

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ပန်းကလေး၏ကောင်းကင်

(အနုပညာရှင်များနှင့်အတူ)

ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ဒုတိယအကြိမ်၊
၂၀၁၅၊ ဩဂုတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၄၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပန်းကလေးရဲ့ကောင်းကင်/ ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။

၂၇၂ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ပန်းကလေးရဲ့ကောင်းကင်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပန်းကလေးရဲ့ကောင်းကင်

BURMESE
CLASSIC

တိမ်တွေဟာ

ပန်းမျက်ရည်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့

သောကတမန်တော်တွေပေါ့...

အသည်းကွဲကောင်းကင်ထက်မှာ

ပန်းမျက်ရည်တွေ တဖွေးဖွေးပဲ့ကြွနေ...

အဖွဲ့ (၁)

အခန်း (၁)

မိမိနှလုံးသားကို မိမိဆုပ်ညှစ်ရတာသည် အပင်ပန်းဆုံး
နှင့် အမိုက်မဲဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော် ယခု ဦးဘုန်းကျော်ဇော... ကိုယ့်နှလုံးသားကို
ကိုယ်ဆုပ်ညှစ်ချိုးချေနေမိပါ၏။

အတိတ်ဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှပျက်ပြယ်မည်မဟုတ်
သော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏မျက်ဝန်းထဲတွင် ပန်းချီကားချပ်များ
တဖျပ်ဖျပ်ပေါ်လာခဲ့သည်မှာ ဗီဒီယိုကားရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုကို
ကြည့်နေရသည့်နယ်...

သည်လည်းကောင်း၊ ချစ်သူနှင့် မင်္ဂလာအကြီးအကျယ် ဆောင်ခဲ့ရသည်။ သား သက်ကျော်စော၊ သမီး ခက်ကျော်စော ဆောင်ခဲ့ပြီး မိသားစု ပျော်ရွှင်စည်းလုံးစွာ သည်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြည်နင်းကြပါသည်။ ဆွေလိုမျိုးလို နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြပါသည်။

ဪ... ခုတော့လည်း ... ဒါတွေဟာ အဏ္ဏာရီ တစ်ပိုင်းမျှသာ။

မနွေကမှ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ဝယ်ယူထားနှင့်သည့် တိုက်မှာ တစ်နေ့တာ ဝင်ရောက်အထီးကျန်မှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ ပြီးနောက် မိမိ၏နုလုံးသားတွေ ဟက်တက်ကွဲခဲ့သည့် ဒီနေရာဆီ သို့ သူ ထွက်ခွာလာခဲ့မိသည်။

တစ်ချိန်က မိသားစုပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးရာ တိုက်ခံ အိမ်ကလေးရှေ့မှာ သူ ဖြည်းညင်းစွာ ကားကို ဘီးလိမ့်ရုံမျှ မောင်းနှင်နေမိဆဲ ...

“ဝါး”

“ကျွန်”

ကလေးငိုသံတစ်ခု နီးကပ်စွာကြားမိ။ သူ ခေါင်းနားပန်း ကြီးစွာ ကားကို ဘရိတ်ဖမ်းပြီး ပျာယာခတ်မျှ ကားပေါ်မှ ပြေး ဆင်းမိတော့ ကားရှေ့မှာ လိုက်နေသည့် နှစ်ခါလည်ကျော်ကျော် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကလေးလေးကို ဦးဘုန်းကျော်စော ပြေး ဖွေချီမိတော့ ဘေးဘေးဘိဘိအိမ်များမှ ကလေးလူကြီးများ ပြေး ထွက်လာကြသည်။

“ကလေး... ကလေး...”

သူ လှုပ်ခါလိုက်တော့ ဦးဘုန်းကျော်စော၏လက်ထဲမှ ကလေးလေးက ထိတ်ရုန်းမသိ၊ လန့်ရုန်းမသိ ပြူးတိပြူးကြောင် လေး ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကလေးမှာ ဘာအထိရာမျှမရှိ။ ကားရှေ့မှာ နီးကပ်စွာလဲကျသွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ လူရှင်း ကားရှင်းသည့် လမ်းသွယ်ကျဉ်းလေးမှ တော်တော့သည်။ သည်ကလေးလေး ကဲ့ပုံ မျိုးနှင့်။

“ဟဲ့... ဒါ မာလာကလေးလေး၊ ဦးမျိုးဆက်မြေးလေး မဟုတ်လား”

“ဟေ့... မာလာ... ဒီမှာ နင့်သား ကားတိုက်လို့”

ဆူဆူညံညံအသံများကြားမှ ဦးဘုန်းကျော်စော ကလေး လေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အလို... ကလေးက ရယ်တောင်ပြ နေပါရောလား။

အသေအချာကြည့်မှ အသေအချာ ချစ်စရာကောင်းလှ သည့် ကလေးလေးဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... အလို သဘောသားကြီးပါလား၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ ကိုဘုန်းရယ်ဟေ့”

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ ကိုကြွက်ရေ ... ဒီမှာ ထောက်တို့ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ကြီး ပြန်လာပြီတော့”

“လေးလေးဘုန်း ... သားတို့ဖို့ ဘာမှန်ပါလဲ၊ သဘော အကြာကြီးလိုက်သွားတာ မှန်တွေအများကြီးပါမှဖြစ်မယ်နော်”

“လေးလေး .. ဆွေးမနေနဲ့၊ အန်တီထူးတို့ သာကေတ ကို ပြောင်းသွားပြီ၊ ဒီအိမ်ကို ရောင်းပစ်ခဲ့တာ”

ခဏချင်းပဲ သူ့အနားသို့ ရပ်ကွက်တွင်းမှ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြစဉ် ...

“အောင်မလေး ... ကျွန်မသားလေး ... ကျွန်မသား လေး”

ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပြေး ရောက်လာကာ ဦးဘုန်းကျော်စော၏လက်မှ ကလေးကို လုယူပွေ့ ချီလိုက်သည်က သူမ၏အမြတ်တန်း ရတနာပစ္စည်းကို သူတစ်ပါး လက်သို့ ပါသွားမည်နယ်၊ ပြီး ... သူ့သားသူ ဖင်ကြည့်ခေါင်း ကြည့် ကြည့်သည်။ ဒါကတော့ ဒဏ်ရာရှာနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

နက်မှောင်အေးဆံဇကာတစ်ထွေးကြီးနှင့် ဝင်းဝင်း ပပ။ ကလေးအမေသည် သူ့သားနှင့်လည်း လိုက်ဖက်လှပါသည်။

သို့သော် ကောင်မလေးပုံစံက ခပ်ခွမ်းခွမ်း၊ ပြီးတော့ ... သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။ လျော်ကြေးတွေ၊ ဘာတွေများ တောင်းလည်း ပေးရမှာပေါ့လေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကားမောင်းရင်း ငေးမိ ဆွေးမိသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီက ... ဒီက ဦးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသားလေးက မတ်တတ်ပြေးခါစမှာ မအေကလည်း အရမ်း အလုပ်များတော့ လွတ်ထွက်သွားလို့ပါရှင်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် သည်းခံပါလို့ ... ကျွန်မ အနားအညွတ် တောင်းပန်ပါ တယ်”

“ဗျာ”

ဖြူစင်သော ညှိုးလည်းညှိုးငယ်သော ဆွေးရိပ်သန်း မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကလေးအမေချောချောလေးကို ဦးဘုန်း ကျော်စော အံ့အံ့သြသြ ကြည့်မိပါ၏။ သူမက ဆေးဖိုးနှင့်လျော် ကြေးတွေ၊ ဘာတွေ မတောင်းသည့်အပြင် ရိုရိုးဦးချမတတ် တောင်းပန်နေလို့ပါလား။

သူကလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် သူငယ်မ က သူမ၏သားလေးကို ပွေ့ချီထွက်သွားခဲ့သည်။

“လေးလေး ... မုန့်ပါလား၊ မုန့်ကျွေးလေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးဦး ... ကျွေး”

“ဟေ့ကောင်ကြီး...ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ...မင်းကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်စကားများကို ပြန်ဖြေကလေးများကို ပါလာသည့် ချောကလက်များ ဝေခြမ်းပေး ပြီးနောက်... ဦးဘုန်းကျော်စော အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ထိုအိမ်က စောစောက ကလေးအမေတို့ဝင်သွားသည့် အိမ်ဖြစ်သည်။

၁

၁

ဒါ...ဦးမျိုးဆက်တို့အိမ်ပေါ့။ သူနှင့်အတော်အတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးဆက်မှာ သားသုံးယောက်နှင့် စောစောက ဝင်သွားသည့် သားအိမ်သည် သူ့သားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပေလိမ့်မည်။ သမီးတော့မဟုတ်။ ဦးမျိုးဆက်သမီးကို သူသိပါသည်။

ကားရပ်သံကြားလျှင် အိမ်ညှော်ခန်းထဲမှလူများ ခေါင်းပုံကြည့်ကြသည်။ ဦးဘုန်းကျော်စော မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကတော့ အိမ်နှင့်ကပ်လျက် ရေတိုင်ကီမှာ အဝတ်တွေတစ်ပုံတပင်ကြီး ဆိုင်လျှော်နေသည့် စောစောက ကလေးအမေလေးသာ ဖြစ်သည်။

သူ့မဘေးမှာထိုင်ပြီး ထမင်းချိုးလေး တစ်ခုကို စားသည့်။ ကလေးက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီးပြသော်လည်း အသံအသံက လှည့်မကြည့်။ မော့မကြည့်။ ခြင်ထောင် ကြီးများ ဆောင်များကိုသာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် လျှော်ဖွပ်နေခဲ့သည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇောရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သည် သားအမိက သည်အိမ်မှာ ဘာလဲ။ ကလေးရော အမေပါ အဝတ် အစားနွမ်းနွမ်း၊ မျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေးများကြားမှ ချစ်စရာ ချောချောလှလှလေးဖြစ်နေတာတော့ သူ သတိထားမိသည်။

“ဟာ ... ဦးဘုန်းကျော်ကြီး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက် သလဲ၊ ဘာလဲ ... အလွမ်းပြေ လာကြည့်တာလား”

“လာဟေ့ ... မောင်ဘုန်းကျော်၊ မြင့်ရေ ... ဒီမှာ မောင်ဘုန်းကျော် လာတယ်ဟေ့”

သူ့ကို ဦးမျိုးဆက်နှင့်သမီး ခင်မျိုးဆက်တို့ ဆီးကြိုကြ သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ခင်မျိုးဆက် ... ခုထိ ယောက်ျားမယူရ သေးဘူးလား၊ သိပ်ချေးမများနဲ့နော်၊ ခုခေတ်က အသက်အစိတ် ဆိုရင် သွားပြီ၊ မမမြင့်ရေ ထွက်ခဲ့ပါဦး၊ ဝိသာခါကြီးလို အရွယ် တင်၊မတင် ကြည့်ရဲ့အော်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာလည်း မြေးတွေ သောက်သောက်လဲလို့ပါလား”

ခွန်းစေသောစကားများဖြင့် မူလအခြေအနေသို့ ပြန် ထည်မှောင်းတင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများလည်း ပေးလိုက်ရ သည်။

“ဦးဘုန်းကျော်ကြီးနော် ... လူကဖြင့် လေးဆယ်နား တပ်နေပြီ၊ ခုထိ လူတစ်ဖက်သား စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောတုန်း၊ ဆက်က တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီး တင်နိုင်တဲ့သူကို ရှာနေတာ ... သိရဲ့လား”

“ဟဲ့ ... ဒါဆိုလည်း ငါ့ကို စဉ်းစားလေ၊ အသက်ကြီး ထားနဲ့”

“အရက်သောက်တာလေ၊ ဖဲရိုက်တာလေ၊ မိန်းမပွေ တာလေ၊ နောက်ပြီး”

“တော် ... တော်ပါတော့ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ မစဉ်း စားချင်လည်း နေပါနော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဩဘာစာတွေ သိပ်ရွတ်ပြမနေပါနဲ့”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်တောင်မထိုင်ရသေး။ ရယ်သံတွေက ဆူထည်နေရသည်။

“သဘောသားကြီးပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့နော်၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ လေးနှစ်လောက်ပျောက်နေတာ သိန်းဘယ် လောက်ပိုက်ပြန်လာသလဲ”

“အန်တီထူးထူး ဒဏ်မခံနိုင်တာလည်း မပြောနဲ့၊

ဦးဘုန်းကျော်က လူပွေကြီးပဲနော်”

ခင်မျိုးဆက်၏စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်၏ အရယ် တုံ့သွားရသည်။ လူတွေအမြင်မှာ သူ လူဆိုးကြီးပါလား။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အရေပြားတစ်ထပ် ဖုံးနေလိုက်တာနှင့် နှလုံးသားရဲ့မူလအရောင်ကို မမြင်ကြတော့ဘူးပေါ့။ မခွဲခြားတတ် ကြတော့ဘူးပေါ့။ ရှိစေ။

“ဒါထက် ဦးမျိုးဆက်ရဲ့သားတွေ ဘယ်ရောက်နေကြ သလဲဗျာ၊ ကလေးတွေလည်း ခွဲခြားပြပါဦး၊ ဘယ်သူတွေက ဘယ်နှစ်ယောက်မွေးသလဲဆိုတာ၊ ကျွန်တော် ရှိတုန်းကတော့ ကိုနိုင်ရော၊ ကိုနိုင်ရော ကလေးနှစ်ယောက် ရပြီးကြပြီနော်”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သူ့ဆီ ကမ်း ရင်း စကားဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... အခု တစ်ယောက်စီ ထပ်ကြတယ် လေ၊ မမမြင့်မှာ စုစုပေါင်း မြေးခြောက်ယောက်၊ အဲ... ကိုလတ်က မွေးတဲ့ဥစ္စာနဲ့ဆိုတော့ ခုနှစ်ယောက်ပေါ့၊ ကိုလတ် အကြောင်းတော့ မပြောချင်ဘူး၊ မိသားစုကို တော်တော်ဒုက္ခပေး တဲ့အကောင်၊ သေတာတောင် ဒုက္ခက တန်းလန်း”

“ဗျာ ... ကိုလတ်လေး သေပြီဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ် ရတာလဲဗျာ၊ ရှင်းပါဦး မမမြင့်ရယ်”

ဦးဘုန်းကျော်၏ စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ မေးမိသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည့် ကိုလတ်ကိုလည်း သူ မြင်ရောင်နေမိ၏။ ဘဝကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ ကျော်ဖြတ်ချင်သည့် လူငယ်။

“မိသားစုထဲမှာ စုန်းပြုံးပေါ့ မောင်ဘုန်းကျော်ရယ်၊ သူ နုနုပြုံးတာက အရေးမကြီးဘူး၊ သေတာတောင်မှ ဒုက္ခအိုးတွေကို အိမ်ပေါ်တင်ပေးခဲ့သေးတယ်၊ ဒီလို မောင်ဘုန်းကျော်ရေ လွန်ခဲ့တဲ့ သေနှစ် မင်းထွက်သွားပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီ မင်းမြင်နေ ရတဲ့ကောင်မလေးကို ခိုးလာခဲ့တယ်၊ မိန်းကလေးတွေကလည်း ခွဲရောပဲ၊ ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိ လိုက်လာတာပဲကွဲ့၊ အဲဒါ ... ဘာကြာမလဲ သူလည်း ရန်ပွဲတစ်ခုမှာသေ၊ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူမိန်းမက ကိုယ်ဝန်နဲ့ပေါ့၊ အခုတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း မမမြင့်တို့မှာ စပ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကျွေးနေရတော့တာ ဆိုကွယ်”

“သြော်”

“မင်းကလည်းကွာ ဒီလောက်တောင် မပြောပါနဲ့”

သည်စဉ်မှာပဲ ဦးဘုန်းကျော်၏မြင်ကွင်းထဲသို့၊ ညဉ့် ထဲသို့ ထမင်းချိုင့်လေးကိုင်ထားသော ယိုင်တိယိုင်ထိုး ကလေး ယိုင်လေး ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ကားနှင့် တိုက်တော့မည့်ကလေး ... ဖောဆိုးလေးပါလား ဟူသောအသိဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်၏

ငေးကြည့်နေမိသည်။

အိမ်ထောင်ရေး ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ကတည်းက စွေချင်ရာစွေ၊ တေချင်ရာတေနေခဲ့မိသည့် သူ့နှလုံးသားတို့သည် နီခြုံနုညှပ်မြပါလား။ မုန်းစရာရှိသူကို မုန်းခဲ့ပေမယ့် သနား စရာရှိလျှင် သနားတတ်တာ၊ လူသားချင်းစာနာတတ်တာတို့ ရှိသေးသည် ဆိုလျှင်ဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်စော၏နှလုံးသားတို့ မပျက်စီးသေး။ သို့သော် လူတွေအမြင်မှာဖြင့် သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ငါ့ဦးခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တွေရှိရင် ဝင်မလာရဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောထားလဲ၊ သွား ... သွား ... အိမ်ရှေ့မှာ သွားကစားချည်၊ မိမာရေ ... ငါ့ဦးကို ခေါ်ဟေ့”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အခြားကလေးငယ်များ ဆော့ကစားနေကြပါလျက်နှင့် ငါ့ဦးဆိုသူ ကလေးလေးကို မတူသလို၊ မတန်သလို နှင်ထုတ်နေသူသည် ကိုခိုင်၏ဇနီးဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ကလေးများကတော့ လှလှပပ ဝတ်လို့ စားလို့ပေါ့။ ငါ့ဦးလေးကတော့ .တာတီးဖိုးအင်္ကျီ (ပြာကလောင်၊ ပြာကလောင်အင်္ကျီ) တို့ စွပ်ကျယ်လေး ဖိုသီ၊ ဖတ်သီနှင့် ပင်ကိုယ် ရုပ်ကလေး ချောလွန်းလို့သာ။

“သားရေ ... မေမေ့အနားလာဟေ့၊ မေမေ့ကို ကူပါဦး

သားလေးရဲ့”

ရေတိုင်နားမှ ကလေးအမေ၏အသံကို ဦးဘုန်းကျော်စော ကြားလိုက်ရသည်။ ငါ့ဦးက သူ့ကို နှစ်လိုဖွယ်လေး ရယ်ပြလိုက်ပြီး မိခင်ရှိရာသို့ တောက်တောက်၊ တောက်တောက်ဖြင့် ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။

သူ ... ထိုသားအမိ၏အခန်းကဏ္ဍကို နားလည်လိုက်ရသည်။

“ကဲပါ ... ဦးဘုန်းကျော်ကြီး မုန့်စားဦး၊ ကော်ဖီလည်း သောက်၊ နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်တော့ပြန်ထွက်ဦးမလဲ၊ ဒီမှာ လုပ်ကိုင်စားရတာ အဆင်မပြေလွန်းလို့ပါ၊ ဦးဘုန်းကျော်ကို အားကိုးပါရစေခန့်၊ ရှင်က ဒီလိုင်းတွေ ကျွမ်းတယ်မဟုတ်လား”

ကိုခိုင်ဇနီး၏စကားကြောင့်သူ ... ပခုံးတွန့်မိသည်။ ဒီ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးလည်း သဘောသားမဖြစ်ချင်သူ မရှိတော့ပြီ ထင်၏။ ခေတ်ပေါ်ရောဂါဖြစ်သည်။

သူ ... သဘောသားကိုမှ အထင်ကြီးသူများကို ရှင်းလင်းချင်လိုက်သည်။ တချို့များလက်ကြောမတင်၊ ခြေကြောမတင်းလျှင်ဖြင့် သဘောသားအလုပ်ကို ဒဏ်ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ သူတို့လို ပညာရှင်ပိုင်းမှာ အရာရှိပိုင်းမှာ လုပ်ရသည်ဆိုလျှင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့။

အချို့လည်း ရသည့်လစာငွေကို ကျစ်ကျစ်မစုဆောင်းနိုင်ဘဲ အပျော်အပါးအမျိုးမျိုးနှင့် အချိန်ကုန်ပြီး ရောဂါသာစွဲလာသည်လည်း ရှိရဲ့။

“ကိုခိုင်က သောက်တတ်၊ စားတတ်တာနဲ့ သဘောသားလုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား... မဥမ္မာရဲ့”

ယခုမှ မီးဖိုထဲမှထွက်လာသည့် ကိုနိုင်ဇနီးက ဝင်ပြောသည်ကြောင့် မဥမ္မာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပုံက မဖုံးနိုင်၊ မဖိနိုင်။

“အောင်မယ်... ကိုနိုင်ဆိုးတာ၊ ဦးဘုန်းကျော်ကြီး ထက်ပဲ ဆိုးရဦးမလား။ ဦးဘုန်းကျော်တောင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ရင် ကိုနိုင်လည်း ဘာမှဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ကိုခိုင်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်ပြီးသား၊ ဘွဲ့လည်း ရပြီးသား၊ ကိုနိုင်လို ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တာမဟုတ်ဘူး”

လင်ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏အခြေအနေက တင်းမာလာတော့မည်မို့ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ ကြားဝင်ရတော့သည်။

“ကဲ... ကဲ... ကလေးတွေ ရေချိုးပေးဖို့ လုပ်ကြတော့၊ ခုလို ရုံးအားရက်၊ ကျောင်းအားရက်ကလေး စုစုစည်း စည်းရှိတုန်း စကားများရန်ဖြစ်ဖို့ မစဉ်းစားကြနဲ့၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြရအောင် မောင်ဘုန်းကျော်စောလည်း စားပြီးမှပြန်၊ ဒီနေ့ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သားချက်ထားတယ်၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ စုံတုန်းလေး စားသွား

ရမယ်နော်၊ မမမြင့်တို့ကို ခင်သေးတယ်မို့ လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဆက်တို့ကို ခင်သေးရင် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်”

“လောကွတ်တော့ မဟုတ်တန်ပါဘူးနော် ဒေါ်ခင်မျိုးဆက်၊ ကျွန်တော်က ဒီလိုထမင်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းနဲ့ ဝေးခဲ့ရတာကြာပြီ၊ သဘောပေါ်မှာ မြန်မာထမင်းဟင်းစားရတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ဪ... တကယ်ပါဆိုမှ၊ ကဲ... သမီး... ထမင်းပွဲ သွားပြင်ချည်း၊ ဥမ္မာနဲ့ကြည်သာက ကိုယ့်သားသမီးတွေကိုယ် ရေချိုး၊ ဖေဖေတို့ ဒီညဉ့်ခန်းကပ် စောင့်မယ်၊ သားနှစ်ယောက်လည်း အလုပ်မအားလို့ လိုက်မလာကြဘူးထင်ပါရဲ့”

ဦးမျိုးဆက်က စိစဉ်ညွှန်ကြားနေပြီမို့ သူ ငြင်းလို့မရတော့ချေ။

“ကိုခိုင်တို့က အရင်ဌာနတွေမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အခုအိမ်မှာ တို့အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီး လင်မယားရယ်၊ သမီးရယ်၊ နောက် မိမာတို့သားအမိရယ်ပေါ့၊ အားလုံး ၅ ယောက်၊ သားတွေ၊ မြေးတွေ၊ ခွေးမတွေက တစ်ပတ်တစ်ခါ အားရက်ကလေးမှာ လာကြရရှာတာ၊ တစ်မြို့တည်း နေပေမယ့် ကျန်တဲ့ရက်တွေမှာ မမြင်ရပါဘူးကွယ်”

“သမီးလုပ်စာနဲ့ မင်းဦးလေးရဲ့ပင်စင်လစာလေးနဲ့ ခြိုးခြံ
ချွေတာစားနေရတာပေါ့ကွယ်၊ သားနှစ်ယောက်ကလည်း အဆင်
ပြေ ပြေသလိုတော့ ထောက်ပံ့ရှာပါတယ်လေ”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေအိပ်သည်းသံကြောင့် သူ့ ထမင်းစားရမှာ
တောင် စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။
မြင်ရတာတော့ တောက်တောက်ပပ။ ရွှေခွံငွေခွံပါ။ ခင်မျိုးဆက်
မှာလည်း ရွှေဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ ဟန်းချိန်းတွေနှင့်ပါ။
ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေမှာလည်း စိန်နားကပ် သေးသေးလေးပန်ထားဆဲ။

သူ ... ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်လမ်းထဲမှ သုခလား၊ ဘား
လား၊ ဗိုလ်အောင်ဒင်တပည့်၏စကားလေးတစ်ခွန်းကို သွားသတိ
ရမိ၊ ပြုံးမိသည်။ ဘာတဲ့ “ခင်ဗျားတို့ဆင်းရဲတာကလည်း ရွှေခွံ
ငွေခွံပါလား” ဆိုတာလေ။

ရွှေမရှိဆိုလို့ ဟိုမျက်နှာမဲ့သားအမိပဲ ရှိသည်။ ကျန်ရွှေအေး
များမှာလည်း ရွှေတိုရွှေစုတွေနှင့်သာ။

“ဖေဖေရေ ... ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ ဦးဘုန်းကျော်ကြီးလာ
စားကြမယ်”

ခင်မျိုးဆက်ခေါ်သံကြောင့် သူတို့အားလုံး ထမင်းစားခန်း
သို့ သွားကြသည်။ ဗိုလ်ကံအိမ်၊ နှစ်ထပ်အိမ်လေးသည် ရန်ကုန်
မြို့နှင့်စာလျှင်တော့ နေသာထိုင်သာရှိအောင် ကျယ်ဝန်းပါသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ သူတို့ ထိုင်ကြသည်။ ဦးမျိုးဆက်၊ ဒေါ်မြင့်
မြင့်ကြွေနှင့်သူ။

“ဆက်ပါ လာလေ၊ တို့သုံးယောက်ပဲလား”

“စား ... စားနှင့်၊ ဆက်တော့ နောက်မှစားမယ်၊
ကလေးတွေကိုလည်း ထည့်ပေးရဦးမယ်လေ၊ ဘယ်နှယ် စားလို့
အဆင်ပြေရဲ့လား ဦးဘုန်းကျော်ကြီး”

အုန်းထမင်းနှင့်ကြက်သားအပြင် အချဉ်သုတ်၊ နောက်
ဟင်းချို၊ ဟင်းကတော့ ဒါပဲဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် စားလို့ အစပ်
အဟပ်တည့်လှသည်။

“ကောင်းတယ်၊ စားလို့ကောင်းတယ်၊ ဒါ ဘယ်သူချက်
တာလဲ၊ ဆက်က အဟုတ်ကြီးပဲ”

သူ့ချီးမွမ်းမှုကို ခင်မျိုးဆက် ပြုံးရွှင်သဘောကျနေဆဲ။

“ဘယ်ကလာ သူချက်ရမှာလဲ၊ မိမာ ချက်တာ”

ဦးမျိုးဆက်စကားကြောင့် သူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်
သွားသည်။

“မိမာဆိုတာ”

“သား ကိုလတ်ရဲ့မိန်းမလေ၊ ငကိုးအမေပေါ့၊ ချက်တာ၊
ပြတ်တာ၊ ဖွပ်တာ၊ လျှော်တာ၊ အားလုံး လုပ်ပေးရှာပါတယ်၊ တော်ပေါ့
စာယ်ကွယ်”

“ကဲ ... ဖေဖေ ‘ချွေးမဋီကာ’ ကြီး တော်ပါတော့နော်၊
ဘာဝင်ငွေမှမရှိဘဲ သမီးလုပ်စာ ကပ်စားနေတာပါ ဖေဖေရဲ့၊
ဒီလောက်တော့ ခိုင်းရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ဦးရယ်နော်”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့”

သူ ... ခင်မျိုးဆက်အလိုကျ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ပြော
လိုက်သော်လည်း ထမင်းစားလို့မဝင်တော့။ ဘယ်အရာက သူ
အစာအိမ်ကို ပြည့်စေသည်မသိ။

ထမင်းစားပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လျက် သူပြန်ခဲ့တော့
ငကျိုးတို့သားအိမ်ကို မျက်စိဝှေ့ရှာမိသည်။

အလို ... ထမင်းစားခန်းရဲ့စားပွဲထောင့်လေးမှာ ထမင်း
ကျန်း၊ ဟင်းကျန်များကို အားရပါးရ စားနေရှာတာ ငကျိုးနှင့်မိမိ
တို့သားအိမ်ပါလားလေ။

၂၆

အခန်း (၂)

ဘဝဆိုတာ ကြိုးတန်းလျှောက်နေသလိုလား။

ဒါမှမဟုတ် မီးကွင်းတိုးနေရတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို ဆပ်
ကပ်ပြနေရတဲ့ ပြဇာတ်ဟာ လူ့ဘဝပေါ့။

‘သော်ကမာလာ’ ဆိုတာ တစ်ခါကတော့ ရုပ်နှင့်ဝိညာဉ်
နှင့် လင်းလက်တောက်ပခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ပတ်စာ တောင်ပုံ၊ ယာပုံအဝတ်များကို မီးပူတိုက်
ရင်း သူမ နာကျင်စွာ ပြုံးမိပါသည်။

တစ်ချက်တည်းပါပဲ။

ဘဝဆိုတာ တစ်ချက်မှားရုံပါပဲ။

အင်မတန် နူးညံ့သော ပန်းကလေးတစ်လုံးသည် ယခု တော့
မီးတောက်မီးလျှံများ၏လောင်ဟပ်မှုမှာ နှိမ်းချောကြောင့် နေရပေပြီ။

ဆုံးဖြတ်ချက် မှားခဲ့လို့ပေါ့။

ဆုံးဖြတ်ချက် မှားခဲ့သည့် အပြစ်တစ်ခုကို ယခု သူမ
ရင်စည်း၍ လည်စင်း၍ ပေးဆပ်နေရသည်။ နောက်ပြန်မလှည့်
တော့တူ။

မိဘရင်ခွင်ကို စုန်ကန်ပြီး ချစ်သူနောက် ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့မိသည်မို့ တစ်သက်စာအမှားကို သူမ
နောက်ပြန်မလှည့်နိုင်တော့ပါ။

မိဘမျက်နှာကိုလည်း အိုးမဲထပ်မံသုတ်ချင်တော့။ အရှက်
မရစေချင်တော့။

သားသမီးငါးယောက်၏ဝန်ကို မနိုင်ရင်ကာ ထမ်းနေရ
သည့် မိဘနှစ်ပါး၏ပံ့ပိုးပေါ်သို့ သူမတို့သားအမိ၏ဝန်ကိုလည်း
ထပ်မံတင်ရက်တော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက္ခမအိမ်မှာက သူမ လိုအပ်ပါသည်။
သူမကိုလည်း အလိုရှိကြပါသည်လေ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်ပေါ့။ သူမ
ကိုယ့်မာနများကို (သားလေးအတွက်) အားလုံး၏ခြေဖဝါး အောက်သို့
ပစ်ချစတေးခဲ့ရသည်။

မီးတောင်မြို့တစ်ခုလုံး သူမ၏မာနများကို ရင်ထဲမှာ

သိုမှီးသိမ်းငှက်ထားလိုက်ပါပြီ။ ယခုသော်ကမာလာသည် သည်
အိမ်အတွက် ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ အစွယ်ကျိုးမြွေ သို့မဟုတ်
အတောင်အချိုးခံထားရသည့်ငှက်။

သားလေးကို သူ့အဘိုး၊ အဘွားများက (သားသမီးကွယ်
ရာမှာ) ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြပါသည်။ တော်ပြီပေါ့လေ။

အတောင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင်လုံး သူမနှင့်သားလေးသည်
သောင်ကွန်းမှာ နားခိုနေလိုက်ပါတော့မည်။

မိဘကို ဝန်မပိုစေလိုသည့်အတွက် ...

သားလေးအဆင်ပြေစေလိုသည့်အတွက် ...

ကိုလတ်နှင့် သဘောမတူ ခါးခါးသီးခဲ့သော မိဘများလည်း
သူမကို စိတ်နာနေပေရော့သလား။ မိဘမေတ္တာကို ယုံမှား
သင်္ကာမရှိပေမယ့် ဆင်းရဲသောမိဘများကို သူမ ဒုက္ခမပေးလိုတော့
ပါ။

သည်မှာတော့ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ အနည်း
ဆုံး သားလေးကို ပညာတတ်အောင် သင်ပေးကြပေမည်။ လူ
တစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင်လည်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးကြပေ
လိမ့်မည်။

သားလေးအတွက်ပါပဲ။

သူမ ဒုက္ခခံနေရတာသည် ငိုရှူးအတွက်။

“ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား... မ... မ... မ...”

ခပ်သိမ်းအသံတစ်ခုကြောင့် မီးပူတိုက်နေရာမှ သောက်က၊
ဘေလာ မော့ကြည့်မိသည်။

“သော်”

သူ ... သဘောသားဆင်းဘက်ကြီးပေါ့။ တစ်ယောက်
တည်း သားလေးအိပ်နေချိန်မှာ အတွေးနစ်။ အလုပ်ထဲနစ်နေရ
တာမို့ ကားသံလည်း မကြားလိုက်။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော
သူ့ကားကြီးသည် ပါဂျရီးလား။ မာစီးဒီးလားမသိ။ သူမ မသိပါ။
စိတ်လည်း မဝင်စားလေ။

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား။ ဘာလဲ ... ငါ့လေးကို
ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ မကြည့်ဘူးလား”

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ဗလင်းတန်နှင့်
ပြည့်စုံပြီး နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက်နယ်။ အမွှေးအမျှင်တွေ
ကလံည်း တမင်အလှများထားရောမသိ။ နူးညံ့သော မျက်လုံး များ
နှုတ်ခမ်းများသာ ရှိမနေဘူးဆိုလျှင် သူ့ကို စကားတောင်
ပြောရဲမည်မဟုတ်။ လျှင်ခနဲကြည့်လျှင်တော့ တကယ့်လူကြမ်း ကြီး
သဘောသားကြီးပါလေ။

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ထိုင်ပါရှင်၊ ဖေဖေနဲ့
မေမေက ကိုခိုင်အိမ်မှာ ကလေးသွားထိန်းပေးနေပါတယ်။ မမ

ဆက်က အလုပ်သွားပါတယ်”

“ငါ့လေး”

“သားက ကျွန်မအခန်းထဲမှာ အိပ်နေပါတယ်၊ ဦးလေး
... အိမ်သားတွေကို တွေ့ချင်ရင် ညနေ ၄ နာရီလောက်ဆို
အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်”

“ဘာလဲ ... ဒါဆို ... ကိုယ်က အခုပြန်ရမှာပေါ့
... ဒီလိုလား”

“ရှင်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော သည်သူငယ်မလေးကို ရစ်နေသည်
တော့ မဟုတ်ပါ။ မရစ်ပါဘူး။ သနားစရာသူငယ်မကလေးပဲ။

အဝတ်တွေအများအပြား မီးပူတိုက်နေသည့် သူငယ်
မလေးကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော အသေအချာ မျက်မှောင်တွန့်
ကြည့်မိသည်။ သူမ မီးပူတိုက်သည့်နေရာအနီး ဆက်တိလက်
ဆန်းမှာ သူ ... နောက်ပြန်ထိုင်ဖြစ်သည်။

ဟောင်းနွမ်းသော စပန့်သားအင်္ကျီလက်ပြတ်အတွင်းမှ
ဆက်မောင်းဝင်းဝင်းလေးများက အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရလို့ ထင်။
ခွံခြူးခြူး။

သနပ်ခါးအစင်းကလေးများ မပျက်တပျက် မျက်နှာ
အလည်း ဝင်းဝင်းပပ။ ပန်းသီးပြေပြေပုံမျက်နှာကျ ဆန်းဆန်းမှာ

မျက်လုံးအိမ်ကြီးများကလည်း အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာနယ် စိမ်းစိမ်း စိမ်းစိမ်း နက်နက်ရှိင်းရှိင်း။

အလှဆုံးကတော့ နှုတ်ခမ်းလေးပါပဲ။ မွန်းရိုးလို၊ ခင် သန်းနုလို၊ ထူထူပြဲပြဲ၊ အိအိရဲရဲက သဘာဝအရောင်။

အလို ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ငန်းလည်တိုင်နယ် ကျော့ရှင်း သူကလေးကို တွေ့ဝေငေးရင်း ဦးဘုန်းကျော်ဇော မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော်ပစ်မိသည်။

သွားစမ်းပါ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ဘုန်းကျော်ဇော ... မင်း အမှတ်မရှိဘူးလား။

သင့်နှလုံးသားဟာ ဘဝမှာ အက်ကွဲကြောင်း ဘယ်နှစ် ကြိမ် ထင်ဟပ်ခံချင်လို့လဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှည့်စားခံ၊ အဖြားယောင်းခံ၊ အညာပလီခံပြီးတာတောင်မှ ယခု သူ ... နာကျင်နေပြန်ပြီ။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ညှော်ခန်းထဲမှထွက်ခွာရန် မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

သော်ကမာလာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော သည် သည်အိမ်အတွက် အရေးပါအရာရောက်သူဖြစ်သည်လေး။ ကိုခိုင် သဘောလိုက်ဖို့အတွက်၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် သားနှစ်ယောက် စလုံး သဘောလိုက်ဖို့အတွက် ဦးဘုန်းကျော်ဇောသည် မရှိမဖြစ်သူ။

“ဦး ... ဦးလေး နေပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ ဖေဖေတို့ဆီ နှုတ်ဆက်ပေးပါမယ်နော်၊ တော်ကြာ ... ကျွန်မကို သူတို့ စိတ် ဆိုးနေကြလိမ့်မယ်၊ ဦးလေး ... ဒီမှာထိုင်ပါနော်၊ ကျွန်မ လှမ်း ဆီပေးပါမယ်”

“မင်းကတော့ မနေစေချင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် သူမ ပြုံးမိသည်။ မချီပြုံး။

“ကျွန်မက ဒီအိမ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်မျှသာပါရှင်၊ ဦးလေး ထိုင်ပါနော်”

သော်ကမာလာ ဖုန်းဆတ်သည်ကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော စောင့်ကြည့်နေစဉ် အောက်ထပ်ထောင့်ခန်းလေးမှ ငဂျိုးလေး ဆွက်လာခဲ့သည်။

“မေမေ ... သားသားကို မုန့် ... မုန့်မုန့်ဝယ်ကျွေး ဆယ်ဆို”

ကိုခိုင်သားထွေး၏အကျ အကျီလေးနှင့်တောင်မှ ရွှေ ဆောင်နီနီဆံပင်ရှည်ကုပ်ဝဲ၊ မျက်လုံးရွဲရွဲ နှာတံထင်းထင်းလေးများ ခြုံ ငဂျိုးလေးသည် တသွေးတမွေးရှိပါ၏။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ထလေးကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သားငယ်ငယ်က ရုပ် သွင်ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဆွေးသွားရ သည်။

“သားလေး ဆာလို့လား၊ နေဦး မေမေ သာကူဝယ် ကျွေးမယ်”

“ဟင့်အင်း... ကော်ကော်ဖျော်တိုက်၊ သာကူသောက် ချင်ဘူး”

“ကော်ကော်က ဖွားဖွားကြီးတို့၊ ဘာဘတို့ သောက်တာ လေ သားလေးရဲ့၊ ဖွားဖွားတို့က အသက်ကြီးလို့ သောက်ရတာ သားသားက လိမ္မာလား၊ ခိုက်လား၊ မေမေမှာ ပိုက်ဆံငါးကျပ်ပဲ ရှိတယ် သားရယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းမှ သူမက ခါးကြားမှ ညှပ်ထားသော ငွေစက္ကူငါးကျပ်တန်ခွမ်းခွမ်းလေးကိုထုတ်တော့ ဦးဘုန်းကျော်စော စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိသည်။

“သာကူက ငါးကျပ်နဲ့ ရလို့လား ကောင်မလေးရဲ့”

သူ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် စပ်စုမိတာလည်း ငါးသားအမိ ၏ဘဝကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဖြစ်သည်။

“ငါးကျပ်နဲ့တော့ မရဘူးပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သာကူသည်ကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ တောင်း တောင်းပန်ပန်ဝယ်ရတာပေါ့၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်စာ အစာ ပြေသောက်ရရုံလေးပေါ့”

“ဒီငါးကျပ်ကရော ... ဘယ်ကရတာလဲ”

သူ ... တရားခံစစ် စစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါလေ။ သည်သားအမိရဲ့အဖြစ်က တကယ့်နှင်းပြားဘဝပေမို့။ ဦးဘုန်း ကျော်စော၏အမေးကြောင့် ... သူမ မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားခဲ့ သည်။

“ဦးလေးရယ် ... ကျွန်မ မတိုတတ်၊ မလျှို့ဝှတ်ပါဘူး ခုန့်၊ ဈေးတွေဘာတွေလည်း ကျွန်မ မဝယ်ရပါဘူး၊ ဒီခြံထောင့် ခရေပင်က ခရေပန်းတွေကောက်ပြီး ခရေကုံးလေးတွေ ရောင်း လို့ရတဲ့ပိုက်ဆံပါ၊ ခရေပန်းကလည်း လှကောက်ရတော့ တစ်ခွေ တို နှစ်ကုံး၊ သုံးကုံးထက် ပိုမရနိုင်ဘူး၊ မမဆက် ပန်ဖို့လည်း ပေးရသေးတယ်လေ၊ ဒီခရေပင်လေး ကြီးလာရင်တော့ သားလေး နှုတ်အောင် စားရမှာပေါ့”

ဦးဘုန်းကျော်စော ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစား ထိုက်ရပေမယ့် သည်အပြောမျိုးကို မကြိုက်။ သူမ ဇွဲပျော့လွန်း သာသည်။ လူဖြစ်ပြီး ကြိုးစားချင်စိတ် မရှိဘူးလား၊ လူသားအား ဓာန်ဆိုတာ သူမ မသိတော့ဘူးလား။

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဒီတစ်လောကလုံး ခရေပန်း တုံးအလုပ်ကလွဲပြီး မလုပ်တတ်တော့ဘူးလား၊ ဒီခရေပင်မရှိရင် ဘဲ မင်းတို့သားအမိ အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ပြောစမ်းပါဦး ... မင်းနာမည်အပြည့်အစုံကရော ဘာတဲ့လဲ”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏မေးခွန်းကြောင့် သူမမျက်နှာကလေး
ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲခနဲပြည့်အိုင်
လာတော့သည်။

ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလား။

ကောင်မလေးရယ် ... မင်းမာနတွေကို ငါ နှိုးဆွ၊
နှိုးထစေတာပါ။

“ပြောလေ ... ညည်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“သော်ကမာလာ”

“အား ... နာမည်ကတော့ အမိုက်စားပဲ၊ အပျံစား
နာမည်ပဲ၊ လူကသာ ဖွတ်ကျား၊ မင်းအတွက် ငါ ခရေပင်
တစ်အုပ်လောက် စိုက်ပျိုးပေးဦးမယ်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇောဖြစ်ချင်သည်က ရန်တွေခံရခါမှ ခံရ ရော၊
သော်ကမာလာကို အသက်ဝင်စေချင်သည်။ အစွမ်းထက်မြက်
စေချင်သည်။ ယခုလို ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ် မဖြစ်စေချင်။
အစွယ်ကျိုးမြွေတစ်ကောင်၊ အတောင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင် မဖြစ်
စေချင်။

သို့သော် ... သူ အင်မတန် စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။
တလွဲတချော်ကြီးပါတကား။

သူမက သူ့စကားတွေကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မျက်ရည်တွေ

တောက်တောက်ကျ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်ရင်း မီးပူ
သာ နားနားတိုက်နေခဲ့သည်။

ငါးလေးကတော့ ယောင်လည်၊ ယောင်လည် ရစ်သီ
ရစ်သီဖြင့် သူ့အနားသို့ မရဲတရဲကပ်လာခဲ့သည်။ သူ၏တစ်ထွာ
တစ်မိုက်ဉာဏ်ကလေးဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို စူးစမ်းသည်။
သူစူးစမ်း စုံစမ်းချက်မှာ အမှတ်ပြည့်ရပေရော့ထင်။ ငါးလေး
ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ပေါင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လေတော့သည်။

“သာကူချိုချိုလေး”

“ဟော”

အိမ်ရှေ့မှ အော်သံကြောင့် ငါးလေး လျှောခနဲဆင်း
ပြေးသွားတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော နောက်မှလိုက်သွားသည်။ လမ်း
နှင့်အိမ်က ကပ်လျက်မို့ သာကူသည်က အိမ်အဝလှေ ကားထစ်မှာ
ဈေးတောင်းချသည်။

“သမီး ... ခါတိုင်းလို ငါးကျပ်ဖိုးပဲလား”

“အပြည့်ထည့်ပါ အဒေါ်”

သာကူသည်အဒေါ်ကြီးနှင့်သူ အချီအချပြောနေဆဲ
အနားသို့ သော်ကမာလာ အပြေးကလေး ရောက်လာခဲ့သည်။

“နည်းနည်းပဲထည့်ပါ အမေ၊ ငါးကျပ်ဖိုးပဲနော်၊ ဒီနေ့
မန်းနှစ်ကုံးရောင်းရတယ်၊ တစ်ဆယ်၊ သားက မနက်က မုန့်ပိုင်း

တောင့်ငါးကျပ်ဖိုး ဝယ်စားပြီးပြီလေ”

“ကလေးစားပါစေ မပိတ်ပင်ပါနဲ့၊ ကလေးအတွက် မုန့်ဖိုး ကိုယ်ပေးထားမယ်၊ တစ်လစာလောက် ယူထားလိုက်၊ ခရေပန်းလည်း မင်းပဲပန်း၊ ရောင်းမစားနဲ့”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကျွန်မသားကို ကျွန်မကသာ ရှာကျွေးမယ်၊ သူတစ်စိမ်းပေးစာ၊ ကမ်းစာ စားရအောင် ကျွန်မတို့ သူတောင်းစားမဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကသာ ရန်ဖြစ်နေသည်။ ငကျိုးလေးကတော့ သကြားသာကူတစ်ခွက်ပြည့်ပြည့်ကြီးကို တစ်ခွန်းပြီး တစ်ခွန်း ခပ်တွယ်ဆဲ။ သာကူသည် အဒေါ်ကြီးကလည်း ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားဖြင့် ပါးစပ်ထဲ ယင်ဝင်မတတ် ငေးမောကြောင်အမ်းဆဲ။

“ဟေ့ ... တလွဲဆံပင်မကောင်းနဲ့ကွ၊ မင်းသား မင်းရှာကျွေးတာသာ စောင့်စားနေရရင် ငတ်ပြတ်ပြီးသေမယ်၊ အာဟာရချို့တဲ့မယ်၊ နေစမ်းပါဦး ... သူ့အဘိုး၊ သူ့အဘွားတွေကရာကလေးအတွက် မုန့်ဖိုးမပေးကြဘူးလား”

“ဒါ ... ရှင်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ မမဆက်တို့က သူဌေးတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မတို့ကို ထမင်းကျွေးထားတာပဲ၊ မုန့်ဖိုးအထိတော့ ဘယ်ပေးနေနိုင်မလဲ၊ ကျွန်မတို့

မိသားစုကြားမှာ ရှင် ဘာမှပင်ပြီး သပ်လျှို့နေစရာမလိုဘူး”

ကဲ ... ဘယ်လောက်များ နားရင်းအုပ်ပစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလဲ။ စေတနာကိုလည်း စေတနာမှန်းမသိ။

“ဘာကြီးရာ ... တော်စမ်းပါ၊ သားသား ဒီမှာ လည်ချောင်း နှင်နေပြီ”

ငကျိုးလေး၏စကားကြောင့် သာကူသည်အဒေါ်ကြီးမှာ မျက်ရည်တွေ၊ ဘာတွေကျသည်အထိ ရယ်မောနေ၏။ သူလည်း ပြုံးချင်တာပေါ့။ အံ့နည်းဆုံး ငကျိုး၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ခွေးကြူဖျစ်ညှစ်ချင်လိုက်တာပေါ့။ သို့ပေမယ့် မအေးက အချိုးမပြေသဖြင့် ... ငကျိုးကို သူ မမွေးမိ။

သာကူဖိုးပိုက်ဆံပေးတော့ သူတို့ရန်ဖြစ်ကြပြန်သည်မှာ ထသတ်ရတော့မတတ်။

သာကူသာ သာကူဖိုးအဖြစ် ငါးရာတန်တစ်ခွက်ကို ထိုးပေးသည်။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောမှာ ပိုက်ဆံသေးသေးမွှားမွှားလေးတွေ မရှိတတ်။

“အမယ်လေး ငါ့တူရယ်၊ အဒေါ်မှာ ခုမှ လျှောက်ခါ စပါ၊ ငါးရာတန်ဖျက်ဖို့လည်း မရှိသေးပါဘူး”

“မယူနဲ့အမေ၊ သူ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးလိုက်၊ ဒီငါးကျပ်ယူ၊ နက်ဖြန်ကျမှ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ ကျွန်မ ပေးမယ်”

“ယူ အဒေါ်၊ ငကိုးကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သာကူဝင်တိုက်၊ ကလေးကြိုက်သလောက်စားပါစေ၊ ဒါ... ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက် စာပေါ့”

သာကူသည် အဒေါ်ကြီးမှာ ငါးရာတန်ကိုပဲ ယူရတော့မလိုလို၊ ငါးကျပ်တန်ကိုပဲ ယူရတော့မလိုလို ယောင်နေတော့သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို အရှက်ခွဲနေတာလား၊ သားက ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ပိုက်ဆံ ရှင်ပြန်ယူ”

“မယူတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“တော်ကြပါတော့၊ မေမေနဲ့ဘာကြီးရယ်၊ တော်ကြပါတော့... သားသား တောင်းပန်ပါတယ်”

နှစ်ခါလည်ကျော်ကျော် သားလေးက ခြေကာ၊ လက်ကာဖြင့် ဖျန်ဖြေတောင်းပန်နေဆဲ သာကူသည် အဒေါ်ကြီးလည်း လစ်ပြေးတော့သည်။ သူ့ခမျာ... သော်ကမာလာပေးသည့် ငါးကျပ်တန်လေးကိုသာ ယူသွားရှာပါသည်။ ငါးရာတန်လေးကတော့ အိမ်အဝင်ဝလှေကားထစ်လေးပေါ်မှာ သောင်တင်နေခဲ့၏။

လက်သီးကိုကုန်ကုန် ဆုပ်ထားမိပေမယ့် သော်ကမာ လာကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေလိုက်သည်။ သည်လူ့စာကြီးနှင့် ရန်ဖြစ်နေလို့လည်း အပိုပါ... သူ့က ဒီအိမ်ရဲ့အရေးပါအရာရောက်သောသူဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ တိုက်လို့ပြီးသွားသည့် အဝတ်များကိုသာ သူ့နေရာနှင့်သူ သွားထားနေလိုက်သည်။

ဒီလူကြီးကို သူမ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့၊ ဘာမှ လည်း ညှော်ဝတ်မပြု။ လူကြီးတွေလာမှ ကော်ဖီဖျော်တိုက်ဆိုလည်း တိုက်လိုက်မည်။ မုန့်ကျွေးဆိုမှ ကျွေးတော့မည်။

“အလကား... ဆန်မရှိ အစားကြီး အဖြစ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ အသားလွတ်မာနကြီးနေတယ်”

“ငကိုး”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏မိန်းမလို၊ မိန်းမရစကားကြောင့် မျက်စိတွေပြာဝေသွားဆဲ ငကိုးလက်ထဲမှာ ငါးရာတန်လေး တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမဒေါသတွေ ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲသွားခဲ့ပြီ။ သူမ သတိလစ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

အစွယ်ကျိုးမြွေ၊ အတောင်ကျိုးငှက်ကဲ့သို့ နေခဲ့ရသဖြင့် သောကဖိစီးနေခဲ့ရသည့်ဘဝမှာ မြေနီမဲ့ရာလုံစိုက်၊ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏တိုက်စစ်က သူမထံသို့ လွှဲချော်ထိမှန်ခဲ့လေပြီ။

“မသော်... မသော်... သတိရလာပြီလားဟင်၊ သတိရပြီလား”

“အင်း”

မျက်စိကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသော်ငြား။ သော်ကမာလာ၏အမြင်အာရုံက ဝေဝါးဝါး။ တစ်လောကလုံး နှင်းတွေပုံးနေသလား။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝမှာ အသက်ကိုပဲ ပေးရပေးရ ပြုခဲ့မိတဲ့ အမှားရဲ့ဒဏ်ချက်။ မှားခဲ့မိတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပါရစေ။

ဟကတိအတိုင်းသာ ဖြူဖြူစင်စင် အပျိုစင်ဘဝလေး ပြန်ရမယ်ဆိုခဲ့ရင် ကျွန်မ မဆိုးတော့ပါဘူး။ မမှိုက်တော့ပါဘူး။ ကျောင်းမှန်မှန်တက် စာမှန်မှန်ကြိုးစားပြီး ဘဝရဲ့ပန်းတိုင်ကို မတိမ်းစောင်းရအောင် လျှောက်လှမ်းတော့မှာပါ။

ငကိုးရယ်...

နင်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ကျန်းမူပြယုဂ်ကလေးပဲ။ ဟင့်အင်း... သဘောသားကြီးကို မှန်းတယ်။

မစာနာတတ်တဲ့ လူဆိုး၊ လူကြမ်းကြီးကို မှန်းတယ်။

သားရေ... မင်း သူ့ကို မခင်တွယ်လိုက်ပါနဲ့။

မေမေ့ကို ရောင်းမစားလိုက်ပါနဲ့နော်။

မင်းမှန်စားဖို့ မေမေ ခရေပန်းလေးတွေ ကုံးပေးနေပါ့မယ်ကွယ်။

“မသော်... မသော်... ကိုယ်လေ မင်းကို အားမရလွန်းလို့ မင်းဘဝအတွက် မခံချင်ဖြစ်မိလွန်းလို့ မင်းမာနတွေကို နှိုးဆွမိတာပါ။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မင်းတို့သားအမိကို ကိုယ်ခင်တယ်... ချစ်တယ်၊ သနားတယ်”

“ဟင့်အင်း... မသနားနဲ့၊ မသနားပါနဲ့။

ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ “သနားတယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံမိတဲ့အတွက်ကြောင့် သူမ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့ဖူးပြီ။

ယခုတိုင်ပဲ သည်ပင်လယ်မှာ ကူးဆတ်မြည့်ခွမ်းနေရဆဲ။ သားကလေးနှင့်လေ။ သားကလေးဟာ သူမရဲ့ကုကယ်ရာ ဘောကွင်းလေးပေါ့။ ဘောကွင်းလေးသာ မရှိခဲ့ရင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး သေဆုံးတော့မှာပဲ။

“နော်ကလေး။ မင်းတို့သားအမိကို ကိုယ်သနားတယ်”

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့အောင် ဆေးခန်းရတင်ထက်မှာ သူမ ခွမ်းဖျော့မိန်းမောနေရဆဲ။ မလှုပ်စိတ်တူလို့များ ဦးဘုန်းကျော်ဇော မှတ်ယူနေပြီလားမသိ။

သန့်ရှင်းသောဆေးခန်း (လူနာခန်း) က သီးသန့်မို့ ဒီအခန်းထဲမှာ လောလောဆယ်တော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောနှင့် သူမသာ ရှိသည်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေက ကုသပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်မည်းသူမ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီဆေးခန်းသို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းရောက်ရှိနေခဲ့တာလဲ။ သော်ကမာလာ ဘာမျှမမှတ်မိပါ။

သူမမှတ်မိသည်က နေ့လယ်က သူမ မီးပူတိုက်နေဆဲ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ နောက် သားလေးအိပ်ရာနီး။ သာကူသောက်၊ စကားတွေများကြ၊ သူမ သတိလစ်ကျသွားခဲ့သည်။ ဒါပါပဲ။

“နော်...ဘောခါ... ကိုယ် မင်းတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်မယ်”

ဘာတွေလဲ။ မီးသီးတွေ၊ မီးချောင်းတွေ ပွင့်နေကြပါလား။ တင့်အင်း... ကျွန်မက အမှောင်ညမှာပဲ ကျောက်ချနေပါရစေ။

သဘာဝရဲ့လရောင်၊ ကြယ်ရောင်တွေကိုပဲ မြတ်နိုးနှစ်သက်ပါရစေ။ သဘာဝတရားကြီးကမှ ဘယ်တော့မှ မပျောက်မပျက် ထာဝရတည်တံ့မှာပါ။

လူသားရဲ့အထူးပြုလုပ်ချက်တွေက ထာဝရမတည်တံ့ဘူး။ မေတ္တာ၊ သစ္စာဆိုတာတွေကလည်း ဒုလ္လဘတရားပါပဲ။

ကမ္ဘာမြေထုလို မခိုင်မြဲဘူး။ ကမ္ဘာမြေမှုန့်လိုဘဲ လေယူရာ လွင့်ပါးပျောက်ပျက်တတ်ပါတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင်တော့အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လေးလံဖိစီးနေရသော်ငြား သော်ကမာလာ ငြိမ်နေလို့မဖြစ်တော့။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာလည်၊ ချာလည်မူးစေတော့။ သူမ၏ခေါင်းကလေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး လွှင့်စင်ခါရမ်းပစ်လိုက်တော့ ချက်ရည်များတောင် အနင့်နှင့်အပြိုပြို။

သွားပါတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောရယ်...

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ဆို့နှင့် လွန်းလှသဖြင့် သူမ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်သတိမေ့သွားခဲ့သည်။

ဖြစ်တတ်ကြသည်ပဲ။

ယနေ့ထိ သော်ကမာလာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ လိုလေသေးမရှိ ပံ့ပိုးပြုစုထားသူကတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောပဲ ဖြစ်ရသည်။

မမျှော်ပါဘူး။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မမျှော်ဘူး။ သူများထကာရဲ့အခန်းတွေမှာ ချစ်ခင်သူများဖြင့် စိုပြည်ဝေစီနေပါစေ။ သော်ကမာလာရဲ့အခန်းထဲမှ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်တလေမျှ ထာမနားကြရင်လည်း ရှိပါစေ။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောကြီးဖြင့် သော်ကမာလာ မမျှော်ပါလေ။ သူကလည်း မလာပါ။

“ဟော ... နီးနေပြီလား မသော်ကမာလာ၊ နာမည်လေးက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်နော်၊ လူကလည်း ရုပ်ရှင်ဇင်းသမီးလုပ်လို့ ရပါတယ်၊ မယ်စကြဝဠာတောင် ဝင်ပြိုင်လို့ ခိုပါတယ်။”

ဆရာမပေါက်စလေး၏ရွှန်းရွှန်းဝေစကားများကိုလည်း သော်ကမာလာ မသာယာနိုင်ပါ။ ဆရာမက မသိလို့ပြောတာပါ။ သော်ကမာလာ၏ဘဝကို ဆရာမ မသိပါဘူး။

ငါ့ကို ဘယ်သူနဲ့ အိပ်သလဲ။

ညညမှာ မေမေပျောက်လို့ ထင်နေရောသလား။

အိမ်သားတွေရော သူမ၊မရှိတော့ အလုပ်အကိုင်တွေ

အခန်း (၃)

ဆေးခန်းပြတင်းပေါက်လေးမှ သော်ကမာလာ မျှော်နေကြည့်နေမိသည်။ အပြင်လောကမှ လမ်းပေါ်မှာလူတွေ ပျား ပန်ဆပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားနေကြပါလား။ ပင်လယ်ကြီးသမျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြပါလား။ ပင်လယ်ကြီးတမျှ လိမ်လူးလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ လူသားတွေထဲမှာ သူမ၏ချစ်သူများမပါ။ သားလေး ငါးပါး အဖေနှင့်အမေတို့မပါ။

သူမ ဆေးခန်းသို့ရောက်ရှိနေရတာ သုံးရက်ရှိပါပြီ။ ဘာရောဂါတဲ့လဲ။ ဘာရောဂါရှိလို့လဲ။ နှလုံးသားတွေ နာကျင် စူးအောင့်တာကပဲ ရောဂါလား။ ဒါကတော့ ခံစားတတ်သူတိုင်း

ကသီလင်တဖြစ်ကုန်ကြပြီလား။

သော်ကမာလာ ပူပန်နေမိသည်။

“ဆရာမရယ် ... ကျွန်မမှာ ဘာရောဂါရှိလို့လဲ၊ ဆေးခန်းက ဆင်းချင်လှပါပြီ၊ ဆင်းလို့မရဘူးလားဟင်၊ ဘယ်သူ့ကို သွားပြောရမှာလဲ”

သော်ကမာလာ၏ပူပူဆာဆာစကားကြောင့် ဆရာမက ပြုံးသည်။ ကြားရဖန်များသဖြင့် ရိုးအီနေတာလည်း ဖြစ်မည်။

“ရှင် ဒီမှာနေရတာ သဘောမကျဘူးလား၊ ရှင် ခုလို ခဏခဏ အိမ်ပြန်မယ်ပြောလို့ ရှင်ခင်ပွန်းလည်း မလာရဲတော့တာ ဟို လာတော့ လာတယ်လေ ... ရှင်အခန်းကိုသာ မဝင်တာ ဆေးခန်းကိုတော့ မနက်တစ်ခေါက်၊ ညတစ်ခေါက် အမြဲလာကြည့်တယ်၊ ပန်းအိုးထိုးထားတဲ့ ပန်းမွှေးမွှေးတွေဟာ သူယူ လာတာပေါ့”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ဆရာမ”

သော်ကမာလာ၏ခင်ပွန်းတဲ့။ ဘာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။ ကိုလတ်ကဖြင့် သော်ကမာလာ၏မျက်စိရှေ့တွင်ပင် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဆရာမက ဘာမျှပြန်မပြောတော့။ အပူချိန်တိုင်းခြင်း၊ အခန်းသန့်ရှင်းခြင်း၊ သူမကို အဝတ်လဲ၊ ရေပတ်တိုက်ပေးခြင်းများ

ကိုသာ ဆက်တိုက်ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။ အဝတ်တွေကလည်း အသစ်တွေဖြစ်၏။

သော်ကမာလာမှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်း၊ ပြီး သူမကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ရဘူးတဲ့။ အနားယူရမတဲ့။ ကြံကြံဖန်ဖန်။

“ဆရာမရယ် ဆရာမတို့ကိုလည်း အားနာလှပါပြီ၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပါရစေ၊ သားလေး ကျွန်မသားလေး ငါးလေး၊ တစ်ယောက်တည်းရယ်”

သော်ကမာလာက ပြောမပြောရာတွေပြောရင်း ဆေးရုံက ဆင်းဖို့ ဂျီကျနေလေတော့ ဆရာမက ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“အားနာစရာမလိုဘူးလေ မသော်ကမာလာရဲ့၊ ကျွန်မတို့က ပိုက်ဆံရလို့ လုပ်ပေးတာပဲ၊ ဒီလိုလေ စေတနာလည်း ပါတော့ ပါတာပေါ့၊ မသော်ကမာလာအတွက် 'လိုအပ်လို့ ဒီဆေးခန်းမှာ နေရတာပေါ့၊ ဒီတော့ ဘာမှနောက်ဆံတင်းမနေနဲ့၊ လင်ကိုလည်း နောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ သားကိုလည်း နောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ ပြောလို့သာ ပြောတယ်၊ မသော်ကမာလာရဲ့ယောက်ျားက တော်တော် ထူးခြားတဲ့ နှုပ်ပဲနော်၊ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ ယောက်ျားပီပီသသ အချောမျိုး၊ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ ခန့်ခန့်ညားညား၊ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ထာနေပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သားပါ ပါလာရောလား၊ ဟိုက် ... သားက ဖအေအထက်တောင်မှ ချောနေပါသေး”

သော်ကမာလာ ငြင်းချက်ထုတ်ဖို့ ပြင်ဆဲ။ ရေပက်မဝင် ဆရာမ၏စကားများမှာ ပိတ်မိနေဆဲ။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောနှင့် သားလေး ဝင်လာခဲ့သည်။

“အယ်”

အာမေဇွတ်သံထွက်ရလှအောင်ပဲ ငကျိုးလေးက လှူခန့်ညားနေတော့သည်။ ဖြူဖြူထွားထွား ကိုယ်ဟန်လေးမှာ အကောင်းစား တီရှုပ်တွေ၊ စတိုင်ဘောင်ဘီတွေနှင့် ဆံပင်တို့ သေသပ်စွာ ဖိသင်ထားလိုက်တော့ သော်ကမာလာမှာ သားတို့ ရှုပ်ရည် သီတာမည်သား ဖြစ်နေရတော့သည်။

“မေမေ”

ဘာပဲပြောပြော သားလေး ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေတာ တော့အမှန်။ သူမကတော့ မအေနှင့် ခွဲနေရလို့ သားကလေး ပိန်နေတော့မှာပဲ။ လွမ်းနေတော့မှာပဲဟု အမြဲကြောင့်ကြပူပင်လို့။

“သား... ဘယ်သူနဲ့အိပ်သလဲ၊ ဘွားဘွားနဲ့လား၊ ညညထိုင်သေးလား၊ ဘွားဘွားတို့ရော နေကောင်းရဲ့လား”

သူမ မေးစမ်းနေဆဲ သားလေးက ခုတင်ပေါ်သို့ တက်လာထိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာမက အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်သွားပြီး ဦးဘုန်းကျော်ဇောကံတော့ သူယူလာသည့် စံပယ်ပွင့်များကို စာနဲ့ပေါ်ရှိ ဖန်ကလပ်လေးထဲသို့ ထည့်နေသည်။

စံပယ်ပွင့်များ၏ရနံ့သည် ထုံသင်းပေစွ။ တစ်ခန်းလုံး ကြိုင်လောက်အောင် အေးမြနေရတော့သည်။

“သားသားက ဖေဖေနဲ့ အိပ်တာပေါ့ မေမေရဲ့၊ မေမေ့ကို မလွမ်းပါဘူး၊ ညဖက်ဆို ကားလျှောက်စီးတယ်၊ သားသား အရမ်းပျော်...”

“ဘာ”

သား၏စကားကြောင့် သော်ကမာလာ ရင်ထဲမှာ မီးပုံ ကြီးတောက်လောင်သွားတော့သည်။ ဘယ်က ဖေဖေလဲ။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောလား။ သူ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲ။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဘာကြီးက ပြောတယ်၊ သူဟာ သားသားရဲ့ဖေဖေတဲ့၊ ဟုတ်တယ်... သားသား ဖေဖေလိုချင်တယ် မေမေ၊ ဒီဖေဖေက သားသားကိုချစ်တယ်၊ အဝတ်တွေလည်း အများကြီး၊ မှန်တွေလည်း အများကြီး ဝယ်ပေး”

“သား”

ဦးဘုန်းကျော်ဇောက လှမ်းပြီး ဟန်တားလိုက်သော်လည်း သူမ အားလုံးနီးပါးကြားလိုက်ရသည်။

အဲဒါ... ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ။

သူမ တန်ရာတန်ဖိုးတွေ ပြန်လည်ပေးဆပ်ရတော့မှာလား။ အခုတက်တဲ့ ဆေးဖိုးဝါးခ၊ သားကို စောင့်ရှောက်ရတဲ့

အခါ နောက် ...။

သော်ကမာလာ မျက်လုံးကို အလန့်တကြား စုံမှိတ်မိ လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မငြိမ်းချမ်းတော့။

“ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဘေဘီ၊ မင်းအိမ်မှာ ကိုနိုင့် အမျိုးသမီးက အဘောရှင်းဖြစ်လို့ မင်းမေမေ သွားကြည့်နေရတယ် ပြီး ... ကိုခိုင် ခရီးသွားလို့ မင်းဖေဖေ စောင့်အိပ်ပေး နေရတယ်၊ ခင်မျိုးဆက်တစ်ယောက်တည်း ကသီလင်တဖြစ်နေလို့ သားကို ကိုယ်ခေါ်ကြည့်ပေးတယ်၊ သားက ဖအေငတ်နေ တာရယ်၊ ကိုယ် က သားငတ်နေတာရယ်ကြောင့် ကိုယ်တို့တွေ ရိုးရိုးသားသား ထွေး လုံးရစ်ပတ်နေကြတယ်၊ ဒါပဲ အဓိပ္ပာယ်တွေ တလွဲဖြစ်အောင် မင်း မစဉ်းစားလိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့ စိတ်ချမ်းသာနေတာလေးကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ မိသော်၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ”

ဦးဘုန်းကျော်စောစကားကြောင့် သူမ ရင်ပူသက်သာ သွားရသည်။ ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သူက သူဌေးပဲ။ ပျိုတိုင်းကြိုက် တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးပဲ။ ငါ့ကို ခေယယ မချစ်လောက်ပါဘူး။

သူမ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ပြောမိသည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မကို ဆေးခန်းက ဆင်းခွင့်ပေးမယ်၊ ဦးဘုန်းကျော်စော ရှင် ဆင်းခွင့်မပေးရင် ကျွန်မ ဆေးခန်းက ထွက်ပြေးမှာပဲ”

သော်ကမာလာ၏စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်စော ပြုံးခဲ့ သည်။

“ထွက်ပြေးရအောင် မင်းလမ်းသိလို့လား၊ မင်း ဘယ်မှ ဆည်း မသွားဘူးလေ၊ အခု ဘယ်ရောက်နေလဲသိလား၊ အိမ်တွင်း ပန်းကလေးမရဲ့”

“တက်စီဂားစီးသွားရင် ရတာပေါ့၊ လိပ်စာရွတ်ပြလိုက်မှာ ဆို”

နေစမ်းပါဦး။ သူမ၏စကားများကို စိတ်ကုန်သည့်နှယ် အမူ အရာပြရင်း ဆရာဝန်များရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည့် ဦးဘုန်းကျော် စော၏ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သော်ကမာလာ စဉ်း စားနေမိသည်။

သူက ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့များ ပြောဖူးခဲ့သလား။ အိပ်မက်ထဲမှာလား။ သတိလစ်လဲကျခဲ့သည့်မို့ သော်ကမာလာ၏ ဦးနှောက်တွေ မူမမှန်တော့ပြီထင်။ အရာရာသည် ဝေဝေဝါးဝါး။

“မင်းတို့သားအမိကို ကိုယ် သနားတယ်၊ မင်းတို့သားအမိ ကို စောင့်ရှောက်မယ်”

အဲလိုများ သူပြောခဲ့ဘူးသလား။ ဘယ်တုန်းကလဲ။ ဘယ် နေရာမှာလဲ။ အင်း ... ဒီဆေးခန်းထဲမှာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့လူပီ မှီတွေ ရိုးသားရဲ့လား။ ဒါဖြင့် ...

“အေး”

ဝန်း၏အသံကြောင့် သူမ မျက်စိမှိတ်စဉ်းစားနေရာမှ အလန်တကြား ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ သားကတော့ ဦးဘုန်းကျော်စော၏ လက်ကို ဆွဲလို့ တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ရင်း ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီနေတော့သည်။

ဘောင်းဘီအညိုဖျော့နှင့် တန်ဖိုးကြီးသည့် စပို့ရှပ်လက် ရှည်အပြာစင်းဝတ်ထားသည့် ဦးဘုန်းကျော်စောသည် တကယ်ပဲ ကောင်းကင်တမန်နတ်သားကြီးတစ်ပါးနယ် ခန့်ညားဝင်းပလှပ၏။ ယုတ်စွအဆုံး နိုင်ငံခြားမင်းသားနယ် စတိုင်မီမီ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ် နေတာနှင့် စိမ်းစိမ်းမြေ့မြေ့ပေါက်နေသည့် တောအုပ်ကလေးနယ် ကြည့် ကောင်းနေသလိုလို။

ဘုရားရေ ...

မိသော်ကမာလာ ...

ချစ်ခြင်းမှာ အခါခါ သေဆုံးရတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ညည်း သက်သေပြတော့မလို့လား။

သူမ ခေါင်းကို ယောင်ယမ်းပြီး ခါမိလိုက်သည်။ သည်မြင် ကွင်းတွေအားလုံး ပပျောက်ပါစေသော။ သော်ကမာလာမှာ ခံစားမှုတွေ ကုန်ဆုံးသွားပါစေ။ ကိန္ဒာရီလိုညမျိုးတွေမှာပဲ သားလေးကိုးနဲ့ ငြိမ်း ချမ်းစွာ လက်တွဲလျှောက်လှမ်းပါရစေ။

ပင်လယ်ရေတွေကို သူမ မသောက်ပါရစေနဲ့တော့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိသော်၊ ကျွတ် ... အဲလိုခေါ်ရတာ နင့် သီးသလိုပဲ၊ ဘေဘီ အဲလိုခေါ်ချင်တယ် ... ဖြစ်မလား”

“ဖေဖေကလည်း ကြိုက်သလိုသာ ခေါ်ပစ်လိုက်၊ မေမေက ခက်တယ်”

အောင်မယ် ... ခွေးကလေး။ ကိုယ့်လူသူဖက်သား လုံး ဖုံးကြီး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကလေးများသည် မေတ္တာသက်သက်နှင့်တင် မလုံလောက် အဲ စားစရာ၊ အဝတ်အထည်နှင့် ပျော်ရွှင်မှုတို့ပါ လိုအပ်ကြောင်း ဟိုးက သက်သေပြခဲ့ချေပြီ။

သူမ ဆေးခန်းရောက်နေရသည့် သုံးရက်အတွင်း သားက လေးသည် နတ်ဒေဝတာလေးနယ် စိုလင်းတောက်ပလာခဲ့ပါ၏။

ပါးကလေးတွေလည်း ပိုဖောင်း၊ မျက်ဝန်းလေးတွေလည်း ပိုရွှန်း။ အသားအရည်တွေလည်း ပိုပြီး ကြည်စင်။ တကယ့်ကို နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သည့်နယ်။

အခါတိုင်းက မေတ္တာကို တိုရေ၊ ရှားရေ၊ ကျိုက်ထိုး သိပ် ထိုး သာရနေရရှာသော သားကလေးသည် ယခုတော့ မေတ္တာတွေ အလှူကြီးပေးနေသည့် အနာတပိဏ်ကြီးနှင့် တွေ့နေတော့သည်ဖြစ် ရာ ...

www.burmeseclassic.com

လိုက်လည်း လိုက်ဖက်ပေရဲ့...

သို့သော် ထိုမေတ္တာသည် အတုလား၊ အစစ်လား...

အသားလိုလို အရိုးတောင်းနေတာလား။

ဘဝမှာ သူမ အခါခါ မနစ်မွန်းချင်တော့...

“ကျွန်မ ဆေးရုံက အဲ ဆေးခန်းက ဆင်းချင်တယ်၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ အကောင်းကြီးကို၊ လူမမာလို မနေချင်ဘူး”

ကလေးဆိုးကြီးလိုပဲ သော်ကမာလာ ပူဆာမိသည်။ ဟုတ်၏။ ဒီပိုက်ဆံတစ်ခန်း၏တစ်နေ့တာစိတ်သည် နည်းတာမဟုတ်။ သူမ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏လုပ်ရပ်တွေကို နားမလည်။

“ဒီလိုလေ ဘေဘီရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မကို ဒီလိုမခေါ်နဲ့ ခွင့်မပြုဘူး”

သော်ကမာလာ ခါခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းယောက်ျားက ဒီလိုခေါ်ဖူးခဲ့လို့လား... ဆောရီး”

သူမ ဖြေရှင်းချက် မဟုတ်ပါ။ ထင်ချင်သလိုထင်၊ မျက်နှာ ပျက်သွားသည့် ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို မသနားမိဖို့ သူမစိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။ လေတိုက်တိုင်းသာ သစ်ရွက်ကြွေနေရင် ခက်မည်။

“ဒီလိုပါ ဘေဘီ၊ မင်း အခု အနားယူဖို့ လိုအပ်တယ်၊ မင်းမှာ နှလုံးအားနည်းနေတယ်၊ ဆေးခန်းမှာ မတင်လည်း ဆင်း

သည်း ဖြစ်ပေမယ့် မင်းက အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အလုပ်ပုံကြီးထဲမှာ ဆင်းဆိုက်နေရမယ်မိန်းမ၊ ဒါကြောင့် အနားယူဖို့ ကိုယ်ဆေးခန်း ဆင်ထားလိုက်တာပါခင်”

အရပ်ကတို့ရေ ခုမှ ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ ခင်... တဲ့။ ဆက်တော်ကြောင်သည့် လူကြီးပဲ။ စကားတွေ ထပ်ကွန့်နေရလျှင် ခပ်ရာရောက်မလား၊ ရေလာမြောင်းပေးရာလည်း ရောက်လိမ့်မည် ဆင်သည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရမှာလည်း စိတ်မသန့်။

မခံစားနိုင်သည့်အဆုံး အာမေဇိုတ်သံအဖြစ် သော်ကမာ ထာ၏နှုတ်မှ ထွက်သွားရသည်။

“ခင်”

သူကတော့ ဘာမျှမဖြစ်သည့်နယ်။ ငရိုးနှင့် ရယ်မောပျော် နှင်နေခဲ့သည်။ ငရိုးကလည်း မအေကို လာကြည့်တာနှင့်မတူ။

သူ့ပထွေးနှင့် အဲ... သူမစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပိတ်ဖိတွေးမိ ခင်းမှ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားမိလိုက်သည်။

ပထွေး... ဘုရားရေ...

ငရိုးဟာ ကိုယ့်သေတွင်းကို တူးနေတာများလား။ ကိုယ့် ဆွမ်းမရှိရာ ကိုယ်သွားနေတာလား။

ဖခင်အရင်းကတောင် တာတေလန်အောင်ဆိုးပြီး မျက်နှာ ဖြူသွားခဲ့သည့်နောက်...

ခေတ်မေတ္တာကို မြည်းစားချင်မနေပါနှင့်တော့ သားကလေးရယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ ဒီမှာ မနေချင်ဘူး။ ဒီမှာက တစ်ယောက်တည်းရယ်”

သူမကို နှစ်ယောက်စလုံး ပမာမခန့်နိုင်စွာ လစ်လျူရှုထားတာလည်း မခံနိုင်ပါ။ အခန်းထဲလာပြီး အချစ်နလန်ထဲ ပြနေတာလည်း မကြည့်နိုင်။

“မင်းဟာလေ ... ကောင်းစေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်၊ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချတဲ့မိန်းမ”

အောင်မယ်မယ် ...

ဦးဘုန်းကျော်အော စကားပြောနေပုံသည် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှသဖြင့် သူမ ဒေါပွနေမိသည်။ ဒါကြောင့် ဆေးခန်းက ဆရာမတွေ၊ ဆရာဝန်တွေက သူ့မိန်းမလို့ ထင်နေကျတာပဲ။ မဆန်း။ အထင်တောင် နည်းသေးသည်။

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင် ဂ္ဃုနေသလား။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုလို့ ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ၊ ရှင်ကို ... နေကောင်းရဲ့သားနဲ့ ဆေးခန်းတင်ထားမယ်ဆိုရင်ရော ... ရှင် နေနိုင်မလား။ တစ်စက်ကလေးမှ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိတဲ့လူကြီး”

ဆေးခန်းကို ဘယ်လိုပြောထားလို့ကံတာလဲဆိုတော့

မေးဝံ့သဖြင့် သူမ မမေးတော့။

သူမကို စကားပြန်မပြောဘဲ မျက်ခုံးကြီးတင်းတင်းရှုံ့ကြည့်နေသည့်လူကြီးကို သော့ကမာလာ ခပ်ဆတ်ဆတ်တစ်ခွန်းပိတ်ပြောစစ်လိုက်သည်။

“ဒါပဲ၊ ကျွန်မ ... မနက်ကို ဆေးခန်းဆင်းမယ်၊ ရှင် အဖူးထပြီး တင်ထားတိုင်း ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မက ရှင်အရပ်ဟုတ်ဘူးရှင်”

ရှေ့ဆက်ပြီး စကားရှည်နေရမှာစိုးသဖြင့် သူမ စောင်တလေးကို ခေါင်းမိုးခြုံပစ်လိုက်သည်။ သားကိုလည်း နှုတ်ဆက်နေချင်တော့။

သားသမီးဆိုတာ မီးပဲ။

တောင်လေလာ တောင်ကိုယိမ်း။

မြောက်လေလာ မြောက်ကိုယိမ်း။

သည်အရွယ်ထဲက သာရာ ကူးနေတတ်ရင် ဒီကောင်လေး ချောက်လွှဲကျော်ဖြစ်မှာပဲ။

ဗွဲ ဗွဲ ဗွဲ

အခန်း (၄)

တန်ဆောင်တိုင်ညှိသောယာလှပမှုတွေထဲမှာ ဦးဘုန်း
ကျော်စောနှင့်ငါးတို့ ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်သွားနေကြသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည၏ပြည့်ဝနံ့အနံ့နှင့် မာကျူရီ
မီးရောင်များ ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ လောကသည် ချက်ချင်းပင် နတ်
ပြည်ကြီး ထပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သည်နတ်ပြည်ကြီးထဲမှာ နတ်သား
ကြီးနှင့်နတ်သားပေါက်ကလေးတို့ လျှောက်လည်နေကြတော့တာ
ပေါ့။

“ပျော်တယ်နော် ဖေဖေ၊ သားသား အရမ်းပျော်တာပဲ”
နှစ်ခါလည်ကျော်ကျော်လေးမို့ လက်ဆွဲလျှောက်နေရတာ

စိတ်မချ။ အားမရသဖြင့် သားကို သူ့ပခုံးပေါ်ခွတက်လာခဲ့သည်။
ငါးလေးက သူ့ခေါင်းကို ယုယစွာ ဖက်ထား၏။

ထွားကျိုင်းခန့်ထည်လှသော သူ့ပခုံးထက်မှာထားသည့်
အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်သဖွယ်သာ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ တကယ်ဆို ...
ဆော်ကမာလာပါ၊ ပါလာလျှင် ကောင်းတာပေါ့။

“ယခုတော့ ဆေးရုံ (ဆေးခန်း) မှ ဆင်းလာကတည်းက
ဆော်ကမာလာသည် သူ့ကို အမြဲဂျစ်တိုက်နေလေ့ရှိသည် မဟုတ်
ပါလား။ ဘယ်ခေါ်လို့ ရလိမ့်မလဲ။

စေတနာပါ မိန်းကလေးရယ်။

မင်း အားနည်းနေတုန်းမှာ အနားရစေချင်တဲ့သဘောနဲ့ ငါက
ဆေးခန်းမှာ တင်ထားလိုက်တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြတ်ကတော့ ရလိုက်ပါသည်။ ငါးလေး
သူ့ကို အရမ်းတွယ်တာသွားခဲ့ပေသည်လေ။ တမင် လုပ်ကြံဖန်တီး
တာတော့မဟုတ်။ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်စမြဲ မဟုတ်လား။

“သားရေ ... ရှေ့ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ရ
အောင်”

“မှန်ရော ဖေဖေ”

“ကျွေးမှာပေါ့ကွာ ... သားကြိုက်သလောက်စား”

“ဟေး ... ဒါမှ သားဖေဖေ”

ယခုခေတ် ကလေးများ လိမ္မာပါးနပ်လှပါဘိ။ ဒါမှမဟုတ် မမွေးခင်ကတည်းက ဖခင်တော်ခွဲလို့လားမသိ။ ငါ့ဦးသည် သူ့တို့ ခင်တွယ်လွန်းလှသည်။

ယခုလည်း ပခုံးပေါ်ကနေ သူ့ပါးကို ငုံ့ပြီး တရွတ်ရွတ်နှင့် အားရပါးရ မွေးနေသည်မို့ သားလိမ္မာကျအောင် ဦးဘုန်းကျော်စော ထိန်းနေရ၏။

“မကဲနဲ့ သားရဲ့၊ လိမ္မာကျလိမ္မာမယ်”

လူ့ကအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ် ... တဲ့၊ အဖိုးတန် အဝတ် အစားတွေ၊ ရှုးတွေနှင့်ဆိုတော့ ငါ့ဦးလေးသည် ကောင်းကင်မှ လမ်းနှယ် ရွှန်းပင်းစက်နေတော့သည်။ သူ ... သော်ကမာလာတို့ သတ်ရနေမိသည်။ ညဦးပိုင်းက စကားများခဲ့ရပြီးပြီလေ။

“ဟေ့ ... မင်း မလိုက်ချင်နေ၊ ကလေးကိုထည့်လိုက် ဘာမှပြဿနာ ရှာမနေနဲ့ မင်း သားကို ငါ ရောင်းမစားဘူး၊ ကလေး ပဲ၊ ပျော်ချင်ရွှင်ချင်တာပေါ့၊ ကလေးရဲ့နှလုံးကို မှောင်ချမှောင်ချ မင်းသာ မှောင်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေခဲ့”

သူမက အိမ်အောက်ထပ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်တွေ တစ်ပုံကြီး မီးပူတိုက်လို့ဖြစ်သည်။ ဦးမျိုးဆက်နဲ့ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ တောင် ညဦးပိုင်းလမ်းလျှောက်ထွက်သွားလျက်နှင့် သော်ကမာလာ က ကပ်တီးကပ်ဖဲ့လုပ်နေသည်။ ခင်မျိုးဆက်လည်း မရှိ။

“ရှင် ... ကျွန်မသားကို မဖျက်ဆီးနဲ့၊ မဖြားယောင်းနဲ့။ ငါ့ဦးက ကလေးရှင့် ကလေး၊ ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ ကလေး ... သိလား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကလေးလည်း လူပဲ၊ လူလိုနေချင်မှာ ပေါ့”

သူ သော်ကမာလာကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အော်ပစ်မိသည်။ သူမလည်း မဖြူပါ။

“ရှင့်စကားကို နိုင်ထက်စီးနင်းမပြောပါနဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ် နဲ့ တန်ရာတန်ရာပဲ ဝတ်ရမယ်၊ တန်ရာ တန်ရာပဲ စားရမယ်၊ အခု ရွှင်က မတန်မရာတွေ လုပ်ပေးနေတော့ ကလေးအကျင့်ပျက်မယ်၊ နောက် မစားရတဲ့အခါ၊ မဝတ်ရတဲ့အခါ၊ ဒီလို မနေရတဲ့အခါ ကလေး စိတ်ဆင်းရဲမယ်၊ အားငယ်မယ်၊ ရှင် ... ငါ့ဦးကို ဖျက်ဆီးနေတာ၊ သွား ... ရှင်ဘာသာသွား၊ ရှင်နောက်ကို ကျွန်မ မထည့်လိုက်နိုင် ဘူး”

သူမဟာ မိုးပြီမှာကြောက်သည့် တစ်တိတူးငုက်လိုပါလား။ သို့ပေမယ့် ဆင်ခြေတိုရှိသောစကားပေမို့ ဦးဘုန်းကျော်စော ကျေနပ် မိသည်။ မျက်နှာကတော့ တည်တည်တင်းတင်းပဲ ထားလိုက်၏။

“ဒါဆို မပူနဲ့ သားကို ငါ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မွေးလိုက် သယ်၊ ငါ့ဦးတစ်သက်လုံး ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းစား

ကောင်းကောင်း ပဲညာတွေသင်ပေးရော့”

ဒါ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာစကားတွေလဲ။ ခိုညံ့သဲစကားတွေလား။ သော်ကမာလာ မဆန်းစစ်တတ်။ သို့သော် အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။ သော်ကမာလာ၏ရင်ထဲမှာ တစ်ခါအဝါးခံရပြီးပြီမို့ ကျားသတ္တဝါတိုင်းကို ကြောက်သည်။ သူ့ကို ပိုပြီးကြောက်သေးသည်။ ကမ္ဘာပတ်လာသည့် သင်္ဘောသား။ ဘယ်ခေမလဲ။

“ရှင် ရှားနေသလား။ ရှင်မှာ သား၊ သမီးတွေ ရှိသားအဲဒီ ကလေးတွေ သွားချစ်၊ ငရိုးကိုထားခဲ့”

မာနကတော့ စပယ်ရှယ်ပဲ။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောက ဒီလိုမာမျိုးကိုမှ ကြိုက်ပါသည်။

ခရေကုံးလေးတွေ ကုံးပြီး မုန့်ဖိုး (ကလေးမုန့်ဖိုး) ရှာထားပေးမယ့် ပိုက်ဆံတွေ အလကားပေးတော့လည်း ဆွေ့ဆွေ့ခန့်အောင် သူမ စိတ်ဆိုးသည်။

ယခုလည်း သူမ ဆေးခန်းရောက်နေရသည့် သုံးရက်လေးရက်အတွင်း ဦးဘုန်းကျော်ဇောက သားအမိနှစ်ယောက်တို့အတွက် အဝတ်တွေ ဝယ်ပေးခဲ့သော်လည်း သူမ ကျန်းမာလို့ အိပ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုအဝတ်အစားအားလုံး ပြန်ပေးခဲ့သည်။ ကြီးလိုက်တဲ့ မာန။

လောလောဆယ် ငရိုးပုံစံကလည်း နှမ်းနှမ်းစုတ်စုတ်

အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ၏အကျ။ စွပ်ကျယ်နီနီ ဗိုက်ပြဲလေးနှင့်။

ငရိုးကတော့ ကလေးပီပီ အပြင်သို့ လိုက်ချင်သည်။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော အနားကမခွာခဲ့။ တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွထဲ ငရိုးလည်း ပါဝင်ချင်ပေမည်။

“ဟေ့... မဆိုင်တာတွေ ထည့်မပြောနဲ့၊ ငါ့သားနဲ့သမီးဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်ဖြစ်နေပြီ၊ ပြီး... သူ့မအေက လိုက်ပို့တတ်တယ်၊ မင်းသာ ကိုယ်လည်း လူထဲမတိုး၊ ကိုယ့်သားလည်း လူရာမဝင်အောင် သက်သက်ချုပ်ချယ်ထားတာ၊ အဲဒီမှာ မင်းက တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၊ သားကို ငါ ခေါ်သွားပြီ၊ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သားကို သူ ပွေ့ချီခေါ်ခဲ့တော့ ဝိမ့်မ့်ဖြင့် သားက ပါလာခဲ့သည်။ မအေက ခွင့်မပြုတော့ ကလေးပီပီ စိုးရိမ်လို့ ဖြစ်မည်။ သို့သော် ကလေးပဲ။ ချက်ချင်းပဲ သွားစေရမှာပေါ့။

သော်ကမာလာ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်ကျန်ခဲ့တာကို မြင်ယောင်ရင်း ဦးဘုန်းကျော်ဇော ပြုံးမိသည်။ ဒါဟာ အနိုင်ကျင့်ရာများ ရောက်နေသလား။ မတတ်နိုင်။ သူက ငရိုးကို ကတိပေးထားခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကားကို မိမိတိုက်ခန်းသို့မောင်း။ ငရိုးကို အဝတ်အစားဆွဲပေးပြီးတော့မှ မြို့ထဲမှာ ခြေလျင်လျှောက်လည်ကြသည်။

“အရမ်းစားလို့ကောင်းတာပဲ ဖေဖေ၊ မေမေဖို့လည်း အပြန်

ကျ တစ်ခုလောက် ယူသွားမယ်နော်”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ၊ ဒါနဲ့ ... မင်းပြောတော့ ခုည ဖေဖေနဲ့အိပ်မယ်ဆို ... ကွ”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော နှစ်ခါလည်ကျော်လေး၏ကတိကို အား ကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အိပ်တော့ အိပ်ချင်ပါရဲ့ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ မျှော်နေ မှာပေါ့”

“မမျှော်ပါဘူးကွာ၊ မင်းအမေက မအိပ်သေး မခပ်ပါ၊ ငါ့သိ ပါတယ်၊ ငါလောက်တောင် မင်းကို မချစ်ပါဘူး”

ကလေးကို သွေးခွဲတာတော့မဟုတ်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သူ ပြောလိုက်သည်။ ငကိုးလေး တွေဝေဝေမောသွား၏။

“ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ၊ မေမေက သားသားကို ရိုက် တယ်၊ အော်တယ်၊ ဖေဖေက မရိုက်ဘူး၊ မုန့်တွေလည်း အများကြီး ဝယ်ကျွေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရယ် မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ရတာ မွေးတယ်၊ နွေးလည်း နွေးတယ်”

ငကိုး၏တစ်ခွန်းချင်း စကားလုံးများကို နားထောင်ရင်း ဦး ဘုန်းကျော်ဇော နောင်တရမိသည်။ မင်းမအေးနဲ့သားရဲ့အချစ်တွေကို လုယူ၊ ကြားဝင်သမ္မိများ ဖြစ်နေပြီလား။

အတန်ကြာတော့ ဆိုင်ထဲမှ သီချင်းသံများဆီသို့သာ

သားက စိတ်ရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ... ပန်းခြံထဲ လျှောက်ပြ၊ သား ကြိုက်သည့် အရပ်တွေ ဝယ်ပေးပြီး သူတို့ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ညဆယ် နာရီမှ သားက ဆက်တီပေါ်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ဦးဘုန်းကျော် ဇော ကလေးကို အိပ်ရာထဲ ရွှေ့သိပ်ရသည်။

သုံးလေးရက်မျှ အတူအိပ်ပြီး ကြည့်နူးဖူးသည့် သည်တိုက် ခန်းသည် ကလေးအတွက် မစိမ်း။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖို့သာ ပြင်ရတော့သည်။

“ဟဲ့လို ... သော်ကမာလာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ သည်ကောင်မ လေး မအိပ်လောက်သေး။ ငကိုးကို ထိုင်စောင့်နေမှာပေါ့၊ အလုပ်တွေ ထုပ်ရင်းနှင့်”

“ဟေ့ ... သော်ကမာလာ မရှိဘူးလား”

သူမတို့အိမ်မှာ အားလုံးအပြင်ရောက်နေကြသဖြင့် ဦးဘုန်း ကျော်ဇော ရဲရဲတင်းတင်း အော်ငေါက်ပစ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ရှိတယ် ... ပြော”

“သား အိပ်နေပြီ၊ မနက်မှ လာမယ် ... ဒါပဲ ...”

သူ့ကလေးနှင့် ဖက်စိတ်ကောက်နေရတာတော့ မကောင်း ခဲ သို့သော် သူက ဒီလိုမပြောလျှင် တစ်ဖက်က ရောင့်တက်၊ သူ

ပူလာလိမ့်မည်။

သူမ ... ဆွေ့ဆွေ့ခွန်သွားမည့်ပုံကို မြင်ရောင်ရင်း ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကျေနပ်နေမိပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ (လေးနှစ်) အထီးကျန်နေခဲ့ရာမှ ယခုတော့ ချစ်စရာ လူကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်ထားပြီ။

ဖခင်မေတ္တာ အမှန်တကယ်လိုအပ်နေသော ငုန်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲသိပ်ရင်း သားနဲ့သမီးကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော မြင်ယောင်တော့ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး တစ်စိတ်တစ်ဒေသကောင်လုံးလည်း

သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို စွမ်းစွမ်းတမန် တည်ဆောက်ခဲ့ပေမယ့်လည်း ငုန်းငုန်းလဲအောင် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့တာသည် သူ့အပြစ်လား၊ ထူးထူးနွေ့အပြစ်လား။

အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ပျက်စီးခဲ့လျှင် ကြားထဲက မြေစာထဲ လေးတွေ နှစ်နာရသလို၊ ယောက်ျားသားကြီး သူလည်း ပျက်စီးခဲ့ရပါသည်။

လေးနှစ်လုံးလုံး ဆောက်တည်ရာမရ၊ လေလွင့်မျောပါခဲ့ ကမ္ဘာပတ်လာသော သင်္ဘောသားအလုပ်သည် သူ့ဘဝနှင့်တော့ ဟပ်ပါ၏။

ဒီသင်္ဘောသား အလုပ်ကောင်းလို့ပဲ သူ့အိမ်ထောင်ရေး

ခြံတွဲခဲ့လေသလား။

တရားခံသည် သူ့လား၊ ထူးထူးနွေ့လား၊ တရားရှားနားမှုတ် ဆဲပေးရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ငုန်းလေး၏သနပ်ခါးပါး ခြင်လေးကို မွှေးရင်း ... သူ အတိတ်သို့ ပြန်လည်ကူးဆက်နေမိသည်။

နဖူးပေါ်လက်တင်၊ ပက်လက်လှန်နေရာမှ ပြတင်းသို့ ကြည့်မိတော့ လပြည့်ညက ကြယ်တာရာအပေါင်းနှင့် ခညောင်းသူကံသရေရှိလှသည်။

သူလည်း တစ်ခါတော့ လမင်းကြီးလို ဝင်းပ ပျော်မွေ့ဘူးတာပေါ့။

ဗျ ဗျ ဗျ

အခန်း (၅)

“မေမေရေ... ဖေဖေ ပြန်လာပြီဟေ့၊ ပျော်တယ်... ပျော်တယ်”

အိမ်အောက်မှာ ဆော့ကစားရင်းမှ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ကားသံ သို့ အပြေးအလွှား ခုန်ပေါက်ရောက်လာသည့် သမီးကို သူ... ရွာချီလိုက်သည်။

“အားပါးပါး... သမီးတောင် အပျိုဖြစ်နေပြီလား၊ မေမေရော၊ ကိုကိုရော...”

“အာ... ဖေဖေကလည်း သမီး အပျိုမဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကိုကိုက ကျူရှင်က မပြန်သေးဘူး ဖေဖေရဲ့၊ မေမေက ညှော်သည့်

ရောက်နေလို့”

သူ သွားစဉ်က ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော သမီးသည် ယခုတော့ ကိုးနှစ်သမီး ဖြစ်နေပေပြီ။ ဖအေတူသမီးမို့တင် ခင်ကျော်ဇောသည် ထွားကျိုင်းသည်။

“ဒါ... ဖေဖေ ကားလား၊ ဖေဖေ ဒီတစ်ခေါက်ပါလာတာလား၊ မိုက်တယ်နော်”

သမီးက သူ့စီးလာသည့်ကားကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း ပြုံးရွှင်စွာမေးသည်။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောကတော့ ပါလာသည့် အထုပ်များကိုသာ ချနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ဖေဖေကားက သင်္ဘောနဲ့ပါလာမှာ၊ အခုကားက သူငယ်ချင်းကား ခဏယူလာတာ၊ ဒါနဲ့ မေမေ့ကိုခေါ်သေး သမီးရဲ့၊ ဟေ့... နွေရေ... နွေ၊ ကို ပြန်လာပြီလေ၊ မင်း သင်ကြီး ပြန်လာပြီလေ”

ထုံးစံအတိုင်း ပျော်ရွှင်စွာအော်ရင်း၊ နောက်ရင်း သူ အိမ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သမီးက အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲသွားပေမယ့် သူ့မှာ အထုပ်တွေ များစွာကျန်နေတုန်း၊ သားစာ၊ သမီးစာ၊ ဇနီးစာ ဆွဲပေါ့လေ။

“ညှော်ခန်းထဲသို့ရောက်မှ နွေကို တွေ့ရသည်။ နွေ့ဘေးမှာ ညှော်သည်။ ညှော်သည်က ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ကောင်ငယ်လေး

တစ်ယောက်။

“ဧ... နေမကောင်းဘူးလား၊ ပိန်သွားတယ်”

ညှော်သည်ရှိသဖြင့် သူ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ ညှော်သည်ပုဂ္ဂိုလ်က ခပ်တည်တည်။ စတိုင်ကတော့ မိသည်။ သူ့လိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပုံစံမဟုတ်။ သူကတော့ ဟစ်ပိပုံပေါက်လာသည်။ ဆံပင်တွေရှည်၊ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ရှည်။

“အဟင်း”

ဒီအမွှေးတွေက နွေကို နှိပ်ဖို့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေက အသန့်ကြိုက်သူ၊ ယားလည်း ယားတတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါ... နွေမောင်တစ်ဝမ်းကွဲလေ... မြင့်ဦးမောင်တဲ့ ဆေးကျောင်းတက်နေတယ်”

ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး။ ကောင်ကလေးသည် ကိုယ့်ဘာသာရပ်အပေါ် အဓိကတင်မြင့်နေပုံလည်း ပေါက်သည်။

“ဪ”

“ဖေဖေ... ဘာတွေပါလဲ၊ သမီးဖို့ ဘာပါလဲ”

သမီးက ညှော်ခန်းထဲမှာ အထုပ်တွေဖွင့်၊ ရှာဖွေရေးလုပ်နေသည်။ အနီးအနားမှ ခပ်မင်သူတွေလည်း တရုန်းရုန်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူ ပျော်ရွှင်စွာ၊ ဆူညံစွာ ပါလာသည့် ချောကလက်များ၊ လက်ဆောင်များ ဝေငှပေးနေဆဲ... မြင့်ဦးမောင်ကတော့

ခပ်တည်တည်ပဲ ကြည့်နေသည်။

“ကိုဘုန်းကျော်... ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ အပြီးပြန်လာတာလား”

“မောင်ဘုန်းကျော်ရေ... မိသားစုဆိုတာ အကြာကြီး ဖတ်ခတ်မထားနဲ့ကွဲ့၊ သားသမီးတွေလည်း ကြီးပြင်းလာပြီ၊ အိမ်ကပ်တော့ အထိုင်ချပြီး လုပ်ငန်းလုပ်တော့”

ဘာတွေလဲ၊ အိမ်နီးချင်းအဆါကြီးများအိမ်ကားကြောင့် သူ နွေကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

“မ ကျွန်တော် ပြန်မယ်၊ ကိုဘုန်းကျော်ဇော ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော အသံအနည်းငယ် မာကျောသွားသည်။ အသားအရည်ဖြူနေသော အနည်းငယ်ပိန်နေသော နွေသည် နေမကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ညှော်သည်ရောက်နေသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်နှစ်ခွဲ၊ နှစ်နှစ်လောက် ကမ္ဘာပတ်၊ သက်စွန့်ဆံဖျား စီးပွားရှာလာသည့် လင်ဇာကျားကို အားတက်သရော နှုတ်ဆက်၊ ဆီးကြိုဖို့တော့ မလိုအပ်ဘူးလား။ ရောက်စက မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ပျော်နေခဲ့သော်လည်း ဆရာတိုင် မလှုပ်မချောက်ဖြစ်နေသည့် နွေကို သူ မျက်နှာ တွန့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

“နွေ ခုတလော နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း မော... မောနေတယ်
ကို၊ ရာသီတွေလည်း အမြဲလိုလို ဆင်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ပိန်နေ
တာ”

“ဟေ”

တကယ်က ကိုကိုလွမ်းလို့ ဘာ... ညာ... ဒါမျိုးတွေကို
သူ ပိုပြီးကြားချင်တာပေါ့။ ထားပါတော့လေ။

ယခုတိုင် မနွေးထွေးသေးသည့် မိန်းမကို အကြမ်းပတန်း
ပွဲကြမ်းပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် အိမ်ပေါ်မှာလည်း လူတရုန်းရုန်း ဖြစ်နေ
၏။ သားသမီးကလည်း ဖအေ အနားမှမခွာ၊ မေးခွန်းတွေက စုစု

နုဖာစေ့နေသည်။

သူကတော့ မိန်းမကို အရမ်းအောက်မေ့နေခဲ့သည်။
တကယ်ပါ။

ဘာတဲ့... ရှေးလူကြီးသူမတွေပြောကြတာ။ အပျော်ဆုံး
သုံးရက်ဆိုလား။

ရှင်လူထွက်သည့်နေ့

မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့

ထောင်ကထွက်သည့်နေ့... တဲ့။

ထောင်တော့မကျဘူးလို့ ဘယ်လောက်ပျော်ရမှန်း ဦးဘုန်း
ကျော်ဇော မသိ။ သို့ပေမယ့် ထိုသုံးရက်ထဲမှာ တစ်ရက်လောက်တော့
သပ်ဖြည့်ချင်သေးသည်။

သဘောလိုက်ရာက ပြန်ရောက်သည့်နေ့ပေါ့။ ဟုတ်သည်။
နှစ်နှစ်နီးပါးလောက် မိသားစုနှင့် ခွဲနေ။ မိန်းမနှင့်ခွဲနေရာက ပြန်လည်
ဆုံတွေ့ရတာ မမျှော်လင့်ဘဲရှိမလား။ မပျော်ဘဲရှိမလား။ ပျော်စရာ၊
အိပ်မက်လေးတွေ အခါခါမက်ချင်တာပေါ့။

မိတ်ဆွေသင်္ကဟများ ပြန်သွားတော့ ညဆယ်နာရီခွဲ။ သား
နှင့်သမီးလည်း အိပ်နေကြပေပြီ။ သူယူလာသည့် အခွေများကတော့
အောက်နေတွေမှ ကြည့်ကြပါလိမ့်မည်။

ချစ်ဇနီးအနားသို့ သူ ရင်ခုန်စွာ ကပ်သွားဆဲ ပဟေဠိစကား

၇၆ (၈) ကြယ်စင်စုးခေ

များက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

သူ ... ဘာတွေ ဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲ။

“ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကိုအတွက် အိပ်ရာပြင်ထားတယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

နွေ စိတ်ကောက်နေသလား။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်တွေရှိသလဲ။ နွေက စိတ် ကောက်တတ်သည်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်နှစ်နီးပါး ခွဲခွာနေခဲ့ရသည့် ခင်ပွန်းအပေါ် နွေ ဒီလိုမဆက်ဆံသင့်။

သူ ... ကြောင်အမ်း အံ့သြစွာ နွေကိုကြည့်နေလိုက်တာ မျက်တောင်မခတ်။

“နွေ နေမကောင်းလို့ပါ ကိုရယ်၊ နောက်မှ တွေ့တာပေါ့ နော်”

ဒါတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော သည်းမခံနိုင်။ အကျိုး အကြောင်းပြောလျှင် သူ နားလည်ပါသည်။ မထိခံ့ဆိ မထိဘူးပေါ့။ သို့သော် တဆိတ် သဘာဝကို မလွန်ဆန်ရာမရောက်ဘူးလား။ သူ ... နှာဘူးမဟုတ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားမဟုတ်။ ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရာလောက် ခွဲခွာခဲ့ရသည့် ချစ်သူဇနီးမယားနှင့် အသားချင်းမျှ ထိခွင့်ရရပါစေ။ သူ ကျေနပ်ပါမည်။ ယခုတော့ မချောက အိပ်ရာ တောင် ခွဲပေးထားသည့်အဖြစ်။

ခန်းတလေးရဲတောင်းတင် (၈)

၇၇

“ဘာတွေလဲဟ၊ နွေ နင် ဘာဖြစ်နေသလဲ”

သူ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မေးခွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မရဘဲ ကိုရ၊ နွေ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး။ နွေနေမကောင်း လို့ ကိုကို တောင်းပန်နေတာ”

“နွေရောဂါက ဘာရောဂါလဲ၊ ဆရာဝန်မပြဘူးလား၊ ပါရဂူ မပြဘူးလား”

“ပြတော့ ပြတယ်၊ အားနည်းနေတာတဲ့”

“ဒါပဲလား ... တခြားရောဂါ”

“စိတ်နဲ့လည်း ဆိုင်မလားမသိဘူး။ နွေနေရတာ မကောင်း ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ သီလရှင်ဝတ်ပစ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ်၊ အိမ်ထောင်သည်လိုလည်း မနေချင်တော့ဘူး”

ဘုရားရေ ... ဒါတော့ တဆိတ်မလွန်ဘူးလား။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကိုယ်က ချစ်ရသူမို့ နွေ စိတ်တိုင်းကျ ဘုရားခန်းရှေ့မှာပဲ ဦး ဘုန်းကျော်ဇော အိပ်လိုက်ရပါသည်။

ဘုရားဖက်တော့ အသက်ရှည်တာပေါ့နော် ...

“မိန်းမရေ ... အသက်ပူးကြီးရေ ... ကို မူးလာတယ်
တော့ မင်း လင်ကြီး မူးလာတယ်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော အရက်သောက်တာတော့ မဆန်းဘူး
ဘူး။ သူက ခပ်တေတေ လူအသိနှင့်ထိန်းချုပ်လျှင်သာ ထိန်းချုပ်
မည်။ သောက်ရကြေးဆိုလျှင်လည်း အလဲအကွဲ။

အရက်သမားဆင်ခြေလို့ပဲ ပြောပြော။ ဒီတစ်ခါတော့ ဦး
ဘုန်းကျော်ဇော မကျေနပ်လို့ သောက်သည်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။

ဘယ်နှယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တာပဲ တစ်ပတ်ပြည့်တော့မည်
သူ့မှာ ဘုရားခန်းရေ့မှာ အိပ်ရတုန်း။ အချိုးကိုမပြေ။

သူနှင့်ဘုရားခန်းက ဘာဆိုလို့လဲ။ ခုနစ်ရက်လောက်
ဘုရားဖက်ပြီးလျှင်တော့ တော်လောက်ပေပြီ။ သည်တော့ မိန်းမခန်း
ထဲ ဝင်ဖို့ ရဲဆေးတင်ပစ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း
မျှောက်ပေးကြပါပေရဲ့။

“ဟေ့နွေ ... ဘယ်မှာပုန်းနေသလဲဟေ့၊ သားနဲ့သမီး
သွားအိပ် အိပ် ... အိပ်တော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ ရန်ဖြစ်မလို့ ရန်ဖြစ်
ဆင်း ကစားမလို့၊ ဟေ့ ဟေ့ နွေ”

“စာရင်းရှင်းရမယ်၊ ဒီနွေတော့ စာရင်းရှင်းမှဖြစ်မယ်၊
အကောင်းတာကလည်း တဆိတ်မလွန်ဘူးလား၊ နွေရေ ... နွေ”

တစ်ခန်းဝင်၊ တစ်ခန်းထွက်နှင့် သူ နွေ့ကို ရှာလိုက်တော့
အမင်းစာခန်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်လေး တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... နွေ”

မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေကျလို့ ဒီလောက်တောင်ပဲ
အေး နွေရယ်။ သူ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းသွားသည်။ မူးယစ်ခြင်း
သွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။

“နွေရယ်”

သူမအနား စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း နွေ
နားလေးကို သူဖေးမော့ယူလိုက်သည်။

“ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရာအတွက် တရှိုက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် နင်း

ပါရစေ အချစ်၊ မင်း ငါ့ကို တကယ်ပဲ မုန်းနေပြီလားဟင်”

“ဟင်အင်း... ဟင်အင်း... ကို သွားပါ၊ နွေ အေးအေး နေပါရစေ”

“အေးအေး ဟုတ်လား၊ ဘုရားရေ ... မိန်းမရယ်၊ ယောက်ျားယူပြီးမှ အပျိုလိုပြန်နေချင်လို့ ရမတဲ့လား၊ မင်း ရှားလေး သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့သတင်းတွေကို ဘယ်ကောင်တွေကမူ့မှ မဟုတ်တရုတ် ကုန်းချောထားလို့လဲ”

“ယုံပါ မိန်းမရယ်၊ ကို အရက်သောက်ပေမယ့်လည်း နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ မိန်းမလည်း မလိုက်စားပါဘူး၊ ကဲတော့ ကဲတာတွေကွား နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ အိုကွာ... အားလုံး နည်းနည်းပါးပါးပါးပါးပါး မယုံရင် ကို ကျန်ပြမယ်လေ ... နော်”

သူက ချောလေ သူမက ပိုဝိုလေ။

အင်း... မိန်းမဆိုတာ ဟန်ဆောင်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ လင်မယားဘဲ။ ဘာလို့ အတူမနေချင်ရမလဲ။ အရူးမဟုတ်၊ အမဟုတ်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ပိုရှိက်နေသည့် နွေ့ကို ပွေ့ချီပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ခန်းထဲသို့ သယ်သွားမည်။ နောက် သူမ အပိုတိတ်ဆွဲချောမည်။

“လွှတ်ပါ... လွှတ်ပါ ကိုရယ်၊ နွေ့ကို သနားရင် လွှတ်ပါ”

“နွေ့ သေချင်တယ် သိလား... နွေ့ သေချင်တယ်”

သူမက အတင်း လျှောဆင်းလိုက်သည်မို့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

တကယ့်ကို ပဟေဠိပါပဲ။

ဒီနေ့လည်း ဘုရားခန်းရှေ့မှာ အိပ်ရပြန်သည်။

ဗု

ပရိုက်ဗိတ်ဆေးခန်းလေး၏ကြိုမှာ သူ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်စွာ ရှိနေရသည်။ ဘုရား... ဘုရား... နွေ့မှာ ရောဂါကြီးကြီးကျယ် ကျယ် မကပ်ငြိပါစေနဲ့။

သူရောက်ကတည်းက တရှောင်ရှောင်ရှိနေသော နွေ့သည် မနက်ကတော့ ထမင်းချက်နေရင်းပဲ ဖြူဖျော့မှုးလဲသွားခဲ့သည်။ ကိုယ် ကားက ရောက်မလာသေးသည်မို့ သူငယ်ချင်းကားကို လှမ်းရန် ဆက်ပြီး နွေ့ကို အကောင်းဆုံးဆေးခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ သား နှင့်သမီးကိုလည်းအတူတိုက်ခန်းများသို့ အပ်ခဲ့ရသေးသည်။

“လူနာ... လူနာရှင်... မထူးထူးနွေ့ရဲ့သက်ဆိုင်သူ”

ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ဆရာမ၏အသံကြောင့် သူ အပြေးလေးသွားမိသည်။

“ကျွန်တော်ပါ ‘ဆရာမ... ဘာလိုအပ်ပါသလဲခင်ဗျာ’

“ရှင့်အမျိုးသမီးက အဘောရှင်း (သားဖျက်/သားပျက်)

အိတ်ထားတာပဲ၊ သားအိမ်ခြစ်ပစ်ရမယ်”

“ခင်ဗျာ”

ဆရာမ၏စကားကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ကမ္ဘာကြီး ပြိုကျ ပြာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း အရှက်တရားများ မြောက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ ချက်ချင်းပဲ ကူနွေ့ဆည် ခုတ်ရသည်။

“လိုအပ်သလိုလုပ်ပါ ဆရာမ၊ ငွေရေးကြေးရေး ဘာမှ မကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူနေကောင်းဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

ဆရာမ ပြန်ဝင်သွားတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ယောင်တိ ယောင်ကန်း ကျန်ခဲ့သည်။

သွားပြီ။ ကမ္ဘာကြီး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည်။

သူဝိညာဉ်သည်လည်း သူ့ကိုယ်ထဲမှ ခုန်ပေါက်ထွက်ခွာ ချွတ်ပတ်နေပေရောလေ။

၇

နလပိန်းတုံးတစ်ယောက်လိုပဲ ဘာမျှမသိနားမလည်ချေ
ယောင်ဆောင်ရင်း နွေအတွက် လိုအပ်သမျှ သူ ဖြည့်ဆည်းပေး
သည်။ လိုလေသေးမရှိ။ သို့သော် နွေအနားကိုတော့ သူမက
နွေမျက်နှာကို သူ မကြည့်ရဲ။ မကြည့်ချင်တော့။

သစ္စာဖျက်သူက ဖျက်ရက်ပေမယ့် သစ္စာပျက်သူကို ကြည့်
ရဲဖို့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ခွန်းအားမရှိတော့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသာ သူမလိုအပ်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးစွမ်း
သည်။

ဆေးခန်းသို့ တင်ထားရတာ လေးရက်မြောက်တော့

နေကောင်းသွား။ သက်သာသွားခဲ့သည်။ သူ့ကားလည်း သင်္ဘောမှ
ဆုတ်လာခဲ့ပြီ။ ကားအသစ်စက်စက်ပေါ်မှာ နွေကို တင်ဆောင်ရင်း
သူအိပ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ နွေက သူ့ကို စကားတွေရေပက်မဝင်အောင်
ပြောနေခဲ့ပြန်သည်။

နွေ သူ့ကို နှုတ်ကြီးဆက်ထိုးဦးမှာလား။ ဦးဘုန်းကျော်
ဇော ပြုံးမိလိုက်သည်။ မချိုးပြုံး။

ပြဇာတ်တစ်ခုတော့ ပြီးဆုံးချိန်တန်ပြီ။

ကန့်လန့်ကာပြည်ဖုံးကားကြီးကို သူ မြင်ယောင်လာမိ၏။
အထဲမှာ ဧည့်နှင်ခေါင်းလောင်းသံတွေ။

သားနှင့်သမီးတို့ မနက်ကတည်း သူ့ယောက်ျားများအိမ်သို့
နိမ္မိတ်ပေးခဲ့သည်။ သူတို့၏ပဋိပက္ခကို ကလေးများ မသိစေချင်။
ကလေးများ၏နှလုံးသားများကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော မနာကျင်စေချင်
။

ပညာတတ်တွေမို့ နှင်ပဲဆောတွေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေ
သည်း ဖြစ်စရာတော့မလို။

လေးရက်လုံးလုံး ပက်လက်မိုးလင်းခဲ့ရသည့် အိပ်ပျက်ည
များကြောင့်လား။

ပရမ်းပတာ နရီစည်းမဲ့ ရမ်းခါတုန်လှုပ်ခဲ့ရသည့် နှလုံးသား

ဒဏ်ကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ နီရဲဖန်စပ်နေခဲ့သည်။

“ကို စကားပြောပါဦး ကိုရဲ့၊ ဒီတစ်ခေါက် ကိုပါလာတဲ့ ကားက သိပ်လှတာပဲနော်၊ ဒါ ဘယ်လောက်တန်မလဲ၊ ဒီတစ်ခါ တော့ မရောင်းနဲ့တော့ကွာ၊ ကိုကလည်း အိမ်ခရေစိပ်၊ တစ်ခါလာ အိမ်ဝယ်ဖို့ တိုက်ခန်းဝယ်ဖို့ ... ဒါပဲ”

နွေစကားတွေကို တစ်လုံးချင်း သူ ဆန်းစစ်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သလိုပါပဲလား။ နွေသည် ရှုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။

“ဟိတ် ကို ... ဘုရားခန်းမှာ သိပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခုထိ အခဲမကျေသေးဘူးလား၊ နွေ ယတြာတွေ ပြီးသွားပါပြီ ကိုရယ်၊ နွေအခန်းထဲ ဝင်လို့ရပါပြီ”

သူမ ဘာတွေပြောပြော ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကားကိုပဲ ထူတစိုက် မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ အိမ်ကိုပြန်လို့မဖြစ်သေး။ အိမ်နီးနားချင်း များနှင့်မို့ စကားပြောလို့ရမည်မထင်။ သူ အင်းယားသို့ပဲ ကားတစ်လှည့်လိုက်ပါ၏။

“အိမ်မပြန်သေးဘူးလား ကို၊ ဘာလဲ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောင်းမေ့ဖွယ်တွေ သွားကြည့်မလို့လား၊ ကိုရည်းစားတွေလည်း အကုန်အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီဆိုတာ ဟုတ်တယ်နော်၊ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊ ဘာတွေမရှိဘူး မဟုတ်လား”

နွေစကားကြောင့် သူ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ နွေက နားမလည်နိုင်စွာ မလုံမလဲဖြစ်စွာ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေဆဲ၊ အတန်ကြာမှ ...

“ဘာရယ်တာလဲ ကိုရဲ့၊ ကို လူပျိုတုန်းက သိပ်ကို စွံခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ခုလည်း ကိုကို လျှော့တွက်လို့မရပါဘူး”

ကားကို သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ဦးဘုန်းကျော်ဇော အင်းယားရေစပ်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ နောက်မှ နွေက ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်က ရောက်နှင့်သည်မို့ ကန်စပ်မှ ချွယ် လှမ်းပြီး ကြည့်နေမိသည်။ နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းပေါ့။

ကုပ်ထောက်သာသာ ဆံပင်လေးများ တလွင့်လွင့်နှင့် ချွယ်သော ပါးလျှသောနွေသည် တိမ်တွင်းစိုင့်လေးနယ် ကောင်းကင် အော်သမီးနယ် လှပလွန်းလှသည်မှာ အိပ်မက်ဆန်ဆန် ကဗျာဆန်ဆန်။

ဒီအလှအပကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ရပေမယ့် ယခုတော့ သူမသည် ကိုယ့်အတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင် ခြင်းခဲ့ပြီ။

ကိုယ်ကတော့ သက်စွန့်ဆံဖျား နိုင်ငံရံပိခြားမှာ မိသားစုအတွက် ပိုက်ဆံရှာနေခဲ့ရသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ နွေရယ်။

“လာ...ထိုင်”

နွေ့ကို သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ သစ်မြစ်တစ်ခုမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“ငယ်ငယ်တုန်းကလို လက်ကိုင်ပဝါလေး ခင်းမပေးတော့ဘူးလား ကိုရဲ့”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော အံ့သြနေမိသည်။ မိန်းမဆိုတာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းပါလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော အာရုံတို့ကို သတိကြီးစွာ စုစည်းလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မည်သူ့ကိုမှ အနာတရကြီးကြီးမားမား မရစေလိုတော့။ တရားသူကြီးတစ်ဦးလိုပဲ တည်ငြိမ်စွာ စီရင်ချက်ချနိုင်ရမည်။

“ကဲ...နွေ့ ဒီလောက်လှည့်စားရရင် တော်ရောပေါ့။ လောကမှာ ကိုယ်အမုန်းဆုံးဟာ သစ္စာပျက်ခြင်းပဲ၊ စကားနာတွေ ဘာတွေလည်း မထိုးချင်တော့ဘူး။ မင်း ဘာပြောမလဲ၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ၊ ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးရအောင်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏စကားကြောင့် ပထမတော့ နွေ့ မျက်နှာ ပွေးခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒါတောင်မှ...။

“ကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူ အံ့သြရပြန်သည်။ တစ်ချိန်က သူ အရှုံးအမှား ချစ်ခဲ့မိသောမိန်းမသည် ဤမျှမျက်နှာပြောင်ရသတဲ့လား။ နှမြောဖွယ်။

“မင်း ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိပါတယ် နွေ့ တကယ်က ငါ မင်းကို သစ္စာဖောက်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်းဆိုပြီး ရင်ခွဲအသည်းကို နှုတ်ပစ်ရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို လစ်လျူရှုလိုက်ပြီ၊ မင်း... သွားပေတော့၊ မင်းချစ်သူဆီ မင်းသွားပေတော့၊ သားနဲ့သမီးကိုတော့ ထားခဲ့၊ ငါ့ဘဝဟာ အခွံပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီအခွံထဲမှာ သားနဲ့သမီးရှိမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ်”

နွေ့ သူ့ကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေလေတော့ပြီ။ ယခုမှ ဆေးခန်းက ဆင်းစ၊ နုလန်ထမို့ သူ ရက်စက်ရာတော့ ကျမလား။ သို့သော် သည်လုံချည်ဝတ်မှတော့ သည်ချေးပါရတော့မည်။

“ကို...နွေ့ကို...နွေ့ကို”

“တော်တော့ နွေ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မပြောနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းပန်နဲ့၊ ဒီပြင်ပြစ်မှုတွေ ကျူးလွန်ချင်သလောက် ကျူးလွန်းမင်းဆိုသမျှ၊ ငါ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်၊ မင်း စိတ်ကောက်ရင်လည်း ငါ ချောခဲ့တယ်၊ ဒါကတော့ မရဘူးလေ၊ ဒါဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ လော်လီတာ၊ ဖောက်ပြားတာ၊ ကောက်ကျစ်တာ၊ မင်းယုတ်မာတာ နွေ့တော်ပြီ နွေ့၊ မင်းကို နိုင်ထက်စီးနင်းတွေ မပြောချင်ဘူး၊ ငါ ပြောမိဆိုတာတွေလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တကယ်က ဒီထက်ပိုပြီး ပေါက်ကွဲ

မိမှာ၊ ပေါက်ကွဲရမှာ၊ မင်းဆေးခန်းရောက်နေတဲ့ လေးရက်လုံးလုံး
ငါးပေါက်ကွဲပြီးပြီ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မင်းပြောချင်တာတော့ ပြောဦး
နွေ၊ မင်းဆန္ဒရှိသမျှ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါ လိုက်လျောပေးလိုက်
မယ်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏စကားများက စိမ်းကားပြတ်တောက်
လိုက်သည်မှာ ကပ်တာကြီးတင်းတင်းကို တစ်ချောင်းချင်း ခတ်သည့်
နယ်။ ထူးထူးနွေစကားမဆိုရဲတော့။ ယခုကျ မျက်ရည်လည်၍
လူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်မင်နေမိသည်။

“ကဲ ... ဒါပဲလား၊ မင်းမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး
လား၊ မင်း အစီအစဉ်တွေလည်း ပြောပါဦး၊ ပြီးရင် အိမ်ပြန်မယ်၊
အိမ်နဲ့ခြံကို သားနဲ့သမီးအတွက် ထားလိုက်၊ မင်းကို တကယ်ကျ
ဘာမှပေးဖို့မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ရှိတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကို
ယူပါလေ”

“ဒါဖြင့် ... ကိုဝယ်ထားတဲ့ ကျန်တဲ့တိုက်ခန်းတွေနဲ့ အခု
ပါလာတဲ့ကား ...”

“အဲဒါ ... မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ မင်း ဘာမှစီမံပိုင်ခွင့်
မရှိဘူး၊ သားနဲ့သမီးကို ငါ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာပဲ ရှိရမယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်စွာ အင်းယားရေပြင်ကိုပဲ
ကြည့်နေမိသည်။ ပုံရိပ်တွေက တဖျတ်ဖျတ်၊ သူမ နောင်တရနေ

သလား၊ မလိုအပ်တော့ပါပေ။ အပြင်ဗန်းအနေဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်
သယောင်ရှိငြား ရင်ထဲမှာတော့ တဝန်းဝန်း ပေါက်ကွဲနေမိကြသည်။
ကြောကွဲဆွေးမြည့်နေမိကြသည်။

“ကို”

ခြေရင်းမှာ ဆံနွယ်စတွေ ထိပါးလာသည်မို့ ဦးဘုန်းကျော်
ဇော ငုံ့ကြည့်မိသည်။ နွေက သူ့ခြေဖဝါးပေးမှာ ပျပ်ဝပ်စွာ ဦးချရိုး
ကျိုးလျက် ရှိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မရတော့ပြီလေ။

“ကိုကို နွေ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ပြော”

“ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ရှေ့မှာ သားနဲ့သမီးရဲ့ရှေ့မှာ နွေ ပရမ်းပတာ
မကွဲကြရပါစေနဲ့၊ နွေ မှားခဲ့ပါတယ်၊ နွေစိတ်တွေ လမ်းမှားရောက်
ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကို နွေကို ညှာတာပါ၊ နွေ အရှက်မကွဲရပါစေ
နဲ့”

“ဒါဖြင့် ငါက မင်းကို ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ယခုတော့ သူ့နှလုံးသားတွေ ကြမ်းကြုတ်နေခဲ့ပြီ။ လေး
ရက်လုံးလုံး သောကမြစ်ထဲ ဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့ပြီမို့ နှလုံးသားကို
လျင်မြန်စွာ အသားမာတက်ခဲ့ပြီ။

“ကိုသဘောအတိုင်း နွေ ကွာရှင်းပေးပါမယ်၊ သားနဲ့သမီး

၉၂ (၈) ကြယ်စင်စုးဝေ

ကိုတော့ နွေပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါရစေ”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းလက်အောက်မှာထားရင် ငါ့
သားသမီးတွေ အားလုံးပျက်စီးကုန်လိမ့်မယ်”

မျက်နှာပျက်ယွင်းနေသည့် နွေက မချီပြုံးပြုံးခဲ့သည်။

“နွေဟာ မိခင်တစ်ယောက်ပါ ... ကို၊ လမ်းတစ်ချက်
မှားခဲ့ပေမယ့် လမ်းမှန်ကို ပြန်လျှောက်ဖို့ ဒီသားနဲ့သမီးရဲ့အကူ
အကွယ်ကို ယူပါရစေ၊ နွေ့ကို သနားပါ ... ကို၊ နွေ့တို့သားအမိတွေ
ဥမကွဲ့၊ သိုက်မပျက် ကျန်ခဲ့ပါရစေ”

“ဪ ... ငါကပဲ ထွက်သွားရမယ်ပေါ့ ... ဒီလိုလား”

“နွေက အပြစ်ရှိသူပါ၊ ကို ... စီမံရာကို နာခံရမှာပါ”

ဥဉ္ဇာတတ်သူအတွက် အရာရာသည် အနည်းငယ်တော့
ခက်ခဲလှသည်။ သို့ပေမယ့် သူက ကြိုတင်စဉ်းစားခဲ့ပြီးသား။

“ငါက သဘောပြန်ထွက်ရဦးမှာမို့ သားနဲ့သမီးကို စောင့်
ရှောက်ဖို့ အချိန်ပြည့်မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းဆီမှာ ထားဖို့လည်း စိတ်
မချဘူး၊ ဒီတော့ ကလေးတွေကို သူ့အဘိုးအဘွားဆီ ပို့ထားမယ်၊
မင်းကတော့ မင်းလုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ပေတော့၊ ငါ စွန့်လွှတ်လိုက်
ပြီ”

တရားသူကြီးနှယ် စီရင်ချက်ချပြီးတော့ သူ့ကားဆီသို့
ပြန်လာခဲ့သည်။ နွေက ဆုံးဖြတ်ချက်မကျသေးသည့်နှယ် အင်းယား

ဝန်းတလေးရဲကောင်မတင် (၈)

၉၃

ရေပြင်ကို ငေးတုန်း။

ဘဝဆိုတာလည်း အငိုလွယ်ရင် အရှိုက်ခက်တတ်သတဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက် အင်းယားမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာတော့
ကားထဲမှာ သစ်ရွက်စိမ်းနံ့များသာ ကြိုင်လှောက်နေခဲ့သည်။

၂ ၂ ၂

အခန်း (၆)

ငါ့တို့အိမ်ဆီ ကားလေး ဝေါခနဲ ထိုးရပ်လိုက်တော့ အိမ်ထောင် ခရေပင်လေးမှာ ကလေးတွေနှင့်အပြိုင် ခရေပန်းကောက် နေသည့် သော်ကမာလာကို တွေ့ရသည်။

ဆောင်ဦးနံနက်မှာ တင်ပါးကျော်သည့် ဆံကေသာတွေ ဝှေ့ဝှေ့ဝဲဝဲ၊ သနပ်ခါးရေကျဲလေးသာ လူးထားသည့် သူမသည် ပွင့်သစ်ပန်းတစ်ပွင့်နှယ် နှုတ်စိုမြဲလွန်းပါ၏။

“မေမေ”

ကားပေါ်မှ ငါ့ကိုလေးက သူ့မေမေဆီ ပြေးသွားပြီး ခရေပန်းတွေ ကူကောက်ပေးနေသည်ကို ကားဘေးမှ မတ်တတ်ရပ်လျက်

ဦးဘုန်းကျော်အေး ကြည့်နေမိသည်။

မျက်မှန်ပင့်တင်ရင်း စီးကရက်ရှိုက်ရင်း အတော်ကြည့်လို့ ကောင်းတဲ့မြင်ကွင်းပါ။

သူမက နှင်းဆီတစ်ပွင့်နှယ် ...။

ငါ့ကတော့ ဆူးကလေးပါ။ ပန်းကို ဝန်းရံစောင့်ရှောက်သူ။

သို့ပေမယ့် ငါ့သည် သူ့ကိုတော့ ဖအေအရင်းများ ထင်နေသလားမသိ။ မအေကို အလကားထိုးပေးနေတော့သည်။ ညက တရားနားစကားတွေလည်း နားထောင်ကြည့်ပါဦး ...

“ဖေဖေ ... ဖေဖေက သားရဲဖေဖေသာဆိုတယ် ဘာလို့ သားတို့ကို ပစ်ထားတာလဲ”

“ဟ ... ငါက ဖအေဆိုပေမယ့် ကမ္ဘာပတ်နေရတာက အခုမှ ပြန်လာတာ”

“ပြန်လာတော့ ဖေဖေဆီမှာ ခေါ်ထားလေဗျာ မေမေ့ကိုလည်း ခေါ်ပေါ့၊ အခုကျ ဘာလို့ ရန်ပဲဖြစ်နေရတာလဲ”

တကယ်မလွယ်သည့် ငါ့လေးပါပဲ။ ကလေးကို ညာရတာလည်း လိပ်ပြာမလုံလှပါပေ။

မိတ်ကပ်ရောင်ပါတိတ် လုံချည်အနွှမ်းလေးနှင့် တီရှပ်အဖြူ လက်စကလေး ဝတ်ထားသော သော်ကမာလာသည် ဘာကြောင့် နား ဝင်းပလင်းလက်နေသည်မသိ။ သူ ငါ့တို့သားအိမ်သို့

လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သိကုံးတော့မည့် ခရေပန်းလေးများကို ပန်းကုံးလိုက် ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ဝယ်မယ် ... ဒီပန်းဘယ်လောက်ဖိုးလဲ၊ ထောင့် ငါးရာလား၊ နှစ်ထောင်လား”

သူမက သူ့ကိုရော၊ ငကျိုးကိုပါ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“သေလိုက်ပါလား၊ ရှင့်ကို မရောင်းဘူး၊ သွား ... ငကျိုး နှင့်ကိုလည်း ငါ့မုန်းတယ်၊ ဒီလောက် ဖအေငတ်နေရင် အဲဒီမှာ အပြီးသွားနေလိုက်၊ ချွတ်ပစ်စမ်း အဲဒီအဝတ်အစားတွေ”

နံနက်စောစောစီးစီး ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် ပျော်ဖြူ နေသည့် ငကျိုးလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားရရှာသည်။ ဦးဘုန်းကျော်စော စိတ်တိုမိ၏။

“ဟေ့ ... သူတစ်ပါး ဝတ်ရ၊ စားရတာကို မနာလိုဖြစ် နေခဲ့၊ မစ္စေရိယာစိတ်များ တယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကလေး စိတ်ချမ်းသာနေတာကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

သူမက ဦးဘုန်းကျော်စောထံမှ ခရေပန်းကုံးကို ပြန်လှယူ ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။

သူ ... ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဦးမျိုးဆက် နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေကို ခဏ့လိုက်ရသည်။

“လာဟေ့ ... မောင်ဘုန်းကျော်၊ ကိုခိုင်တော့ သဘော

လိုက်ရမယ်ဆိုပြီး အားလုံးပြင်ဆင်နေလေရဲ့၊ နောက်တစ်ပတ်ကျရင် တိုနိုင် လိုက်ရအောင် လုပ်ပေးပါကွယ်၊ မမတို့ အားကိုးပါရစေ”

သူက ဒီအိမ်အတွက် အကျိုးဆောင်မည့်သူမို့ တစ်အိမ်လုံး ဗျာယာခပ်မျှ ဂရုစိုက်ကြသည်။

“မိမာရေ ... လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ မနက်က ဝယ်ထား ထဲ့ နံပြားတွေပါ ယူခဲ့”

“စားပါ မောင်ရယ်၊ ကျွေးချင်လွန်းလို့ပါ၊ မောင်က နံပြား သိပ်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ဦးမျိုးဆက်ကလည်း တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ဧည့်ဝတ်ပြု သည်။ ဧည့်ဝတ်မပြုတာဆိုလို့ သော်ကမာလာပဲ ရှိမည်။

ငကျိုးကတော့ ဦးဘုန်းကျော်စော၏ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ အခြားကလေးများလည်း စနေနေ့မို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ သို့သော် ဦးဘုန်းကျော်စောပေါင်ပေါ်မှာ ငကျိုးပဲ ထိုင်သည်။ ငကျိုးက မှတ်ပုံ ဆင်ထားပြီးသား။

“ရှေ့လဆိုရင် ... ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကိုခိုင်ပါ လိုက်ရ အောင် စီစဉ်ပေးမယ်၊ လိုတာတွေ လုပ်ထားပါ”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ ... အေးပါ”

ခဏကြာတော့ မီးဖိုခန်းမှ ခင်မျိုးဆက် လက်ဖက်ရည် နံနက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို ကိုင်လျက် ထွက်လာသည်။ သော်က

မာလာ ထွက်မလာ။

“ဦးဘုန်းကျော်ဇော... စား၊ လက်ဖက်ရည်ကတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော အကြိုက်ပဲ”

“ဘယ်သူဖျော်တာလဲ”

“ဘယ်သူဖျော်ဖျော်ပေါ့ သောက်မှာသာသောက်”

ခင်မျိုးဆက်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို သူယူပြီး မှုတ်တော့ သားက ပါးစပ်ဟပေးသည်။ Tea Shop တွေမှာ နှစ်ယောက်အတူသောက်နေကျမဟုတ်လား၊ သားက အကျင့်ပဲ နေလေပြီ။

“ရော... သားသောက်”

တကယ်က ဒီကိုမလာခင်လည်း လမ်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ခဲ့ကြပြီးသားပါ။ သို့ပေမယ့် အရည်ပဲလေ။ သူတိုက်သော လက်ဖက်ရည်ကို သောက်သည့်အပြင် သားက နံပြားလိပ်ကိုပဲ ကောက်ယူ၏။

“ငါ့... နင် တော်တော် ပျက်စီးနေပါလား၊ ဆင်းစစ်၊ ညှဉ်သည် ကောင်းကောင်းနေပါစေ”

ခင်မျိုးဆက်၏ ဒေါသမျက်နှာကြောင့် ငါ့ဦးဘုန်းကျော်ဇောပေါင်ပေါ်မှ လျှော့ဆင်းပြီး ညှဉ်ခန်းလယ်မှာ ယောင်တောင်တောင် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားရှာသည်။ ဝမ်းနည်းရက်ရွံ့သွားသည်။

မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါ။ ခင်မျိုးဆက်သည် မိမိဖုတ်တလေးများကိုသာ ချစ်ပုံရသည်။

“ဦးဘုန်းကျော်ဇော အလိုမလိုက်နဲ့၊ ငါ့ဦးက ဖိနှိပ်လို့၊ ဆွဲကြားထဲက ထောင်ထနေသေးတယ်၊ ဖအေသွေးက ပြချင်တယ်၊ အေကရော ဘာထူးသလဲ၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့ လင်နောက်လိုက်တာတာကြည့်”

ကိုရိုသိမ်းမ၊ မဥမ္မာစကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော စိတ်ချမ်းမသာဖြစ်ရသည်။ တကယ်အနှိမ်ခံသားအမိပါလား။

“ကဲပါ... စိတ်မချမ်းမသာတွေ ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ဒီသားအမိက ဒီလိုပဲ ပြဿနာသားအမိ၊ ကိုခိုင်ကိုစွပ် ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ အမြင့်တို့မှာ ဟန်ပဲရှိတော့တာ မောင်ဘုန်းကျော်ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လိုတာသာပြော၊ သားပြန်လာရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားရမှာပေါ့လေ၊ နုတော့ ရှိတဲ့ပစ္စည်း၊ ရောင်းပေးရ ပေးရ”

တစ်အိမ်သားလုံး၏တစ်ယောက်တစ်ယောက်မေးခွန်းများကို ဖြေကြားနေရပေမယ့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော နောက်ဆံတင်းနေမိသည်။ ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထွက်ခွာသွားသော ငါ့ဦးလေးကိုသာ မြင်သတင်း၊ ရင်နှင့်နေမိသည်။

အလုပ်များလာသည့် မအေရင်ခွင်မှာ ငါ့ဦးလေး ခိုကပ်ခွင့်မရှိမည်လား၊ သူ့နှလုံးသား တစ်ပြင်လုံး တသိမ့်သိမ့် နာကျင်နေမိ

သည်။

သူ့မှာ တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန်ပြန်နေရသည်။ သောတာပန်ပေါ်သို့ ပြန်မတက်မချင်း ဦးဘုန်းကျော်စော အားလပ်နေသည်။ ပြီး... သူ့စီးပွားရေးကလည်း တိုက်ခန်းများ အိမ်များ ဝယ်ထားပြီး စာချုပ်အလိုက် ငှားရမ်းခြင်းသာမို့ ပျာယာမခတ်ရသည့် စီးပွားရေးမျှသာ။ စာချုပ်လဲခြင်း လူငှားလဲခြင်းများကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေ နေကြီး ကိုမြတ်သူက တာဝန်ယူ ပြုလုပ်ပေးနေသည် မဟုတ်လား။

ဧည့်ခန်းထဲမှာနေရတာ ပျင်းရိလာပေမယ့် ငကျိုးတို့သားအိမ်ကို နောက်ဆံငင်နေမိခြင်းကြောင့် သူ့ထမပြန်ဖြစ်သေး။ စကားသံတွေ နားထောင်ရတာတော့ တော်တော် နားငြီးနေပေပြီ။

“ကဲ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ဆယ့်တစ်နားလည်း ထိုးတော့မယ်”

“အို... ထမင်းစားပြီးမှပြန်ပါ၊ ဆက်တို ပြင်ဆင်တာတွေ မပြုမူရ လာတာပဲဦး။ ဒီမှာ ဦးဘုန်းကျော်ကြီးရယ် ပြန်မလို့ဘဲ ခင်မျိုးဆက်စကားကြောင့် မီးဖိုဖက်မှ မညွှနာအပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ငကျိုးတို့သားအိမ်တော့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရ။

“ဦးဘုန်းကျော် မပြန်ရပါဘူးနော်၊ တော်ကြာရင် ကိုခိုင်လည်း ရောက်လာတော့မယ်၊ ဖေဖေရေ တားပါဦး၊ ဦးဘုန်းကျော်

တို့ကို ဝိုင်းလုပ်ပေးမလို့လေ၊ ဥမ္မာအမြည်းတွေ စီစဉ်ထားပြီ”

လူများ တယ်ခက်ပါလား။ ခုချိန်မှာတော့ သူက နတ်သားကြီးပေကိုး။ မြင့်အောင်ဖန်ဆင်းပေးမည့်သူမို့ပေမယ့် ဦးဘုန်းကျော်အား လိပ်ပြာမသန့်။ ဒါ တကယ်ရင်ထဲက လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ၊ နောက်မှ တွေ့တာပေါ့နော်၊ ငကျိုးလေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ သားရေ... ငျိုးရေ... ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါဦးကွ”

ခြေက၊ လက်ကာငြင်းဆန်ရင်း ဦးဘုန်းကျော်စော မီးဖိုဆက် (ငကျိုးရှုံ့မည်ထင်ရာ) သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင်”

မီးဖိုခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း ဆက်တွဲထဲမှာ ရွှေးတလုံးလုံး ခြံနံရံပြင်ဆင်နေသူသည် သော်ကမာလာဖြစ်သည်။ ခင်မျိုးဆက်မို့ မညွှနာတို့ကတော့ လက်ညှိုးဖြင့် အလုပ်လုပ်ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။

“သားရေ... ကိုယ် နှုတ်ဆက်မလို့”

သော်ကမာလာအနားသို့ ဦးဘုန်းကျော်စော ရောက်သွားမှ ငွေပေးမိသောအခါ သနပ်ခါးလေးများ ပျက်လုလုဖြစ်နေသော ဝင်ဆင်းလေးကိုသာ မြင်ရသည်။ သူမက ခေါင်းကို လေးဆယ့်ငါး ခေါက် အောက်စိုက်ထားလို့ ဖြစ်သည်။

“အိပ်နေတယ်... သားကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

သော်ကမာလာ၏အသံက တိုးတိတ်ပေမယ့် အက်ကွဲနေသည်။ ယောက္ခမအိမ်မှာ သိမ်ငယ်ခဲ့ရသည့် သုံးနှစ်အတွင်း သူ့နှလုံးသားတွေ အက်ကြောင်းမွနေခဲ့ပြီး ဖြစ်မည်။

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ဦးဘုန်းကျော်ဇောကလည်း ဇွတ်ပင်။ ငဂျိုးကို မတွေ့ရဘဲ မပြန်တော့မည့်ပုံ။ သော်ကမာလာ မတတ်နိုင်တော့။ လောလောဆယ်တွင် ဦးဘုန်းကျော်ဇောသည် အိမ်၏ ရွှေမင်းသားမဟုတ်လား၊ မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက် ထောင့်ခန်းလေးကို ညွှန်ပြလိုက်ရသည်။ သူမတော့ အလုပ်တွေ ဖယ်ဆက်အောင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်...

ဦးဘုန်းကျော်ဇော အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ “ဪ”

ရှုပ်ရှင်ထဲမှာ သူဌေးအိမ်တွေမှာ အိမ်ဖော်တွေ ဘာတွေအသည့်အခန်းမျိုးပေါ့။ သည်အိမ်မှာတော့ အိမ်ဖော်မရှိသည်မို့ အိမ်ဖော်အစား သော်ကမာလာကို ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အလင်းရောင်မရ ပြတင်းပေါက်မရှိသည့် အခန်းကျဉ်းထဲထဲ သစ်သားကုလားထိုင်အဟောင်းပေါ်မှာ ငဂျိုးလေးကို အိပ်ပျော်လျက်သား တွေ့ရသည်။ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေအဟောင်းပေမယ့် ဖြူစင်သင်းပျံ့သည်။

ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ အိပ်ရာပေါ်မှာ စံပယ်ပွင့်လေးတွေ ကျွဲပက်ထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဪ... တော်တော်ကဗျာဆန်သည့် ကောင်မလေးပဲ။

အခုတော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်နှင့် လင်သေမုဆိုးလေးအဖြစ် ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ပိတ်မိနေခဲ့လေပြီ။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရသိ၊ ခုတင်ပေါ်သို့ တင်းပါးလွှဲထိုင်လိုက်သည်။

“အို”

ငဂျိုးရဲ့မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေ၊ မျက်တောင်ခက်ခက်လေးများကလည်း မျက်ရည်များဖြင့် စိုစက်ပူယှက်လျက်။

ငဂျိုးကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော ရင်နာစွာ ပွေ့ချီမိလိုက်သည်။ တကယ်ပါပဲ... ဒီငှက်ကလေးကို အဝေသို့ ခေါ်သွားချင်တော့ပြီ။ သည်အိမ်မှ ဝေးရာသို့။

ဦးဘုန်းကျော်ဇောသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သူမို့ ငဂျိုးကို ပွေ့ချီပြီး ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ကလေးကတော့ ယောင်ယမ်းငိုရှိုက်လျက်။ အိပ်မက်ထိအောင် ငိုရှိုက်နေဆဲပဲလား ကလေးရယ်...။

“ဦးဘုန်းကျော်ဇော”

အခန်းဝမှာ ကိုယ်ထင်လာသည့် သော်ကမာလာ။ သူမ၏

အသံက အက်ကွဲစိမ်းဖန်နေလှသည်။

“သားကို ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ကို သိနားပါ။ ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ မကျီစယ်ပါနဲ့၊ ဘဝကို မနည်းဆည်ပြီးနေရတဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိကို အနှောင့်အယှက်မပေးလိုက်ပါနဲ့နော်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော သူမကို တော်ကြည့်မိသည်။ သော်ကမာ လာ၏မျက်ဝန်းများ စိမ်းနီလင်းလက်နေဟာ မျက်ရည်များကြောင့် သည်စဉ် ထမင်းစားခန်းမှ အော်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရ သည်။ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးအသံ။

“မိမာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟင်းချိုကလည်း ငန်တူး နေတာပဲ၊ လင်းတရူးမ၊ ကလေးတစ်ယောက် ရတာတောင် မမှတ် သေးဘူး”

သော်ကမာလာ ကိုယ်လေးတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ တုန်သွား ပုံက လည်ကိုဖြတ်မည့် ဓားကို မြင်လိုက်ရသည့် ယင်ကောင်တစ် ကောင်နယ်။

သူမ အပြေးကလေး ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော အခန်းထဲမှာ တွေ့ဝေနေမိသည်။ သူက မျက်နှာကြီးသူမို့ ထွင်တိုင်းကျဲနေတာက ငရိုးတို့သားအမိအတွက် ပြောစရာများ ဖြစ်နေလေသလား၊ မျက်နှာပိုငယ်စရာများ ဖြစ်သွား ရောသလား။

ရင်ခွင်ထဲမှ သားကိုလည်း သူ ပစ်မချရက်။ တစ်ခုခုတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဆုံးဖြတ်ရချေတော့မည်။ လောလောဆယ် ရင်ကို တင်းပြီ ငရိုးလေးကို ခုတင်ပေါ်သို့ သူ ပြန်ချခဲ့သည်။

နေခဲ့ပါဦး သားရယ်။ ဖေဖေ မင်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စဉ်းစားပေးပါမယ်။

ကလေးငယ်၏ ပါးပြင်ဖောင်းဖောင်းလေးကို ကြင်နာစွာ သူဖွေးရှိက်မိတော့ မျက်ရည်များက သူ့နှာခေါင်းသို့ ကူးစက်စိစွတ် သွားကြသည်။

အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့ မီးဖိုထဲမှာ ခင်မိုးဆက် က သော်ကမာလာကို ကြိုတင်ပြီး မာန်မဲနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

စိတ်မကောင်းစွာဘဲ။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ထွက် ခွာခဲ့သည်။

သူ့ကားကလည်း သူ့အတိုင်း မလှုပ်တလှုပ်။ ခပ်နှေးနှေး ဖြင့် လိပ်တစ်ကောင်သဖွယ်။ ထင်မိသည်။

၂ ၂ ၂

အခန်း (၇)

“ဘဝမှာ ရေနံတွင်းခန်းသလိုမျိုး အချစ်တွေ လုံးဝခန်းခြောက်နေတဲ့ နှလုံးသားမဲ့ယောက်ျားမျိုးနဲ့သာ တွေ့ရရင် ဘဝဟာ သွားပြီ နှင် နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်။ သော်ကမာလာ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးပေမယ့် နှင် ရင့်ကျက်ဖို့ ကောင်းပြီ”

ခင်မျိုးဆက်၏စကားတွေကို သော်ကမာလာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျရင်း ခေါင်းငုံ့နားထောင်နေရသည်။ သူမ စိတ်မဆိုးပါ။ စေတနာနှင့် ပြောတာပဲ မဟုတ်လား။

“သိပ်ပြီး လည်ပတ်နှံ့စပ်တဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ အချစ်မရှိနိုင်ဘူး နှင် မြဲမဟုတ်တာ။ ငါ ပြောရဲတယ်။

သူ့မှာ အချစ်တွေ မရှိနိုင်ဘူး။ ရှိချင်းရှိရင် ရွှေ့ကံတွေပဲ ရှိရမယ်။ သော်ကမာလာရယ် နှင်က အပျိုလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ လွယ်လွယ်ရမယ်ထင်လို့ ခြေဆေးဖို့ ကြံသူကို နှင် ရေလိုက်မလွဲပါနဲ့ ဦးဘုန်းကျော်စောဟာ ဘက်ထရီအိုးပျက်လို့ အချစ်တွေ ပျက်နေတဲ့ ယောက်ျား နှလုံးသား ပျက်နေတဲ့ယောက်ျား။ ဘက်ထရီအိုးကမှ အသစ်ပြင်လို့ရဦးမယ်။ အိုးခွဲကောင်းရင် အထဲက ပလိပ်ပြားတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ အသစ်ပြန်လုပ်လို့ရသေးတယ်”

“တော် ... တော်ပါတော့ မမရယ်။ ကျွန်မ ... ကျွန်မ မကြားပါရစေနဲ့တော့။ သူ့ကို ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်။ တကယ်ပဲ ကြောက်ပါတယ်”

ညဆယ်နာရီလောက်ကြီးပေါ့။ သော်ကမာလာက ငိုရှိုးလေးကို ပွေ့ပိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့ခရေပင်လေးမှာ ပတ်ဝိုင်းထားသည့် ခုံလေးမှာ ထိုင်နေမိသည်။ ခင်မျိုးဆက်နှင့် အိမ်သူအိမ်သားများက ဦးဘုန်းကျော်စောကို ထွက်မျှော်နေသည်လို့ ထင်ကြပေမယ့် သူမက အသက်ဝဝရှုချင်လို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

မှောင်မဲမဲ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပိတ်လှောင်နေရတာထက် ခရေပင်လေးအောက်မှာ သားကိုပွေ့ချီရင်း တစ်စွန်းတစ်စသာ မြင်ရသည့် ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်ရတာက သူမဘဝကို အားမာန်ဖြစ်စေသည်။ လျှောက်လှမ်းနေရသည့် လောကဓံထဲ

ဗုန်းဗုန်းသာ လဲမကျဖို့ ကောင်းကင်ကြီးထဲမှ သူမ အားအင်တွေ ယူရပါသည်။

တစ်နေ့ကုန်အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရလို့ ငကျိုးကို မချီနိုင် အားပေးမယ့် အလုပ်နားချိန် ညည်းနားရိမှ ဆယ်နာရီလောက်မှာတော့ သားကလေးကို ပွေ့ချီယူယရင်း သူက အမောဖြေချင်လှပါသည်။

ယခုတော့ အိမ်သားတွေက ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို ထွက် မျှော်သည်ရယ်လို့ စွပ်စွဲကြချေပြီ။ သံသယရှိကြပါချေပြီ။

“နင့်ကို ငါက စေတနာရှိလွန်းလို့ ပြောတာ၊ နင်က ဆယ် ခြောက်နှစ်နဲ့ လင်နှောက်လိုက်လာပြီ။ လင်တစ်ယောက်သာ လွယ်လွယ်ရခဲ့တယ်။ ဘဝမှာ ဘာမှနားမလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ မလည်း ဗဟုသုတရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ နင် အနှစ်ခံရမှာမို့ သတိပေး တာ၊ ငါတို့ကတော့ အကြောင်းရှိနေတဲ့အတွက် သူ့ကို စေတနာ မရှိလည်း ဆက်ဆံနေရမှာပဲ။ အဲဒါ နင် ကြားထဲက ကန်လန်ကန်လန် နဲ့ ပိတ်မိသွားမှာမို့လို့ သတိပေးတာ” ခ

ခင်မိုးဆက်၏စကားများကြောင့် သော်ကမာလာ အရှက် တွေဖြင့် လောင်မြိုက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ပြောလည်း ပြောစရာပေကို။ သူမက မိဘရင်ခွင်ကို စုံကန်ပြီး ဘာနားမလည်၊ ညာနားမလည် အရွယ်မှာ ဖြားယောင်းသူ့နောက် ကောက်ကောက်ပါခဲ့မိသည်။

မိဘ၏ဆူပူမာန်မဲမှုကို အနာကြီးပေါက်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ

လုပ်ခဲ့မိသဖြင့် ယခုတော့ သော်ကမာလာ ဘဝ၏မီးလောင်ပြင်ထက် မှာ သစ်ငှက်တို့နှယ် လောင်ကျွမ်း လူလုံးမလှချေပြီကော။

“မငိုနဲ့ မိမာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အနေအထိုင်တတ်ရ တယ်။ နင် ရဲတိတိသွားလုပ်လို့ ဟိုက အတင့်ရဲတာပေါ့။ ကြည့်စမ်း ... နင့်အခန်းထဲထိ ဝင်ရဲတာ နင် အနေအထိုင်မတတ်လို့ပေါ့။ ဟိုက ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ လူလည်း နင့်လို အနံ့ အအမျိုးတော့ ဘယ်နှခါ တောင် မဝါးလောက်ဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ဣန္ဒြေရှိရတယ်။ ငါတို့က ယောက္ခမပေးမယ့် နင့်ကို သမီးလို သဘော ထားပြီး ဆုံးမနေတာ၊ ငကျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ ဖေဖေ ... ဖေဖေ နဲ့ တော်တော် ဖအေငတ်နေတယ်”

အနားသို့ရောက်လာသည့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေက ခပ်တင်း တင်း ထပ်ပြောပြန်သည်။ သူမရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငကျိုးလေးအိပ်ပျော် နေတာကို သော်ကမာလာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သားလေး စိတ်မ ဆင်းရဲရဲတော့ဘူးပေါ့။ သားကို ပိုက်ထားရသည့်အတွက် သူမလည်း ခွန်အားရှိရပါသည်။

“အရင်အိမ်ထောင်တုန်းကလည်း သူဆိုလို့ သူ့ဒဏ်မခံ နိုင်လို့ ကွဲတာပဲ။ အဲဒီမယားနဲ့လည်း ပြတ်စဲကြတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း စရိတ်ထောက်နေရတယ် ထင်တယ်။ ဘုန်း ကျော်ဇောဟာ တကယ့် လူပွေ၊ လူရှုပ်။ အရင်ကလည်း

သောက်လိုက် တာပဲ။ ဖဲလည်း ရိုက်တတ်တာပဲ။ မိန်းမလည်း ပွေတယ်ထင်တယ်။ သူ့ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် အမြဲတွေ့ရတယ်။ အခုလည်း ကြည့်ပါလား။ မယားဆို တော့ မသွားဘဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ပွေလိမ့်နေတာသာကြည့်၊ နှင် ပဲလှော်ကြား ဆားညှပ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောတာ”

“ပြောထားပါပေရဲ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့အဆင်းပဲမှတ်”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေတစ်လှည့်၊ ခင်မျိုးဆက်တစ်လှည့် ဆူပူ မာန်မိမူအောက်မှာ သော်ကမာလာ လောင်ကျွမ်းနေခဲ့ရသည်။

သူမရင်မှာ နောင်တတရားများကလည်း တရိရိ။ မေမေ ရယ် မေမေက ကောင်းစေချင်လို့ ဆူတော့ ချုပ်ချယ်တယ် ထင်ခဲ့ တယ်။ အခုကျ ဘဝမှာ အပူမီးတွေနဲ့ သမီး လောင်နေခဲ့ရပြီ။

သူမအငြိုးခေါင်းသည် အကြောမရှိသည့် အရိုးမရှိသည့်နယ် ဦးလည်ငိုက်ခဲ့ရပေပြီ။ ဘဝကို ဘယ်လိုဆည်ခဲ့ရဦးမလဲ။ တစ်ခါမှား ဘူးပြီမို့ အခါခါမှားမှာ သူမ သေမလောက်ကြောက်ပါသည်။ ဘဝမှာ ဆီသည်မလက်သုပ်ဖတ် မဖြစ်စေချင်။

မိဘမောင်ဘွားများထံလည်း မပြန်ပဲ။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ဘယ် အပိုင်းမှာ သူသိမ်လူစေ့၊ ဇနီးယဉ်ကျေးတို့ ရှိတတ်ပါသလဲ။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ မြဲမြံစွာ ရပ်လို့ရထားသည့် ခြေထောက်များကို သူမ

မနှုတ်ပဲ။ ခြေလှမ်းမှားလျှင် ဘဝမျက်တတ်ကြောင်း သင်ခန်းစာများ လည်း ရခဲ့ပြီ။

ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမပေမယ့် နှင်က လှံတုန်း ပဲ။ ငယ်မူငယ်သွေးနဲ့ စိစိုပြည်ပြည်ရှိတယ်။ ငါ တော်တာတွေ့ရင် နှင်ကို ယောက်ျားပေးစားမှာပါ။ ငဂျိုးကတော့ ငါတို့တာဝန်ပဲ ထား လိုက်။ သားကိုလတ်ရဲ့မျက်နှာက ရှိသေးတယ်။ ဒီကြားထဲတော့ အနေအထိုင် ပီပီရိရိရှိပါစေ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေတို့ရဲ့ရွေးမ... အနေ အထိုင်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စကား မကြွားပါရစေနဲ့။ ငါတို့မျိုးရိုးက ပညာ တတ်မျိုးရိုး၊ ဣန္ဒြေရှင်မျိုးရိုး။ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြက်ချေးရောသလို အဖြစ်မခံပါရစေနဲ့။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ၏စကားများကြောင့် သော်ကမာလာ ဂို နေရာမှ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဆွံ့အ၊ မျက်ရည်တွေလည်း ရပ်တံ့သွားတော့၏။ ဘယ်လိုလဲ... အမြင်တွေလွဲမှားလှချည်လား။ ဒီနိမ့်စော်ကားရက်စက်လိုက်တာ။ သော်ကမာလာသည် နှလုံးသားမဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်သွားလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်မည်လဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... ငဂျိုးကိုပွေ့ချီပြီး သူမ၏အမှောင်ခန်း လေးထဲ သွားဖို့ သော်ကမာလာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒါပဲ... နောက်မပြောရစေနဲ့၊ ဖြစ်လာလို့မတော့ ကိုယ့်

၁၁၂ (၁) ဩသံစင်ရှုးဝေ

ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပဲ ဆုံးမလိုက်ရင် မျက်ရည်ကျဖို့ပဲ၊ ခေတ်ကာလ သားသမီးများ အရှက်ကို မရှိဘူး”

သားကိုချီရင်း ကောင်းကင်တစ်စွန်းတစ်စကို သော်က မာလာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကောင်းကင်ကြီးရေ ... နေနည်း၊ ထိုင်နည်းလေးများရှိရင် ဘယ်လိုနေရ၊ ထိုင်ရမယ်ဆိုတာ မျက်နှာငယ်မအတွက် နည်းလမ်း ညွှန်ပြတော်မူပါ။

ဗျ ဗျ ဗျ

အခန်း (၈)

“ကစားစရာတစ်ခုလိုပဲ၊ ခဏလေးပဲ ရိုးသွားတဲ့အချစ်ကို ဘယ်လိုတံဆိပ်ကပ်ရမှာလဲ”

သားကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပွေ့ရင်း သော်ကမာလာ ငေးကြောင်နေမိသည်။

သားကလေး ဖျားနေတယ်။ သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ သားသည် အရွယ်နှင့်မလိုက် ခံစားနားလည်တတ်သူဖြစ်သည်။ အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် သူတစ်ပါးမျက်နှာများကို သူ ... ဘယ်လိုဖတ် တတ်ခဲ့တာလဲ။

မနက်က ကိစ္စကို စိတ်မကောင်းသွားလို့လား။ သောင်းဦး

ညချမ်းထဲ သူမက အပြင်မှာချည်း ထွက်ထိုင်နေမိလို့ပဲလား။ ယခုတော့ သားကလေး ဖျားချေပြီ။

ညကြီးမင်းကြီး။

အပြင်လောကသည် မှောင်ပျလွန်းလှသည်။

ထိုထက်ပို၍ သူမ၏အခန်းလေးက ပိုမိုမှောင်ပျသည်။

သူမ၏သားကလေးဖျားနေတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောပြရမည်လဲ။ တစ်ခါကတော့ သားလေးကိုယ်ပူသည်ကို ခင်မျိုးဆက်အား သွားနှီးပြောမိသဖြင့် အဆူအမာန်ခံခဲ့ရသည်။

မိုးလင်းမှ ဆေးခန်းသွားလည်း ရတာပါပဲ။ ဆေးခန်းသွားရုံပိုက်ဆံတော့ သူမမှာမရှိ။ ဖြစ်အောင်ကြံရတော့မှာပဲလေ။

“မေမေ ... မေမေ ... ဖေဖေကို ခေါ်လိုက်ပါနော်၊ သားတို့အတူနေကြရအောင်”

ယောင်ယမ်းပြောဆိုနေသည့် ငကိုးကို သူမ ... နဖူးစင်းလိုက်၊ ပါးစပ်စမ်းလိုက်ပဲ လုပ်တတ်သည်။ ဒါ ... အပူဖျားလား၊ အအေးဖျားလား၊ ရေပတ်တိုက်ပေးရင် သားကလေး အအေးမိသွားမှာလား။ ကလေးကို ပွေ့ချီငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်းသာ အချိန်တို့ကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။

နံရံကိုနှိရိုင်း သော်ကမာလာ ငေးမောနေခဲ့သည်။ ငါ့ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်နေသွားလို့တော့ တို့သားအမိ လူလုံး

လှတာပါမလား။

“ကစားစရာတစ်ခုလိုပဲ ခဏလေးနဲ့ ရိုးသွားတဲ့အချစ်ကို ဘယ်လိုတံဆိပ်ကပ်ရမှာလဲ”

သူမတို့သားအမိ၏မူလပထမကျေးဇူးရှင်ကြီး ကိုလတ်ကိုသော်ကမာလာ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ယခုလို သွေးအေးအေးနှင့် စဉ်းစားမိတော့သည်။ ကိုလတ်သည် အစွယ်မွေးမွေးနှင့် ကျားသတ္တဝါကြီးပါလား။ ဟိုတုန်းကတော့ သော်ကမာလာဆိုသည်ကလည်း ဘာမသိ၊ ညာမသိ၊ မုန့်ယိုတတ်သော သိုးမဲတစ်ကောင်လေ။

နံနက်လင်းတော့ အခါတိုင်းလို သော်ကမာလာ ခရေပန်းခြံမကောက်နိုင်တော့။ သားကလေး ဆေးခန်းပြန်သော ကြံစည်နေမိသည်။

ငကိုးနေမကောင်းပေမယ့် လုပ်နေကျအလုပ်များကိုလည်း အလစ်ဟင်းမခံရဲ။ ရေတိုင်မှလာသည့် ရေများကို အထက်အိုး၊ အောက်အိုးတွေ ဖြည့်ရသည်။ ဖေဖေ ဦးမျိုးဆက်နှင့် မေမေ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေအတွက် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်စာ ဖျော်ရသည်။ အိမ်၏စီးပွားရေးက သိပ်ပြီးမကောင်းလှသဖြင့် တစ်အိမ်လုံးစာ လက်ဖက်ရည်မရှိပါ။

မမခင်မျိုးဆက်ကတော့ ဈေးသွားရင်း သူ့စားချင်တာ စား

လာပါလိမ့်မည်။ သူမတို့သားအမိမတော့ ညကကျန်သည့် ထမင်း
ကလေး တစ်ဆုပ်လောက်ကို ဆီဆမ်း၊ ဆားဖြူးစားလိုက်ရုံပါပဲ။

အိမ်တံမြက်စည်းလှည်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း လူကြီးများ
နီးအလာကို စောင့်ရသည်။ သားလေးကို ပြေးဝင်ကြည့်လိုက်
လုပ်စရာအလုပ်များကို လုပ်လိုက်နှင့်မို့ သော်ကမာလာမှာ ဆောင်း
နံနက်ထဲ ချွေးဒီးဒီးကျနေရတော့သည်။

ငကျိုးလေး မိန်းမနေသည့်အခါတိုင်းက သံပတ်ပေးစက်ရုံ
လို တတောက်တောက်ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတတ်သော သား
လေးသည် ယခုတော့ သံပတ်ပျက်သည့်အရပ်ကလေးနယ်။

သည်စဉ် ... မေမေ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ
ထွက်လာခဲ့သည်။ သော်ကမာလာ အားကိုးတကြီး ပြေးသွားပြော
၏။

“မေမေ ... ငကျိုးလေး ဖျားနေတယ်၊ အဲဒါ ... ဆေးဆန်
သွားရရင် ကောင်းမလား ... လို့”

သူမတောင် စကားမဆုံးသေး။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေက နံနက်
စောစော အမင်္ဂလာသတင်း ကြားရသည့်နယ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဖျားမှာပေါ့၊ ညဖက်၊ ညဖက် ထွက်ပြီးမျှော်ရတာကို
မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ အနေအထိုင်တွေက ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ အ
မကောင်းရင် လုပ်သားမောင်ဆေးမှုန့် ဝယ်တိုက်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ်

ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးတွဲသုံးတွဲလောက် ဝယ်တိုက်လိုက်၊ ရော့ ...
နိုက်ဆံ၊ တကတဲ ကိုယ်မရှာရတိုင်း ငါ့များ ငွေတွင်းကြီးများ မှတ်နေ
သလား၊ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေအေ၊ သားသမီးလုပ်စာ ထိုင်စား
နေရတာပါ။ ညည်းသိတတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ထုံစံအတိုင်း ပြောစရာရသွားလျှင် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်
ပြောတတ်သည့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေအနီးမှ သော်ကမာလာ အပြေး
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူပေးသည့်ပိုက်ဆံကိုယူရင်း လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်
သွားရမည်။ ဆေးတွဲတွေဝယ်တိုက်ရုံနှင့် သားလေး အဖျားပြတ်ပါ
လော။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေရသည်။

စတိုးဆိုင်မှာ လူများနေသဖြင့် စောင့်နေရဆဲ အငှားပြော
စာယ်လီဖုန်းနီနီလေးကို သူမ သွားမြင်လိုက်ရသည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဖော့။ သူ့ထံ ဖုန်းဆက်ရလျှင်ကောင်းမည်
ဟော။ သော်ကမာလာ ... ချက်ချင်း ခေါင်းခါမိလိုက်သည်။ ညကပဲ
... တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းပြောနေကြသေးသည်။ ရှိပါစေတော့လေ။

ဆေးတွဲသုံးတွဲဝယ်ယူပြီး သော်ကမာလာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။
စာလေးကို ရေနှေးကြမ်းလေးနှင့်ပဲ ဆေးတိုက်ရသည်။ သနားစရာ
သားလေးသည် သူမ ဆေးတိုက်တော့လည်း သောက်ရှာသည်။
သားကို ကော်ဖီလေး၊ ဘာလေး ဖျော်တိုက်ချင်ပေမယ့် သော်က
မာလာ ခိုးမတိုက်ရဲ၊ ခိုးဝှက်မစားဘဲ မကျွေးဘဲနှင့်တောင် “ဒီတစ်

ပတ်နီဆီပျားက အကုန်ပြန်လှချည်လား။ သကြားဆိုတာလည်း ပြိုက်
ခဲ၊ ပြိုက်ခဲပဲ။ အိမ်တွင်းပုန်းသူခိုးရှိနေမှတော့ ဘယ်လာနလန်ထူ
တော့မလဲ။ ဘီစကစ်တွေလည်း လျော့လျော့နေတယ်။ ဘယ်သူ့ဗိုက်
ထဲ ခြေထောက်ပေါက်ဝင်သွားသလဲ” စသဖြင့် အပြောခံနေရတတ်
ပါသည်။

“မေမေ ... သားသား ရင်တွေပူတယ်၊ သားသား
အနားမှာနေပါနော်”

ကလေးဆိုတာ နေထိုင်မကောင်းလျှင် မအေကပ်ချင်တာ
ပေါ့။ သော်ကမာလာ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူမမှာ တာဝန်
တွေက အများအပြား။

ဒီကနေ့ မမခင်မျိုးဆက်က နယ်မှလာသည့် သူ့မိတ်ဆွေ
နှစ်ယောက်ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားသည်။ သူက ပါးစပ် ဖိတ်သာ
ဖိတ်ပြီး တကယ်ချက်ရ၊ လုပ်ရမည်က သော်ကမာလာသာ ဖြစ်
သည်။

ဆန်းတော့ မဆန်းပါလေ။

ကစားစရာအရပ်တစ်ခုလိုပဲ သော်ကမာလာကို သဘော
ထား။ ကိုလတ်ကိုယ်တိုင်တောင် ခဏလေးချစ်ပြီး ပစ်ထားခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လား။ တောချင်ရာတော၊ စွေချင်ရာစွေသည် ရွှေမင်းသားကိုမှ
လမ်းကြီးအမှတ်နှင့် ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်ထားခဲ့မိတော့ မိသော်ကမာ

လာတဲ့ တစ်တာဝစာ မှတ်ခဲ့ရသည်။ ဒီအိမ် တရားမဝင်အလုပ်သမား
ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကိုလတ်နှင့် ခိုးရာလိုက်ခဲ့ပြီကတည်းကပေါ့။

“အေးပါ သားလေးရယ်၊ မေမေ ... ခဏ၊ ခဏ
ဝင်ကြည့် မယ်နော်၊ ဒါမှမဟုတ် သား အပြင်မှာ
ထွက်ထိုင်မလားဟင်၊ မေမေ အလုပ်လုပ်တာကို ကြည့်နေလေ”

“ဟင့်အင်း ... မေမေ၊ သားမောတယ်၊ ရင်တွေပူတယ်”
သားအိမ်ကားကြောင့် သော်ကမာလာ မျက်ရည်ပေါက်
ပေါက် ကျရသည်။ သို့ပေမယ့် အပြင်က ခေါ်နေပြီလေ။

“မိမာရေ ... ထမင်းစားဖို့ ဆယ်တစ်နာရီမှာ ချိန်းထားခဲ့
တယ်”

“သားလေးရယ် ... ငါ့သားက လိမ္မာပါတယ်နော်၊ အိပ်
နေနော် သားလေး၊ ခဏလေးပါကွယ် ... နော် ... သား”

ငရိုးလေးကို ချော့မော့ အိပ်ယာထက်မှာ ထားခဲ့ရင်း
သော်ကမာလာ ချက်ပြုတ်ဖို့ မီးဖိုဆီ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

“အမယ်လေး...လာကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး...ကျွန်မ သား၊ ကျွန်မသားလေး ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး”

နေ့လယ်စာယ့်တစ်နာရီကျော်မှ သားလေးဆီ သော်ကမာ လာ ဝင်ခဲ့တော့ ကလေးက အပူကြီးပြီး မျက်ဖြူလန့်နေရာမှ ပွက်ခနဲ ထိုးအန်ခဲ့သည်။

“လာကြပါဦး...ကျွန်မသားလေး”

အန်ဖတ်ထဲမှာ သွေးစအနည်းငယ် တွေ့ရသည်မို့ သော်က မာလာ ထိတ်လန့်ပြုမိသွားသည်။ ကလေးကိုပွေ့ချီရင်း သွေးရူး သွေးတန်း။

သော်ကမာလာရဲ့ဘဝက ဒီသားအတွက် ဖြစ်တည်နေရ တာ။ ဒီသားသာမရှိရင် ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ။ ဘဝသည် အချည်း နီး အနှစ်သာရ မရှိတော့။

တအင်းအင်း ညည်းညူနေသည့် ငဂျိုးလေးကို ပွေ့ချီရင်း သော်ကမာလာ ဦးဆံဖားလျား ဖြစ်နေတော့သည်။

“မမဆက်...လုပ်ပါဦး”

ညှော်သည်များမှာလည်း ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ခင်မျိုးဆက် အလိုမကျသလို မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိမာ၊ ကဲကို ကဲတယ်၊ ကလေးက ဖြစ်တာက နည်းနည်း၊ ဣန္ဒြေကို မရှိဘူး၊ နေ့ခင်းကြီး ဘယ်လိုလုပ် လဲ၊ ညနေမှ ဆေးခန်းပြလိုက်”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေနှင့်ဦးမျိုးဆက်လည်း ထမင်းစားခန်းဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကလေးကို စောင့်တွေ အရမ်းထွေးထားတာကိုး၊ စောင့် လျှပ်လိုက်၊ လာ...ဒီခေါ်ခဲ”

“အဲဒီမှာ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါဦး မေမေ...ဒီမှာ ညှော်သည် တွေ အားနာစရာ”

သော်ကမာလာ ကလေးကိုပိုက်ရင်း ညှော်ခန်းဆီလိုက်သွား ရသည်။ ငဂျိုးကတော့ ပျော့ဖတ်လျက်...

“သူ့ကလေးလား ကိုယ်က သူ့ကို အပျိုမှတ်နေတာ ဆက်ရဲညီမလေးလားလို့”

“အမယ်လေး... ကိုမြင့်သူရေ ယောင်းမ၊ ယောင်းမ၊ သေသွားတဲ့ အစ်ကိုအလတ်ရဲ့မိန်းမ၊ သူက အဲလိုပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကြောင်တယ်”

စကားသံများက သူမနောက်မှ ကပ်လျက် လိုက်ပါလာ သော်လည်း သော်ကမာလာ ဂရုမစိုက်နိုင်။

“မေမေ... သားအန်တာ သွေးစပါတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်၊ ကျွန်မသားလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဆေးခန်းကို အခုသွားချင် တယ်၊ ဟင့်အင်း... မေမေ သားလေးကို အသေမခံနိုင်ဘူး၊ ဖေဖေ လုပ်ပါဦး”

ဦးမျိုးဆက်ကလည်း သူ့မှာရှိသမျှ အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံနှိုက် ကြည့်နေသည်။ ထွက်လာသည်က ငါးကျပ်တန်း၊ တစ်ဆယ်တန်း လေးတွေ။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွလည်း ကလေးကို ပြောင်းယူ ပွေ့ချီပြီး စောင်လုပ်ခြင်း၊ လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးများကို နှိပ်နယ်ကြည့်ရှုခြင်းများ ပြုလုပ်ပါသည်။

“ဟဲ့... ဘာလို့ကံ နှစ်ဆီပုလင်း ယူလိုက်စမ်း ကွမ်းရွက် ရေခဲ ရောလိမ်းရင် ကိုယ်ပူကျသွားမှာပါ၊ ခက်လိုက်တာနော်”

“ပိုက်ဆံကလည်း လကုန်ရက်ကြီး”

ဆေးပြီးတိုများနှင့် ပြုစုပေးနေကြပေမယ့် သော်ကမာလာ ငြိမ့်ကဲနေမိသည်။ သူတို့သားကို ခိုင့်အတွက် ငွေတွေ သိန်းချီကုန် လိုက်ရလို့ မျက်နှာမဲ့သားရဲ့သွေးအတွက် ဆေးဖိုးမရှိတော့ဘူးလား။

သော်ကမာလာ ယောင်ယမ်းပြီး ကိုယ့်နားကိုယ် စမ်းမိ သည်။ ဆင်းရဲသည့်မိဘက နားကပ်လေး ဆင်ထားခဲ့ပေမယ့် မရှိ နှော့။ ယောက္ခမလက်ထဲမှာ သည်နားကပ်လေး ပျောက်ပျက်သွားခဲ့ တာ ကြာပြီကော။

ကိုလတ်သေဆုံးခဲ့တုန်းက အမှုတွေ၊ ပြဿနာတွေဖြစ်ခဲ့ တုန်းက သော်ကမာလာ၏ နားကပ်ကလေး ပါသွားခဲ့ရခြင်းဖြစ် သည်။

“ဟဲ့... ငိုမနေနဲ့၊ နမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ၊ ကလေးက ခု တောင် လန်းလာတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ညည်းက ကံတယ်”

“မိမာရေ... ဖေဖေမလဲ ပိုက်ဆံ စုစစ်ကြည့်တာ နှစ်ရာ ကျော်လေးပဲ ရှိတယ်၊ နေဦး... ကိုနိုင်တို့အိမ် သွားချေဦးမယ်”

“မသွားနဲ့၊ ကိုနိုင်မိန်းမက ကျုပ်တို့ကို ကြည်တာမဟုတ် ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားတော့ သဘောလိုက်ရအောင် လုပ်ပေးဘဲနဲ့ တိုနိုင်ကိုပဲ လုပ်ပေးလို့ အမြင်မကြည်လင်ဘူးလေ၊ မိဘကလေး တစ်ယောက်ပြီးရင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လုပ်ပေးမလို့ပါ၊ ကိုနိုင်

တို့စာရင် သူတို့က တော်သေးတယ်ဆိုပြီးတော့ ...”

ဦးမျိုးဆက်နှင့်ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေတို့ အချို့အချ စကားများနေဆဲ ကလေးက တစ်ပွက်ထိုးအန်လိုက်ပြန်သည်။

“မေမေ”

အန်ဖတ်အရည်ထဲမှာ သွေးစ၊ သွေးနုများ၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေလက်ထဲမှ ကလေးကို သွေးရှူးသွေးတန်း လှချီလိုက်ပြီး သူမ လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်ပါမှန်း မပါမှန်းပင် မသိတော့။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မိမာ ... မိမာ”

နောက်ဖက်မှာ ဆူညံကျွန်ခဲ့လေသည်။

ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ ကျွန်မသားလေး သေရမတဲ့လား။

ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း။

ဒီသားအတွက်ပဲ ငါ့အတွက်ပဲ ကျွန်မ ရှင်သန်နေရတော့တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနီးဆုံးဆေးခန်းကို သွားမည်။ ပိုက်ဆံဘယ်ကရမလဲ။ အို ... ပိုက်ဆံရှိရုံ ... မရှိရုံ။

မွန်းတည့်နေကလည်း ပူပြင်းဆဲ။ သူမဝတ်ထားသည့် ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီစလေးဖြင့် ငါးကလေးကို ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

ပဏ္ဍာစာရိက သူမထက် ပိုဆိုးပါတယ်။

ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါ။

ပဏ္ဍာစာရိရေ ရှင့်ရဲ့ကိုဒါသက ရှင့်ကို အသက်ပေးပြီး ချစ်ခဲ့တယ်။

ဒါ တစ်ခုနဲ့တင် ရှင်က ဘဝကို အနိုင်နဲ့ ပိုင်းနိုင်လိုက်ပါတယ်။

လင်ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမသားတွေရဲ့ကောင်းကင်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ကောင်းကင်ကတော့ ကျွန်မအတွက် သေဆုံးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ တေပေ၊ လေလွင့်သေဆုံးခဲ့တာပါ။

ယခုတော့ သားကိုချီရင်း မွန်းတည့်နေအောက်မှာ သော်ကမာလာ လျှောက်သွားနေသည်။

မျက်ရည်များ အပေပေ၊ အလူးလူးနှင့် ကလေးကို ပွေ့ချီပြီး မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် သွေးရှူးသွေးတန်း လျှောက်နေပေမယ့်လည်း မည်သူမျှ သတိမထားမိကြပြီထင်သည်။

ကမ္ဘာကြီးရဲ့တည်နေပုံကိုကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မဟုတ်ပါလား။

အစာအတွက် လုံလစိုက်ထုတ်ပြီး ပျံသန်းနေကြသည့် ငှက်များရဲ့အလယ်မှာ သော်ကမာလာသည်လည်း သာမန်ငှက်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဗီဇီယိုတွေထဲမှာဆိုလျှင်တော့ သည်အချိန်မှာ ဇာတ်လိုက်

ရောက်လာမှာပေါ့။ အတိတ်လိုက်မလေးကို ကယ်တင်သွားရမှာပေါ့။
သို့ပေမယ့် တကယ့်တဝသည် ရုပ်ရှင်မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်
သူရဲကောင်းမှ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းနေသော ဆေးခန်းလေးသို့ သူ
လျင်မြန်စွာပဲ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

စမ်းသပ်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော ဆရာဝန်မကြီးသည် နှလုံး
သား ရှိတန်ကောင်းပါရဲ့။

ဆေးဖိုးဝါးအဖြစ် ပေးစရာမရှိပေမယ့် ... သားကလေး
ကျန်းမာဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးလှပါသည်။

“ကလေးက အူယောင်နေတယ်၊ အူပူကြီးခဲ့တာကိုး
ဘာဆေးတွေတိုက်ထားသလဲ၊ အစာအိမ်သွေးကြောလည်း ပေါက်
နေတယ်၊ ဘာဆေးတွေ ရမ်းတိုက်တာလဲ၊ အစာမရှိဘဲ တိုက်တာ
ပိုဆိုးတာပေါ့”

ဆရာဝန်မကြီး၏စကားကို နားထောင်ရင်း သော်ကမာလာ
မျက်ရည်တွေတွေ့ကျနေခဲ့သည်။

သားသမီးအတွက် ဖြစ်ရတဲ့ သောကဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အလောင်မြိုက်ဆုံးပါလား။

အဖေနှင့်အမေတည်း သော်ကမာလာအတွက် သောက
ဖြစ်ခဲ့ရပေမည်။ သူမ ဝဋ်လည်ခဲ့ပေပြီ။

“ဆရာမကြီးရေ ... ကျွန်မသားလေး ပြန်လို့မှ ကောင်း
ထိဦးမလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ၊ ဆရာဝန်ရဲ့
ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာ၊ ပေးတဲ့ဆေးတွေ မှန်မှန်တိုက်”

ဆရာဝန်မကြီး ကုသပေးနေသည်ကိုကြည့်ရင်း သော်က
မာလာ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပြန်သည်။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘဲ
ဆေးကုနေရသည့်အဖြစ်၊ ဆေးဖိုး ဘယ်လောက်ကျမည်လဲ။
ရှာသလို၊ ပေါသလို လုပ်နေလို့မရ။

နောက်ဆုံး ... သော်ကမာလာ လက်မြှောက်အရှုံးပေး
လိုက်ရသည်။

“ဆရာမ ... ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းလေး တစ်ချက်လောက်
ဆက်ပါရစေနော်”

“ဪ ... ဆက်ပါ၊ ဆက်ပါ ... ညီမ”

တကူးတက မမှတ်ရဘဲ ဦးနှောက်ထဲမှာ စွဲနေမိသည့် နံပါတ်
တလေးများကို သူမ နှိပ်မိသည်။ တယ်လီဖုန်းလေးကိုကိုင်ရင်း
သော်ကမာလာ တုန်ယင်နေမိသည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊
သူမ အိမ်မှာရှိပါမလား။

ကိုယ့်ထက်အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကြီးမှာပေမယ့်လည်း
ဘယ်တုန်းကတည်းက သူ့ကို အကြောက်အရှံ့မရှိလိုက်သည်မသိ။

ဘယ်သူတွေက သူ့ကို မကောင်းပြောပြော၊ ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်နေတာသည်လည်း သော်ကမာလာရဲ့ မိုက်မဲမှုပဲလား။

“ဟဲလို ... ဘုန်းကျော်ဇောပါ၊ ပြောပါ”

ကြားသည့်အသံကြောင့် သူမ ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်သွားသည်။ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့တုန်းကလည်း ရန်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ယခုက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဘယ်လိုအသံနဲ့ ပြောရမှာတဲ့လဲ။

“ဟဲလို ... ပြောပါ။ အခုဆက်တာ ဘယ်သူလဲ ... ကျွတ်”

ဘာသံမျှမကြားရသဖြင့် တစ်ဖက်မှ စိတ်တိုနေပုံရသည်။ သူ့အသံကလည်း အာလေး၊ လျှာလေး။ ကေန္တ တစ်ကိုတည်း အရက်တွေ သောက်နေသလားမသိ။ သူမ စိတ်ပျက်စွာ ပြောတော့သည်။

“ဦးဘုန်းကျော်ဇော ... ကျွန်မပါ”

“ဟေ”

သူ အံ့သြမည်ဆိုလည်း အံ့သြချင်စရာဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက လူကြီးမို့ အခြေအနေကို သုံးသပ်တတ်သည်။

“သော်ကမာလာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ပြော၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ... () ဆေးခန်းမှာ ငကိုး အူရောင်ငန်းရောင်

လို့ အဲဒါ ...”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... မနွေကတင် အကောင်းကြီး မင်း ကုမစိုက်လို့ဖြစ်တာ၊ အလကားမိန်းမ”

အရေးထဲ သူက ပေါက်ကွဲနေရသေးသည်။ သူ့ခိုးက သခင် ရင်းထက် နှမြောနေရသေးသည်။ သို့သော် သူမ သည်းခံလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ ... ဆေးခန်းလိုက်ခဲ့ပါဦး။ ကျွန်မတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့”

ပြောရတော့ ရှက်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူမတစ်ပါး အကူညီရစရာလည်း မမြင်။

“ကောင်းပြီ ... ကိုယ် ခုချက်ချင်း ပြေးလာခဲ့မယ် ... ငါးမိနစ်အတွင်း”

“ဟင့်အင်း ... ရှင် ကားအက်ဆီးဒင်းဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းခဲ့ပါ”

“ပူတယ်လား၊ စောင့်နေနော်”

တစ်ဖက်မှ အပြေးအလွှား ဖုန်းချသံကြားလိုက်ရသည်။ သော်ကမာလာ ယခုမှ အလုံးကြီး ကျသွားရ၏။ ပိုက်ဆံမပါဘဲ ဆေးကုနေရတာ အဘယ်သူ ... စိတ်မပူဘဲ ရှိမည်လဲ။

ငကိုးလေး ဆေးကုလို့မပြီးခင်မှာပဲ သူရောက်ရှိလာသည်။

ခေါင်းက ဆံပင်ရှည်ကြီးက စုတ်တိစုတ်ဖွား၊ နှုတ်ခမ်းဝှံ့မှတ်ဆိတ်မွှေးတွေနှင့် တီရှင်၊ ဘောင်းဘီတိုကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ပုံစံက ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်နယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သော်ကမာလာ ရှက်မိသည်။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။

ကားနှင့်လာလို့သာ တော်ရောသည်။ ခြေလျှင်သာ လာရလျှင် အိုလေ ... ဘာဆန်းလို့လဲ။ ဒီမြင်ကွင်းမျိုးတွေလည်း အများကြီး။

သူက စိတ်ပူပင်စွာနဲ့ အိပ်နေရင်းပုံစံမှ ထပြေးလာရှာတာ မဟုတ်လား။ သူမ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။

“ကဲ ... ဘာဖြစ်သလဲ ... ပြောစမ်း”

သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မေးနေလည်း သူမတို့သားအမိအတွက် ကောက်ရိုးမျှင်ကြီးရယ်မို့ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြောပြနေမိသည်။ အားကိုးတကြီး။

မျက်ရည်မကျအောင် ဆည်ရတာလည်း ပင်ပန်းလှပါတယ်။

သူကလေးအတွက် ဆေးဖိုရှင်းသည်။ ပြီး ... ကလေးကို ကောက်ချီထမ်းသည်။ အဖျားရှိန်ကြောင့် နှုန်းချညှန်နီရဲနေသည့် သားနှင့် သူ့မျက်နှာက အပြိုင်။

သူ နီရဲနေသောက ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဘုရားရေ ... အရက်တွေ သောက်ထားသလား ရှင်ရယ်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇောက ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သော်ကမာလာလည်း တွေဝေနေမိ၏။

“တက်လေ”

သူ့အမိန့်အတိုင်း ဝင်ထိုင်စဉ် သားကို သူက သူမရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့သည်။ ကားထဲသို့ ငုံ့လျှိုးထည့်ပေးရသည်မို့ သူ့သက်တွေက သူမ၏ခန္ဓာနှင့် ထွေးထွေးယှက်ယှက်၊ သူ့ထံမှ မူးယစ်ဆစ် အနံ့တစ်ခုတောင် သော်ကမာလာ ရရှိလိုက်သည်။ ချဉ်စုပ်စုပ် မူးယစ်ရိပ်ဝေအနံ့။

ဟင်းအင်း ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ကြောက်တယ်။

သူက ပစ်စလက်ခတ်ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ကားရှေ့ထဲမှာ သားစုလေးသဖွယ် ဒွေးရောယှက်တင် ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်သွားကြသည်။ ကားက လျှော့ခနဲမောင်းထွက်သွား၏။

“ဘယ် ... ဘယ်ကို သွားနေတာလဲဟင်”

“ဘယ်ကိုသွားစေချင်လဲ၊ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏စကားကြောင့် သူမ ဝိုင်တွေနေမိသည်။ အိုက်အတံ့၊ ယောက္ခမအိမ်သည် သူတို့သားအမိအတွက် ကမ်းဆိပ်သို့သာသာ မဖြစ်ခဲ့ပါလား။ ဒါပေမဲ့လေ ...။

“အိမ်ကိုပေါ့ ... အိမ်ကိုပဲပေါ့”

ကားမောင်းရင်း စီးကရက်ရှိုက်ရင်း သူက ခပ်မိုးမိုးမိုးပြီး

သည်။

“မင်းမှာ အိမ်ရှိလို့လား၊ အိမ်ဆိုတာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုရော အိမ်ရဲ့တန်ဖိုးကိုရော မင်း နားလည်ရဲ့လား”

“ဦးဘုန်းကျော်ဇောရယ် ကျွန်မကို ပဟောဦးတွေ ပြောမရဘူး၊ စမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မက ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့ပါဘူး”

“နိုး... နိုး... နိုး... အတန်းပညာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ အိမ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် စိတ်လုံခြုံမှု၊ ရုပ်လုံခြုံမှု ပေးရမယ့် နေရာ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြစ်တည်ရမယ့်နေရာကွ၊ အခု မင်းနေတဲ့ အိမ်က မင်းအတွက်၊ မင်းသားအတွက် ဘာလုံခြုံမှုတွေ ပေးခဲ့သလဲ၊ အလကား သာလာယံရပ်ကြီး၊ မေတ္တာတွေ ခေါင်းပါးတဲ့နေရာ ကြီး”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်သံကြောင့် သားကလေး မှိန်းနေရာမှ လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။

“အာ... သားရေ ဆော့ရုံကွ၊ မင်းအမေက မင်းလောင်၊ မလိမ္မာလို့ ဆုံးမနေရတာကွ သိရဲ့လား”

မေတ္တာတွေ ငတ်မွတ်နေခဲ့သည့်သားက အခုတော့ (သူ့ အထင် ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ကြားမှာ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေရတော့သည် ဆေးလည်း ကုပေးပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ကားက သူ့အိမ်သို့ပဲ ဦးတည်သွားခဲ့

သည်။ သော်ကမာလာကတော့ ဘယ်သွားနေမှန်းမသိ။ သူမ ...

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏အိမ်သို့ မရောက်ဘူးပဲ။

“ဆင်း... ခဏဆင်း၊ ပြီးတော့ မင်းသွားချင်တဲ့ဆီ ပို့ပေးမယ်”

မြေညီထပ် တိုက်ခန်းလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျယ်ကျယ် ခန်းဝန်း ရှိလှသည်။ ဆိုဖာအပြာရောင်လေးတွေကလည်း မျက်စိ အေးစရာ။

“ကဲ... ထိုင်း သားကို တစ်ခုရ တိုက်ပြီးရင် အိပ်ရာထဲမှာ သိပ်ထားလိုက်မယ်၊ မင်းလည်း အနားယူ၊ သားနဲ့အတူ သွားအိပ် ခုင်အိပ်”

“ရှင်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘာတွေမကောင်းကြစည်ပြီး တွေးလန့် နေတာလဲ၊ ငါ့ကို မကြောက်ပါနဲ့ ဘေဘီး၊ မင်း မကြိုက်ရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

သော်ကမာလာတို့သားအမိ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကျန်ခဲ့ဆဲ သူက စားသောက်စရာများ သွားယူပေးခဲ့သည်။ သားအတွက် ကြက်ပေါင်းရည်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလေးကို သူ့အိပ်ခန်းထဲ ခိုသွားသိပ်ထားလိုက်သည်မှာ စိတ်ပိုင်းနိုင်နိုင်။

သော်ကမာလာ ဧည့်ခန်းမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန်ခဲ့ရင်း

သည်အိမ်သည် သားရဲတွင်းကြီးလား၊ ပင့်ကူအိမ်ကြီးလား၊ သံသယ များစွာဖြင့် ငေးငူကျန်ခဲ့သည်။

အိမ်သားတွေတော့ စိတ်ပူနေကြရှာရောမည်။ သူမကို မာန် ကြ၊ မဲကြဦးမှာပေါ့။ တစ်ခါကတော့ အမေဆူမာန်လိုက်ရုံနှင့် ယောက်ျားနောက်သို့ မိုက်မဲစွာ လိုက်ခဲ့ဘူးပါသည်။

ယခုတော့ သူမ ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီ။ အထိနာဖူးခဲ့ပြီ။ ဘဝသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်၍မဖြစ်။ လူ့ဘဝဆိုတာလည်း စာရွက်ပေါ်မှ ပုစ္ဆာလို ခဏခဏပြင်ဆင်ခွင့်မရှိ။ ဖျက်ခွင့်မရှိ။

အိမ်က ဦးဘုန်းကျော်ဇောနှင့် ဆက်ဆံတာတောင် မကြိုက် ရသည့်ကြားထဲ။ ယခု သူမက ဦးဘုန်းကျော်ဇောရဲ့အိမ်မှာ ရောက် ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒုက္ခမှ အလုံးလိုက်။ အရင်းလိုက် ဒုက္ခကြီးပါလား။

“ကဲ ... ထ၊ မင်း ထမင်းစားရသေးဘူး မဟုတ်လား ထမင်းစားကြရအောင်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇောသည် လက်ရဲ့ ဖက်ရဲ့ ခြေပါ၊ လက်ထိ တာတော့အမှန် ဒါ သူ့စတိုင်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းစား စေချင်လွန်းသည့် စေတနာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေမည်။ သူက သူမ လက်မောင်းကို ဆွပ်ကိုင်ဆွဲထူခဲ့သည်။

အရွယ်ကလည်း ကွာကြသည်မဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့် နိုင်ငံခြားကားတွေထဲမှာတော့ မင်းသားတွေက အသက်ကြီးကြီး

မင်းသမီးတွေက နုနုဖတ်ဖတ်။ အို ... ငါ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေ မိပါလိမ့်။

“ကဲ ... လာ၊ ငြင်းမယ်တော့မကြနဲ့ ဆွဲလွှဲခေါ်လိုက်မှာဗျ”
အခုရော မဆွဲတာကျလို့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောက သော်က မာလာကို လက်ကောက်ဝတ်ဖမ်းဆုပ် ဖျစ်ညှစ်ခေါ်သွားလိုက်ပုံက သူ့စိုးမလေးကို ရဲဖမ်းသည့်နယ်။

“လာ ... ထိုင် ဒီဟင်းတွေအားလုံး ငါချက်ထားဘာချည်း ဝ”

ဒီအိမ်မှာ သူပဲရှိတာ။ သူမချက်လို့ ဘယ်သူချက်မလဲ။ သော်ကမာလာ ဘုကြည့်ကြည့်တော့ သူက ပြုံးသည်။

“ဆိုက်က ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာကွ ... ကဲ ဂိုဏ်း”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဆွဲထုတ်ပေးသည့် ကုလားထိုင်မှာ ဂင် ထိုင်ရသည်။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ဖော်မိကာအုပ် ထမင်းစား စားပွဲလေးက တစ်တောင့်ထွာလောက်သာ ကျယ်မည်မို့ သူမတို့ နီးကပ်လွန်းစွာတည်ရှိရ၏။ ဘာကြောင့်မသိ၊ သော်ကမာလာ အရမ်း ချက်လာမိတာ မျက်နှာမထားတတ်တော့မှ။

ဦးဘုန်းကျော်ဇောက တကယ့်အိမ်ရှင်မကြီးသဖွယ် သူမကို ဆည့်သိုပြင်ဆင်ပေးသည်မှာ သူ့လက်နှင့် ခွဲမကျွေးရုံတမယ်။ သော်ကမာလာမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ အားလည်းအားနာ။

၁၃၆ (၈) ဩသံစင်စုးဝေ

“စား... ကြက်သားက ပြုတ်သုပ်ထားတာ၊ သံပရာရည် ရွဲရွဲနဲ့ ငါက ဆီနဲ့ သိပ်မတည့်ဘူးကွ၊ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်... ရှင်”

သူ့ ဆီမတည့်တာကို သော်ကမာလာက ဘာလို့မှတ်ထားရမှာတဲ့လဲ။ ယောင်ပြီး ဟုတ်ကဲ့ ပြောမိပြီးမှ သူမ အာမေဇိုတ်တော့ ဦးဘုန်းကျော်စောက ပြုံးသည်။ တော်တော်နောက်တဲ့ လူကြီးပဲ။

ဝါးဆုပ်ဟင်း၊ နောက် ဆိတ်ရိုးနှင့် ပဲကုလားဟင်း၊ ခရမ်းချဉ်သီး အစိမ်းသုပ်၊ ဟင်းချက်၊ ကျွေးချက်ကတော့ ရှယ်။

“ဦးဘုန်းကျော်စောက ဟင်းချက်ကောင်းတယ်နော်၊ ဦးဘုန်းကျော်စောရဲ့ သားနဲ့သမီးတော့ ဖအေကြီးချက်တာ သိပ်ကြိုက်မှာပဲ”

သော်ကမာလာ တမင်ပိတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေဖို၊ အပြောအရဆိုလျှင် သူက သားသမီး၊ ဇနီး၊ မယားဆီမပြန်ဘဲ၊ တစ်ကိုယ်တော် လေလွင့်နေသူ အတ္တကြီးသူပေါ့။

သူမ၏စကားကြောင့် ထမင်းကို အားရပါးရ ဝံ့စားနေရာမှ ဦးဘုန်းကျော်စော တုံ့ခနဲဖြစ်သွား။ မျက်နှာအုံ့မှိုင်းသွားလိုက်ပုံက သူမ ပြောမိတာတောင် နောင်တရမိသည်။

အနာဟောင်းကို သွားဆွမ်းလေသလား။ ခုမှတော့ မထူးတော့။ ပြောမိလက်စနှင့် သော်ကမာလာ စွတ်တင်တော့သည်။

၁၃၇ ဇနီးကလေးရဲ့ကောင်မလေး (၈)

“ဦးဘုန်းကျော်စောရဲ့အမျိုးသမီးက တော်တော်ချောတယ်ဆို ကျွန်မ မြင်ဘူးလို့လိုက်တာ၊ မိသားစုအယ်လဘန်လေး ဘာလေးဆိုတာလားဟင်”

သော်ကမာလာ၏စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်စော ဆော့ကန်ရှပ်ကြီးဖြစ်သွားလေသည်။ သူမကို ငေးကြည့်ပြီးပြလိုက်သည်က မချိုပြူး။

“မင်းဟာ... လူတစ်ဖက်သားရဲ့အရှိုက်ကို တော်တော်မှ ထိုးနှက်တတ်တယ်နော်၊ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒဏ်ရာတစ်ခုကို အပ်ပြီးကြီးနဲ့ ထိုးဆွချင်သူပဲ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ကိုစွကို ဝင်စပ်စုရအောင် ခင်က ဝါးရည်စားမို့လား”

အဲ... ပြောပြီပေါ့၊ သူက လူကြမ်းကြီးမို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ဆုံပြန်လေတော့သည်။ သော်ကမာလာ ဖြုံသွား၏။ ကိုယ်က ဆည်းကျော်သလိုဖြစ်သွားသည်ကိုး။

သော်ကမာလာ စိတ်မပါ။ လက်မပါ ထမင်းကိုသာ ဆက်စားနေရသည်။

ထမင်းက တစ်ဝက်မကျိုးသေး။ ဆက်လက်စားချင်စိတ် ဆိုတော့၊ နာရီမော့ကြည့်မိတော့လည်း နေ့လယ်နှစ်နာရီ၊ အိမ်ကတော့ စိတ်ပူနေကြမှာပဲ။

“တော်ပြီ”

၁၃၈ (၈) ကလေးစင်စုးစေ

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားလက်စထမင်းပန်းကန်ကို ဆွဲကိုင်
မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ ဦးဘုန်းကျော်စော ဖိုက်ကြည့်ကြည့်သည်။

“ပြန်ထိုင်၊ ကုန်အောင်စား၊ ဒါ အလကားရတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ငါ့ချွေးနဲ့ရင်း ချက်ထားရတာ”

ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်၊ အလိုလိုရင်ထဲပြည့်၊ ခြင်္သေ့ကြီးနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် စားနေရမှာတော့ အဘယ်သို့ အစာစားနိုင်ပါတော့
မည်နည်း။

မြင့်မြင့်မားမား၊ ချောချော၊ မိမိ သူ့ရုပ်ခိုးကြည့်ရင်း
ရင်တွေကလည်း ပရမ်းပတာဖိုလိုက်နေရသည်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ
နော်။

သူ့အမိန့်အတိုင်း ထမင်းကို ဖျစ်ညှစ်ဆက်စားနေရပြန်
သည်။ သူကလည်း ခေါင်းကြီးငုံ့လို့၊ ကိုယ်ကလည်း ခေါင်းကြီးငုံ့
လို့ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် တိုက်ခန်းရှေ့သို့ တက်စီတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခဲ့
သည်။

“ဟင်”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများမှာ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေ၊ ခင်မျိုး
ဆက်နှင့် မဥမ္မာတို့ဖြစ်သည်။ ရုပ်တွေက တင်းမာခက်ထန်နေကြ
သည်။

“ထိုင်နေစမ်း၊ ဣန္ဒြေမပျက်နဲ့၊ ကိုယ်ရှိတယ်”

ဝန်းတလေးရဲတောင်းကင် (၈) ၁၃၉

သော်ကမာလာ ထွက်ပြေးရမလိုလို မြေကြီးထဲ ခွဲဝင်နေချင်
တော့သလိုလို၊ နေရာမှာပဲ အငွေ့ပျံ့ပျောက်ကွယ်ချင်နေမိစဉ် ဦးဘုန်း
ကျော်စောက ခပ်ဖိဖိ မာန်မဲလိုက်၏။

သူတို့ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာကြပေပြီ။ ကွယ်ရာကျမှ
အမှုန့်ကြိတ်ချင် ကြိတ်မှာပေမယ့် ဦးဘုန်းကျော်စော၏ရှေ့မှာတော့
သူတို့ ဆူဆူပူပူလုပ်ကြမည်မထင်။ ကိုခိုင်ကိစ္စက ရှိသေးသည်။

“ဪ... နင်က ဒီမှာကိုး၊ ထင်သားပဲ၊ ငါတို့မတော့
ရှာလိုက်ရတာ၊ ဟိုဆေးခန်းရောက်၊ ဒီဆေးခန်းရောက်နဲ့၊ အစက
တည်းက ဒီတန်းလိုက်လာခဲ့ရင် အတော်သာ၊ ခုတော့ ကားခ
အတော်ကုန်သွားပြီ”

ခင်မျိုးဆက်စကားကြောင့် သူမ ဝမ်းနည်းရသည်။ အစ
ကတည်းက ကလေးဆေးခန်းပေးခဲ့လျှင် ကားခကုန်စရာမလိုဟု တွေးမိ
၍ ဖြစ်သည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ဆက်၊ ငကိုးလေး သေကောင်ပေါင်း
လဲဖြစ်တာတောင် ထမင်းစားမပျက်ဘဲနဲ့ အခု ကားခ ဘယ်လောက်
ကုန်သွားလဲပြော၊ ကိုယ် ပြန်ပေးမယ်”

ဦးဘုန်းကျော်စောစကားကြောင့် ခင်မျိုးဆက် ဆတ်ဆတ်
တုန်သွားသည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်သမျှ စကားလုံး
တွေလည်း စူးစူးဝါးဝါး။

“ဟင် ... မိမာ နင် ... နင် ဘာတွေ မဟုတ်တရုတ် လျှောက်ပြောထားတာလဲ၊ မေမေ တွေ့လား၊ မေမေ့မျှောက် သမီး စေတနာမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ကိစ္စသာ ပြန်ခေါ်၊ အလေ့နတောနေချင်တဲ့ မိန်းမ၊ သူနေချင်တဲ့နေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့”

ဥမ္မာကလည်း ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ငါတို့မှာတော့ ရှာလိုက်ရတာ ခေါင်းကို မီးတောက်နေ တာပဲ၊ ဒီကောင်မလေးဟာ တော်တော် အထိန်းရ၊ အသိမ်းရ ကျပ် တာပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... စားပြီးရင်လည်း ပြန်ကြစို့၊ ဆက်ရယ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို အားနာစရာ၊ သူ့ခမျာ ကူလည်း ကူညီရသေးတယ်၊ အိမ်ကျမှ ကိုယ့်လူကိုယ် ပြောစရာရှိတာပြော၊ ဒီမှာမပြောနဲ့၊ ဦးဘုန်းကျော်ဇောရေ သော်က မာလာတို့နဲ့ ဆက်ဆံမိရင်တော့ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို စိတ်ဆင်း ရဲပြီသာမှတ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ထ၊ ငါ့ကိစ္စ ဘယ်မှာလဲ၊ အိပ်နေသလား သွားခေါ်ချည်”

မေမေဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေက စကားနည်း၊ ရန်စဲသဘောမျိုး ဝင်ပြောသည်။

သူမ ထမင်းကို ဆက်၍ချိုလို့မရတော့၊ စားလက်စ ထမင်း ပန်းကန်လေးကိုယူကာ ရေစင်သို့သွားသည်။ ကျန်သည့် ထမင်းဟင်း

များကို ဘယ်လိုလုပ်ပါ။ ထည့်စရာလမ်းမမြင်၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လည်း ခင်မျိုးဆက်တို့အုပ်စုက မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေကြသည်။

“ဘောဘီ ... ဒီယူခွဲ”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏အမိန့်ကြောင့် ယောင်တိယောင်ကန်း ဖြင့် သူမ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ခုချိန်မှာတော့ သော်ကမာလာသည် လိပ်ပြာလွင့်နေသူသဖွယ်၊ ခြေထောက်ကလည်း လေဟာနယ်ထဲ လျှောက်လှမ်းနေရလေသလား။

“ပေး”

အံ့ဩစရာ။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောက သူမ၏ထမင်းပန်းကန် ကို ယူပြီး ကျန်သည့် ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်များကို သူပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ရော”

ပန်းကန်ပြားလွတ်ကို ပြန်ပေးတော့ သော်ကမာလာ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ယူမိပြန်သည်။ ပြီး ရေစင်မှာ သွား ဆေး၏။ မိန်းမသုံးယောက်၏မျက်နှာတွေ ဘယ်လိုရှိမလဲ၊ သိလည်း မသိချင်၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ရဲပါ။

ပန်းကန်ဆေးပြီး သော်ကမာလာ ပြန်လှည့်လာတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောက မိန်းမသုံးယောက်ထံ ပြောပြောကြောင်းတွေ ပြောနေ၊ အယူခံဝင်နေဆဲ။

“ကလေးက ဆေးခန်းနေတိုင်းပြရမယ်၊ သော်ကမာလာက သူ ဆေးခန်းရောက်နေတာ မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော် အာသီးယောင် လို့ သွားပြရင်း တွေ့ခဲ့တာပါ။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့ ဆေးခန်းရောက်နေတယ်လေ”

“အေးလေ ... ကြကုန်ဖန်၊ မေမြင့်တို့လည်း သူ့နောက် လိုက်ကြပါတယ်ကွယ်၊ မမိလိုက်တော့တာ”

“အဲဒါနဲ့ သူတို့သားအမိကို ဆေးခန်းက ကျွန်တော် ခေါ် လာခဲ့တာ၊ ညနေမှ ပြန်ပို့မလို့လေ၊ ဖုန်းဆက်ဖို့ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ဖုန်းက ပျက်နေလို့ပါ”

သူမအတွက် ဦးဘုန်းကျော်ဇောက ကလိမ့်စေ့ငြိမ်းဆင် အယူခံဝင်နေတုန်း သော်ကမာလာ သားကိုခေါ်ဖို့ ထွက်ခဲ့သည်။ စောစောက သူဝင်သွားသည့်အခန်းကို သိနေသည်မို့ ဘာဘာညာ ညာ မစဉ်းစားဘဲ သူမ ဝင်သွားမိသည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏အိပ်ခန်းသည် သာယာလှပေစွာ၊ နိုင်ငံ ခြားမင်းသမီးတို့တွေကတော့ မျက်စိရှက်စရာ၊ ဘုရားရေ ဒီလူကြီးဟာ။

ရေမြုပ်မွေ့ယာတွေ ဘာတွေနှင့် အိပ်ကလပ်သော အိပ်ရာ ပေါ်မှာ နှစ်ဦးကစွာ အိပ်ပျော်နေသည့် သားကလေးသည် ကောင်း ကင်ပြာမှ ကြယ်ပွင့်လေးနွယ်၊ ငြိမ်းချမ်းလှပါတိ။

“ဟင်”

ဆေးရုံနဲ့ကြောင့် အိပ်ပျော်နေသည့် သားကလေးရဲ့အဝတ် တွေက ချွေးများဖြင့် စိုရွှဲလို့ပါလား။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စိုရွှဲနေ တာလဲ။ သော်ကမာလာ စိုးရိမ်သွားသည်။ အဝတ်လဲပေးချင်ပေမယ့် ကလေးအဝတ်တွေ ဘယ်မှာထားမှန်း သူမ မသိ။

သည်စဉ် ... သူတို့အားလုံး ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာကြပေ ပြီ။

“ဦးဘုန်းကျော်ဇော ... ကလေး ချွေးတွေရွှဲနေတယ်”
သူမ ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို အားကိုးတကြီး လှမ်းခေါ်မိ၏။ သူက အပြေးလေးဝင်လာခဲ့သည်။ သူမကိုလည်း ဧည့်ခန်းဆီ တွန်း ဖွတ်သေးရဲ့။

“သွား ... သွား ... ဧည့်ခန်းက စောင့်နေ၊ ကိုယ် လဲပေး လိုက်မယ်”

သူပြောမှ ရေးတေးတေး သံဘောပေါက်ပြီး သော်ကမာ လာ အပြင်သို့ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ အဆိပ်လူးမြားနှင့်တူသော ချက်လုံးသုံးစုံက သူမထံမှ ဖုန်းရဲ့ရဲ့၊ အထင်သေးသော မျက်ဝန်းများ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာသော မျက်ဝန်းများ၊ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိုက်ချင်သော ချက်ဝန်းများ။

ဘုရားရေ သော်ကမာလာ ဘာမှလည်း အပြစ်တွေ မကျူး

၁၄၄ ကြယ်စင်စုးဝေ

လွန်ခဲ့ရပါလားကွယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မှန်တိုင်းထန်တော့မည့် ပင်လယ်ကို သူ
ဖြတ်သန်းရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သော်ကမာလာ နားလည်ခဲ့ရ
သည်။

အိမ်သို့ရောက်သော် ဦးဘုန်းကျော်ဇောကပဲ ကားနှင့် လိုက်
ပို့ပေးခဲ့ပါ၏။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၉)

“သွား... နင် ဆင်းသွား၊ ဆင်းသွား၊ နင့်ကြောင့် ငါတို့
အိမ်ကို သူများတွေ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်ကုန်ပြီ၊ ဦးဘုန်း
ကျော်ဇောဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်၊
သားမှန်း၊ မယားမှန်း မသိတဲ့လူ၊ လူငွေလူတေကြီး၊ သားမယား
နှိုပါတယ်ဆိုတဲ့ကြားက ဆက်ဆံအားကိုးနေတာ ဘာသဘောလဲ၊
နင် အငယ်အနှောင်း ဖြစ်ချင်လို့လား၊ မိမာ နင့်မျက်နှာကြည့်ရတာ
ငါတို့ ရှက်တယ်၊ သွား... သွားတော့၊ ငရိုးကို ထားခဲ့၊ ငရိုးက
ငါတို့သွေး၊ ငါတို့မွေးမယ်”

“ဦးဘုန်းကျော်ဇောရှေ့မို့ စကားတွေ အောင့်ထားရတာ၊

ဘယ့်နယ်တော် အခန်းထဲ အတူဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်နဲ့၊ ယိုသူ မရှက်၊ မြင်သူရှက်။ ဒီလောက်တောင် ငန်းငန်းတက်နေရသလား၊ ပြောစမ်း မိမာ၊ နင်တို့ ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီလဲ၊ မလွတ်မကင်း ဆိုရင်လည်း အငယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် နင့်လူကြီးကို ယူခိုင်းလေ၊ ဘာလဲ ဟိုက မယူဘူးလား။"

"အမယ်လေး... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ ငါတို့ အိမ်ကတော့ ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ နင့်ဘာသာ နင်လိုက်သွား၊ ကွယ်ရာကျမှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိန်းလို့မှမရတဲ့နောက်... သွားပေါ့၊ ငါတို့တာဝန် ကုန်ပြီ"

ညနေခြောက်နာရီအထိ သူမတို့ကို စိတ်မချလို့ ဦးဘုန်း ကျော်စော နေပေးခဲ့သည်။

သူပြန်သွားတော့ တစ်ချိန်လုံး အမှားမှားအယွင်းယွင်း မဖြစ် အောင် အောင့်အီးထားခဲ့ရသည့် စကားများကို သူတို့ ဖွင့်ထုတ်ကျ တော့၏။

ခင်မျိုးဆက်တစ်လှည့်၊ မညွှတ်တစ်လှည့်... နင်းဖျစ်ပြော နေသည်ကို သားအား တင်းကျပ်စွာပွေ့ရင်း သော်ကမာလာ ခေါ်ခေါ် နားထောင်နေရ၏။ နှလုံးသားတွေကတော့ တစ်ခိုအရည်ပျော် ကြေမှု ဆဲ။

မျက်ရည်များကလည်း တောင်ကျချောင်းတစ်ခုနယ်၊ ဧည့်

ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပင်လယ်နီလို အိုင်ထွန်းခဲ့ပြီ။

သူမ... ဘာတွေပြန်ပြောရမှာလဲ။

မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ရပါဘူးရှင်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးကြားအောင် အော်ဟစ်ငြင်းချက်ထုတ်လိုက် ချင်ပေမယ့် သူတို့လက်ခံကြမည်မထင်၊ ဧည့်ခန်းအလယ် ကြမ်းပြင် မှာ မျက်နှာမဲ့သားအမိက ခေါင်းငိုက်ဆိုက်။ မျက်ရည်တို့က တမန် သလင်းတစ်ခုလုံးသို့ စီးဆင်းရစ်ရွေနေကြသည်။

ဦးမျိုးဆက်နှင့်ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေတို့က မကြားရက်လို့ ဖြစ် မည်။ အနားမှာမနေကြ။

ယခုတော့ အာဏာပါးကွက်သားများ၏စာချက်အောက်မှာ သူမ အသက်ပျောက်လှလှ။

ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်။

သော်ကမာလာ အနေအထိုင်မတတ်ဘူး။

သူမ ပြီးခဲ့သမျှအကြောင်းတွေကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်မိ သည်။

ငကျိုးလေးကို ကားနဲ့ တိုးမိမလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။

သူက သားကို ချစ်ခဲ့တယ်။

သူမက သား ဆေးခန်းသွားတော့ အားကိုးမိခဲ့တယ်။

အင်း... သူမ သတိလစ်လဲကျသွားတုန်းကလည်း သူ

ကူညီခဲ့ပါတယ်လေ။

ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရန်ဖြစ်။ ဘုကျနေရတဲ့ကြားကပဲ သူမတို့ သံယောဇဉ်တွေ ခိုင်မြဲခဲ့သတဲ့လား။ ဟင့်အင်း... ဦးဘုန်းကျော်အော ဟာ ယုံကြည်နိုင်စရာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။

“ဟဲ့... ပြောနေတာ ကြားလား။ နင်သွားတော့ သွား ချင်တဲ့နေရာသာသွား။ ဒါမှမဟုတ် နင့်လူကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ရင်ဆက်၊ နင့်အနေအထိုင်တွေ မကြိုက်ဘူး။ ငါတို့ နာမည်အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ နင့်မိဘတွေဆီ ပြန်ချင်လည်း ပြန်၊ ကလေး ထားခဲ့၊ အဲဒီမှာ နင် အပျိုပြန်လုပ်ပြီး လင်တစ်ယောက်ထပ်ယူပေါ့ အေ”

သူမ မဥမ္မာ၏စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ မျက်ဝန်းတို့က တဒင်္ဂရှူးသွပ်သွားသူနယ် ကြောင်စိစိ။

“ဟင့်အင်း... သားကိုတော့ မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ ကျွန်မသေ မှ ရှင်တို့သားကို ရမယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်ကိုပဲ သွားရ၊ ဘယ်ဘဝမှာပဲ နေရ၊ နေရ သားရှိမှဖြစ်မယ်၊ သားကို ခေါ်သွားပါရစေ”

သူမက သားကို သူတို့ လူယူမှာစိုးသည့်အလား တင်းကျပ် နေအောင် ဖက်ထားခဲ့သည်။ နေမကောင်းနေသည့် သားလေးက တော့ မအေဒုက္ခတွေကို ဘာမျှမသိ။ ပါးစပ်ကလေး ဟကာ အိပ် ပျော်နေဆဲ။

ညှော်ခန်းထဲသို့ ဦးမျိုးဆက် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေ မနေ

နိုင်တော့ပြီ။

“ဟဲ့... နင်တို့ လက်လွတ်စပယ်လုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ သရဲ မရဲ စီးနေတာကျနေတာလဲ၊ သော် ကမာလာကို မေးဦးလေ၊ သူ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ၊ မေးဦးမှပေါ့၊ တကတဲ”

သို့ပေမယ့် ပင်စင်စားဖခင်တို့၏စကားတို့သည် အရာမဝင်၊

“ဖေဖေ ဘာသိလဲ၊ ဒီကောင်မကို လူလိုဆက်ဆံနေလို့ မရဘူး၊ အတန်တန်ပြောနေ၊ ဆုံးမနေတဲ့ကြားက အဲဒီကိုရောက် အောင် သွားသေးတယ်၊ ဖေဖေရွေးမ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ဖေဖေ ဘာသိလဲ၊ တော်ကြာ... ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

မေမေ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြွေလည်း သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့ပြန်သည်။ ယခုတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ လူရုံပြီ၊ အလုပ်မှပြန်လာသည့် ကိုခိုင်ကလည်း သူ့မိန်းမကို လာခေါ်ရန် ရောက်နေပြန်၏။

“မိမာ... မေမေတို့ကို မှန်မှန်ပြော၊ ညည်းနဲ့ဦးဘုန်းကျော် အော ကြိုက်နေကြပြီလား၊ သူက ယူမှာလား၊ မေမေတို့ ဘယ်လို လုပ်ပေးရမှာလဲ၊ အင်း... သူက အရင်အိမ်ထောင်နဲ့လည်း ပြတ် စတာ မဟုတ်တော့ ခက်တာပဲ”

ယခုမှရောက်သည့် ကိုခိုင်က နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေသည့် မိမိ မဥမ္မာနှင့်ခင်မျိုးဆက်က သာသာထိုးထိုးလေး ရှင်းပြလိုက်ကြ

သည်။

သူမမှာ မျက်ရည်ကျနေရုံမျှတစ်ပါး။

“ဒါဆိုလည်း ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့။ သူ့ကိစ္စ သူရှင်းလေ။ လူပါးဝလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ မိမာကလည်း အနေအထိုင်ကို မတတ်ဘူး။ တကယ်ဆို နင်က အသာစီးကနေရမှာ။ ငယ်လည်း ငယ်၊ ချောလည်း ချော”

“မုဆိုးမ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတာလည်း ထည် ပြောဦး”

ဟု ဥဗ္ဗာက ဆိုသည်။

“အေး... ဒါလေးတစ်ချက်ပဲ ပြောစရာရှိတာ၊ ကိုင်း... ပြောနေကြတာယ်၊ ငါ ဖုန်းလှမ်းဆက်မယ်”

ကိုခိုင်စကားကြောင့် သော်ကမာလာ အလန့်တကြား အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။

“မဆက်နဲ့ ကိုခိုင်၊ မဆက်နဲ့ ကျွန်မတို့ ဘာမှမဟုတ်တာ” သူမစကားကြားတော့ ခင်မျိုးဆက်က ရင်ပတ်စည်တီးထူ သည်။

“ဘုရားရေ... ခုထိ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးတဲ့ ဟုတ်လား၊ တော်စမ်း မိမာ... နင်က အပျော်တမ်းလျှောက်ရည်းစားထားချင် နေတာပဲ၊ မနက်ကျရင် နင့်မိဘအိမ်သာ နင်ပြန်တော့၊ ရော့...”

လမ်းစဉ်”

ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ခင်မျိုးဆက်က ပစ်ပေါက် ပေးတော့ သော်ကမာလာ ရင်နာရပြန်သည်။ နေ့လယ်က သားလေး နေမကောင်းတုန်းကတော့ ဆေးဖိုးမရှိခဲ့ကြပါ။ သူမ မငိုကြွေးချင် တော့။ ဘဝဆိုတာ ရင်ဆိုင်ရမည်။ ငိုနေလို့မပြီ။ ရဲရဲ ရင်ဆိုင်ရမည်။

မျက်ရည်များကို သူမ ရှင်းခါပစ်လိုက်၏။

“ပြန်ဆို ပြန်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့... သားကို ဒီမှာမထားခဲ့နိုင် ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်ဘဝမှာနေရ၊ နေရ... သားရှိမှဖြစ်မယ်၊ သား မပါရင် ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကမဆင်းဘူး”

“ဟဲ့”

“အောင်မယ်... လူပါးဝလို့”

“နင့်က ကလေးကိုမွေးနိုင်၊ ကျွေးနိုင်လို့လား၊ နင့်လို ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းမမျိုးကများ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများကို သူမ သည်းခံလိုက် သည်။ စောဒကမတက်ပါလေတော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သားမပါသရွေ့ သူမ ဒီအိမ်မှ မဆင်းဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုညက လမိုက်ညဖြစ်ခဲ့သည်။

ဗျံ ဗျံ ဗျံ

အခန်း (၁၀)

နံနက် (၈) နာရီခန့်မှာ ဦးမျိုးဆက်တို့၏အိမ်သို့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏ကားလေး လျှော့ခနဲ ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။ ငကိုးလေးကို ဆေးခန်းပြပေးဖို့ဖြစ်သည်။

“လာ မောင်ဘုန်းကျော်ဇော ... ထိုင်”

ဦးမျိုးဆက်က ဧည့်ခန်းထဲမှနေ၍ သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ အခါတိုင်း စကားမရှိ စကားရှာကာ လောကွတ်တွေ၊ ပဋိသန္တာရတွေ ရှန်းရှန်းဝေအောင် ပြောတတ်ကြသော်လည်း ယနေ့တော့ ဦးမျိုးဆက်ကြည့်ရတာ ငေးစလေ့ရှိသည်။

“မမမြင့်ရော မမြင်ပါလား။ ဘယ်သွားလဲ၊ ဆက်ရော ဒီနေ့

နားရက်မဟုတ်ဘူးလား”

တကယ်က သူမေးချင်တာ သော်ကမာလာတို့ သားအမိပါ။ တဖြည်းဖြည်း သိုင်းဝိုင်းနေရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော မိမိကိုယ်ပြန်လည်မေးစမ်းနေမိသည်။ မင်း မရိုးသားတော့ဘူး။ သတ္တိမရှိတော့ဘူး။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်၊ ဟိုရှာ၊ ဒီရှာဖြင့် မျက်ဝန်းတွေ ဣန္ဒြေမပျက် ရွှေ့ရှားနေဆဲ ... အိမ်ရှေ့မှ ကိုနိုင်ဆိုင်ကယ် ဝင်လာခဲ့သည်။

“မတွေ့ဘူး ဖေဖေ၊ ကားတစ်စီးစီးနဲ့ ပါသွားမှာပေါ့။ ဒီလောက် လူတွေအများကြီးထဲ ဘယ်သူကရော သတိထားမိမလဲ၊ သွားလည်း အေးတာပေါ့ ဖေဖေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ဖေဖေတို့ပဲ မနေစေချင်လို့ နှင်ချလိုက်ပြီမှ”

“ဘာ ... ဘယ်လို ကိုနိုင်”

ကိုနိုင်စကားတွေကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော ရင်ထဲမှ နားလည်သလိုလိုရှိသွားသဖြင့် အလန့်တကြား ထရပ်မိသည်။ ကိုနိုင်ကတော့ ဧည့်ခန်းဆက်တိတစ်ခုပေါ်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကိုနိုင် ဘာတွေလဲဗျာ ... ကိုယ့်ကို ရှင်းပြပါဦး”

ကိုနိုင်က လက်နှစ်ဖက်သာ မြှောက်ခါပြလိုက်သည်။ ကိုနိုင်

မျက်နှာကလည်း စိတ်မကောင်း လက်မကောင်းပုံစံ။

ဦးမျိုးဆက် မနေသာတော့။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောကို ရှင်းပြရသည်။

“ညက သော်ကမာလာက သားအမိနှစ်ယောက် ဝိုင်းဆွဲကြ၊ နှင်ချကြတယ်လေ၊ အနေအထိုင် မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သွားချင်ရာ သွားပေါ့၊ ဟိုခမျာ မျက်ရည်ကျပြီး ခေါင်းငုံ့ခဲနေတာပေါ့၊ သူတို့တွေက ငကိုးကိုထားခဲ့ပြီး မာလာတစ်ယောက်တည်း မိဘအိမ်ပြန်ဖို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုက မအေပဲ၊ သူ့သားသူ့ခေါ်ပြီး မနက်အစောကြီး ထွက်သွားတော့တာပေါ့၊ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူး၊ သူမိဘအိမ်လည်း ပြန်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်၊ မိဘအိမ်ပြန်ရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့... မထင်ပါဘူး၊ သူ့မိဘမောင်ဘွားတွေကလည်း သေခန်း၊ ရှင်ခန်းဖြတ်ထားကြတာ”

“ဪ”

ဦးမျိုးဆက်၏စကားများက ဦးဘုန်းကျော်ဇော ရင်ထဲသို့ အဆိပ်အပ်တွေဖြင့် ထိုးစိုက်သည့်နှယ် သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ကျွမ်းမြည်လာရ၏။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ သူထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ အလိုအလျောက် ရွေ့ရှားမိသည်မှာ ဝိညာဉ်တစ်ခုနယ်။

မီးဖိုခန်းကိုလွန်တော့ အိမ်အောက်ထပ် အခန်းမည်းမည်း၊ မှောင်မှောင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ဟင်းလင်းပွင့်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်ရ၏။ ဘာသဲလွန်စရာမျှ၊ တွေ့ဦးမလဲ။ သူငယ်မရယ် တကယ်ဆို မင်းကိုယ့်ကို သတိရသင့်တာပေါ့။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော အခန်းကျဉ်းလေးထဲသို့ လေးတံလေးကန် ဝင်ရောက်မိသည်။ ခုတင်လေးပေါ်မှာတော့ ဧပယ်ပွင့်လေးတွေက သွေ့ခြောက် (သို့ပေမယ့်) မွှေးမြဲဆဲ။ သေသပ်စွာ ခေါက်ထားသည့် ဂျပ်စောင်အပါးလေးတစ်ထည်ကို သူ့ဆွဲယူကာ ရင်မှာ ပိုက်ထားမိသည်။

မျက်နှာငယ်မလေး သားအမိ၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ စောင်ကလေးတစ်ထည်သာ ရှိခဲ့ရှာသည်။

မလှပသည့် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ချောင်နက်ရှိုင်းထဲမှာ သိုးကလေးလို သူမ ရှင်သန်ခဲ့ရပါလား။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ မင်း ဒီအိမ်က ထွက်ခွာသွားရရှာသလဲကွယ်။

“မောင်ဘုန်းကျော်ဇော စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဦးတို့လည်း ရှာဖွေနေကြဆဲပါ၊ လာ... ဧည့်ခန်းကနေ စောင့်ရအောင်”

ဦးမျိုးဆက်စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော နှုတ်ခမ်းကျွံသွားရသည်။ နှင်တုန်းက နှင်ချပြီး ယခုမှ ဘာလို့ ရှာနေကြရသလဲ။

၁၅၆ (၈) ကြယ်စင်မှူးခေ

သူတို့ညွှန်ခန်းမှာ ပြန်တိုင်ကြရသည်။

“သော်ကမာလာမှာ အသိအကျွမ်းတွေ ဘာတွေ ရှိသလား၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ ရှိသလား၊ ဘယ်နေရာသွားမယ်လို့ ဦးမျိုးဆက် ထင်သလဲ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ရှာပေးမယ်လေ၊ ဒါထက် ... ဦးမျိုးဆက်တို့ပဲ သော်ကမာလာတို့ကို နှင်လွှတ်လိုက်ကြတာ မဟုတ်လား၊ ရှာစရာရော လိုသေးလို့လား”

သော်ကမာလာအတွက် ရင်နာလွန်းသည်မို့ ဦးဘုန်းကျော်စော ဘုဂလနဲ့ ပြောမိသည်။ ဦးမျိုးဆက်က ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါရမ်းသည်။

“မာလာမှာ ဒီကိုရောက်တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်လုံးလုံး အပြင်လည်း တစ်ခါမှ ဟုတ်တယ်၊ ပတ်တိမရောက်ဖူးပါဘူးကွယ်၊ ဈေးတွေ ဘာတွေလည်း မလွှတ်ဘူးလေ၊ သူ သိပ်ပြီးသွားတတ်၊ လာတတ် ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များတောင်ဗျာ”

ထမင်းတစ်နပ်အတွက် အိမ်စေသဖွယ် ကြိုးရုံးလုပ်ပေးရှာသူလေ။ ငန့်ငအလေးကို သူတို့မို့ နှင်ထုတ်ရက်ကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ကွယ် ... မပူပါနဲ့၊ သူ မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ၊ သူ့မှာ နေစရာမှမရှိ၊ စားစရာမရှိ၊ ဘာအစွမ်းအစမှမရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ မာလာ ပြန်လာရမှာပေါ့ကွယ်”

ဝန်းတလေးရဲကောင်းတင် (၈) ၁၅၇

ဦးမျိုးဆက်စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်စော ထောင်းခနဲ စိတ်ထွက်မိသည်။ သော်ကမာလာရဲ့မာနတွေကို သူတို့မသိကြဘူးတဲ့လား၊ အခြေအနေအရ ခြေသုတ်ပုဆိုးလို၊ အစွယ်ကျိုးမြွေလို နေရတာကို နားမလည်နိုင်ကြသူတွေပါလား။

“မြင့်နဲ့သမီးလည်း သူတို့ကို လျှောက်ရှာနေကြတယ်၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာရင် လာကြည့်ဦးပေါ့ကွယ်၊ ငကျိုးတို့ကို တွေ့ရင်လည်း မောင်ဘုန်းကျော်စောဆီ ဖုန်းဆက်ပါမယ်”

ကိုနိုင်လည်း ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားသည်မသိ၊ ကြောင်အိုကြီးနယ် တညည်းညည်း တညူညူရှိသည့် ဦးမျိုးဆက် အနားနေချင်တော့သဖြင့် သူ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့သည်။

“ပြန်ဦးမယ် ဦးမျိုးဆက်၊ ငကျိုးတို့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားပါ၊ ကျွန်တော်လည်း တတ်အားသမျှ ရှာကြည့်ပါဦးမယ်”

ဗျာ ဗျာ ဗျာ

အဖိုး (၂)

အခန်း (၁)

ဈေးထဲမှာ ဟင်းရွက်တန်းထဲ ဟင်းရွက်တို့ ဝယ်နေသည့် နယ် ရတနာဆိုင်ထဲမှာ လူတွေ ကျိတ်တိုးနေတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဖော ရပ်ကြည့်ဝေးမိသည်။

လူစုစုမြင်တိုင်း နေရာတစ်ခုခုကိုရောက်တိုင်း သောက်ကမာ လာတို့သားအမိကို ရှာကြည့်မိသည်က ဦးဘုန်းကျော်ဖောရဲ့စတိုင် တစ်ခု တာဝန်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတော့သည်။ ယုတ်စွအဆုံး နိုင်ငံခြား မှာတောင်မှ ယောင်ယမ်းရှာဖွေခဲ့သေးသည့် မဟုတ်လား။

ယခုဆို ငိုလေး ငါးနှစ်သားလောက် ရှိပြီပေါ့။ လူသား ကလေးလေးတွေလည်း သစ်တစ်ပင်နယ် အဆင့်ဆင့်ကြီးထွားစဉ်

ကောင်မလေးရေ... အသိဉာဏ် နံနဲ့ခွဲတဲ့ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်ကို လွန်မြောက်ပြီး မင်းလည်း တည်ငြိမ်တဲ့အလှတွေနဲ့ သစ်တစ်ပင်လိုပဲ ရင့်ကျက်လှပနေရောပေါ့။

ခွဲခွာခဲ့ကြရတဲ့ သုံးနှစ်မျှကာလတာမှာ ဘုရားသီကြားမလို သောက်ကမာလာလေး အိမ်ထောင်ထပ်ကျမနေပါနဲ့ဟု သူ ဆုတောင်း မိတာလည်း အခါခါ။ အကာအကွယ်မဲ့ မိန်းမလူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝသည် တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့မှာ မလွယ်ကူကြောင်း တော့ သူသိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သိမှတ်မဲ့ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ... ရတနာဆိုင်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူမနှင့်တွေ့လျှင် ပေးဖို့ ရတနာပစ္စည်းလေးတစ်ခုခုတော့ ဝယ်ထားလိုက်ဦးမည်။

တွေးရင်း ဦးဘုန်းကျော်ဖော မချိုပြီး ပြုံးမိရ၏။ သူ့အဖြစ် က မရှူးသွပ်နေဘူးလား။ ရှိစေ။ ပုံထုဇဉ်လူသားဆိုတာ အနည်းနှင့် အများတော့ ရူးသွပ်နေကြသည်မဟုတ်လား။ ဦးဘုန်းကျော်ဖော ဆိုသူကိုက ဘဝမှာ အတ္တတွေခပ်များများနှင့် ယောက်ျားသားတစ် ယောက်ရယ်လေ။

“ဘာယူပါမလဲ ရှင်... ကြည့်ပါ။”

ယခုခေတ် ရတနာရွှေဆိုင်တွေက တိုးတက်ခေတ်မီလှ သည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ အမျိုးအစားတွေ စုံလင်စွာပြုစု ထားရှိသည်

က ဝယ်ယူလည်း အချိန်မကြာကြာ။ ဈေးနှုန်း၊ အလေးချိန်အလိုက် တန်ဖိုးကပ်ထားသည်မို့ ဝယ်ယူရတာ လွယ်ကူပါ၏။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ရောက်ရှိနေတာက လက်ကောက် အပျော့၊ အမာများ ရှေ့မှာမို့ ကိုယ်လိုချင်တာ ဘာလဲ... သေချာ ဆန်းစစ်ကြည့်နေမိသည်။

ဆွဲကြိုးဆိုလျှင် ပိုကောင်းမလား။ သားအမိနှစ်ဦးစလုံး အတွက် လှပသောဆွဲကြိုးလေးနှစ်ကုံးတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တော့ ဝယ်လိုက်ဦးမည်။ မနေ့က သားနှင့်သမီးအတွက် တစ်ကျပ် သားဆွဲကြိုးလေးတွေ တစ်ကုံးစီ ဝယ်ပေးပြီးခဲ့သည်မို့ သူမတို့သား အမိအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိနေသေးသယောင် ထင်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ဆွဲကြိုးကြည့်ချင်တာပါ... တစ်ကျပ်သား ကုံးလောက်လေးတွေ”

“ဪ... ဒါဆို ဟိုဖက်ကြပါ။ သော်ကရေ...”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော သော့က ဆိုသည့်နာမည်ကြောင့် ဆတ် ခနဲ တုန်လှုပ်စွာ ထိုအမည်ရှင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဝယ်ယူလေ့ ငါးဦးရဲ့ ဝိုင်းရံမှုမှာ အမည်ရှင်ကို သဲကွဲစွာမမြင်ရ။ ဆိုင်ယူနီဖောင် ဖြင့် ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မြင်ရမှပဲ ထိုမိန်းမသားက တင့်တယ်လှပေပြီ။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ထိုကောင်တာရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ သည်။

“ဟင်”

ရင်ထဲမှာ အာမေဗိုတ်သံတွေ အများအပြား အရင်ထက် အများကြီး ပိုချော၊ ပိုလှ၊ ပိုပြီး ဣန္ဒြေကြီးရင့်သူလေးသည် သူ့ သော်ကမာလာလေးပါလား။ မထင်မှတ်စရာ။

ရတနာအရောင်စာရေးမလေးပီပီ ရှင်းသန့်ဝင်းပနေခဲ့သည့် သူမက ရတနာတစ်မုံမျှ မဝတ်ဆင်ရဘဲ ပြုံးပြက်တောက်ပလှပါ တကော။

သည်ကောင်တာရဲ့ထောင့်လေးမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဦး ဘုန်းကျော်ဇော သူမကို ငေးနေမိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို မျက်မှန် အမိစားတစ်လက်နှင့် ဖုံးကွယ်ထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်စရာ။ မျက် နှုန်မည်းနောက်နောက်ကလေးနဲ့နောက်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေကို မည် သူမျှ မမြင်ကြရတော့ဘူးပေါ့။

သော်ကမာလာ၏ကောင်တာမှာ ကောင်လေးသုံးယောက် သာ ကျန်တော့၏။ သူ့ကတော့ လူရှင်းအောင် စောင့်နေတုန်း။ ရင်ထဲမှာလည်း တဒိုင်းဒိုင်းခုန်ကြွလျက်။

မမှာ။ သူ... လူမမှာပါ။

ဟိုတုန်းက ပန်းပုအကြမ်းရုပ်ပမာ ဖိုသီဖတ်သီ ရှိနေခဲ့ရ ထည်း သူ့သော်ကမာလာသည် သဘာဝအလှဖြင့် ဝင်းပခဲ့တာပါ။ ယခုတော့ ပြီးပြည့်စုံသည့် ပန်းပုသူ၏။

www.burmeseclassic.com

မိန်းကလေးရယ် ... မင်းကို ငါရှာဖွေခဲ့တာ အချိန်တိုင်းမှာပါ။

သင်္ဘောမလိုက်ရခင် ... နှစ်လလောက်ကလည်း ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို လှည့်ပတ်ပြီး ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ နောက် ... သင်္ဘောလိုက်ရမှ ပြန်ရောက်တဲ့ အခု တစ်လအတွင်းမှာလည်း နေရာတိုင်းမှာ သူ့ခြေရာတွေ ထပ်ခဲ့သည်။

ဝေးကွာသွားမှ ပိုမိုသိရ၊ မင်းဟာ ငါ့အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ပန်းကလေးပါပဲ။ ငါ့လေးကတော့ ငါ့အတွက် ဖော်ရွှင်ဖွယ် ဆုလာဘ်တစ်ပါးပေါ့။

“အစ်မ ... ဒီမှာ ကျွန်တော့်လိပ်စာကတ်၊ ပေးရတာလည်း ဆယ်ခါလောက်ရှိပြီ၊ အစ်မ လိပ်စာလေးပြောပါဗျ ... မမသော်က မာလာ”

သူ့ရှေ့မှ ကောင်လေး၏စကားသံတိုးတိုးများက ကြိတ်မုန်ခဲ့မရ။ ဩော် ... သူလည်း ငါ့လိုပါပဲလား။ ရန်သူတော်တွေပေါ့။

“တစ်နေ့ တစ်ကုံးလောက် လာလာဝယ်နေရတာလည်း အိမ်မှာ ရတနာဆိုင်ဖွင့်လို့ရနေပြီ၊ လိပ်စာကတ်လေး မစပါ ... မ ... ရယ်”

သူ့အရင်ရောက်နှင့်သည့် ကောင်ကလေးက သော်ကမာလာရဲ့ရှေ့မှာ အရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်ခွင့်ရဖို့ အသနာခံစာတင်သွင်းနေသည်။

သူ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေရ၏။ ရင်တွေကတော့ ပူတာပေါ့။

သူမကတော့ ခပ်တည်တည်း။ ကိုယ့်မပြောသည့်နှယ်။ ဟိုတစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး နောက်တစ်ယောက် (သူ့ထံ) မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင် ... ကြည့်ပါ”

ပြီးချို့ချို့မျက်နှာထားလေးကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး ဖြစ်သွားသည့် သူမကို ဦးဘုန်းကျော်ဖော့ မျက်ခုံးပင့် ကြည့်လိုက်နေမိသည်။

မမှတ်မိဘူးလား ကောင်မလေးရယ်။

အေးလေ ... သုံးနှစ်အတွင်းမှာ သူ့အသားအရေတွေ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ပိုပိုမည်းမှောင်ခဲ့ပြီထင်ရဲ့။ မင်းကိုလွမ်းတဲ့ အလွမ်းတွေကြောင့် ... ငါ ... ပိုမိုအိုစာသွားခဲ့ရတာပါ။

“ဆိုင်မှာရှိသမျှပစ္စည်းတွေ အကုန်ရောင်းသလား”

“ရှင်”

သူ့ခပ်မှိုက်မှိုက်အသံကြောင့် သော်ကမာလာ လန့်သွားပုံ ရသည်။ သူမ တကယ်မမှတ်မိဘူးလား။ သူ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သည်။ သိချင်သည်။

“ဒီ ... ကောင်တာတစ်ခုလုံးကို ဝယ်ချင်တယ်၊ မင်းပါလေ”

သော်ကမာလာ၏မျက်နှာလေး ပိုမိုတည်တံ့သွားခဲ့သည်။
သူ့ကို စကားမပြောတော့။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင် ... ကြည့်ပါ”

နောက်ရောက်လာသည့် အစ်မကြီးတစ်ယောက်ထံ သူမ
ရောက်သွားသည်။ သင်ထားသည့် ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်လို
“ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင် ... ကြည့်ပါ” တစ်ခွန်းတည်း ပြောတတ်
သော်ငြား သူမ၏မျက်နှာပေး၊ သူမ၏အလှအပ၊ သူမ၏ကျွမ်းကျင်
မှုတို့က ရတနာအရောင်စာရေးမလေးတစ်ဦး လုပ်လိုရန်ခြင်းဖြစ်၏။

အစ်မကြီးက မဝယ်ဘဲ ရှေ့ဆက်သွားတော့ သည်ကောင်
ကားနေရာလေးမှာ သူမနှင့် သူပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“ဒီ ... ဒီကြိုးအလိမ်လေး၊ ဆန်းတယ်နော် ... မင်း
ကြိုက်လား၊ မင်းကြိုက်ရင် ငါ ဝယ်ပေးမယ်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏စကားကြောင့် သူမ မျက်မှောင်တွန့်
သွား၏။ သို့ပေမယ့် မသိကျိုးကျွံပြုမြဲ။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဝယ်ချင်ဝယ်၊ မဝယ်ချင်
သွားတော့”

“ဟ ... ဆက်ဆံရေးက ကောင်းလှချည်လား၊ မင်းပြော
သမျှ အသံဖမ်းစက်နဲ့ဖမ်းပြီး ဆိုင်ရှင်သာ ဖွင့်ပြလိုက်ရလျှင်တော့”

“ရှင် လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်သိတဲ့ သော်ကမာလာ

မဟုတ်ဘူး”

“ဟ ... ဟ ... မလုံတဲ့အိမ်များ တယ်အကွဲမြန်တာပဲနော်၊
မင်းကို ငါ ဘာပြောရသေးလို့လဲ၊ လျှိုးလေးရော နေကောင်းရဲ့လား၊
မင်း နောက်အိမ်ထောင်တော့ မကျလောက်သေးပါဘူးနော်”

သူ ကြည်နူးထွတ်ပျံ့စွာဖြင့် သူမနှင့် စကားပြောနေမိသည်။
သူမနှင့် စကားပြောရတာ အရင်လိုပါပဲလား။ ပျော်စရာ။

“တကယ်က ... ငါ ... မင်းကို ပြေးပြီးဖက်လိုက်ရမှာ၊
ရှုပ်ရှင်ထဲမှာလိုလေ၊ ကွဲကွာနေကြတဲ့ချစ်သူတွေ ပြန်လည်တွေ့ဆုံ
ကြရင် အဲလိုပဲ ပြေးဖက်ကြရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီမှန်ပုံကြီးတွေ
ခြားနေတာ ဆိုးသွားသကွ”

စကားတွေ တစ်ခွန်းချင်းပြောရင်း ... သူမ၏မျက်နှာလေး
ကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော အကဲခတ်နေမိ၏။ သူကလေး သူ့အပေါ်
ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားသေးသလဲ။ ယောက်ျားမရတာတော့
သေချာလှပါသည်။ သော်ကမာလာသည် ဖွင့်လွယ်လွယ် ဖန်းတစ်
ဖွင့်မဟုတ်။ အင်းလေ ... ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။

သူမ မျက်နှာလေး အဖန်ဖန်မာန်တမ်း၊ တံဆည်ထားသည့်
ကြားက ရွာတော့မည့်မှီလို ... တစ်ရစ်ချင်း၊ အံ့သြလှတာ ဦးဘုန်း
ကျော်ဇော မြင်တွေ့နေသည်။

ကောင်မလေးရယ် ... မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ငါ့ကို

ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါ့ဘဝမှာ မင်းရှိမှဖြစ်တော့မယ်။

“ဟိတ်... မင်း မငိုနဲ့လေ၊ မင်းကို ငါ တကယ်ပြေးမဖက်ပါဘူး။ ငါ... အရမ်းဝမ်းသာနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ စောစောက ကောင်လေးလိုတော့ ငါက လိပ်စာမေးမနေပေဘူး။ စိန်ခေါ်တယ်နော်... မင်း ဘယ်မှလစ်မပြေးနဲ့ ငါ ဆိုင်ရှေ့က တစ်နေကုန် စောင့်နေမှာ။ မင်းမှာ အတောင်ပံတစ်စုံရှိပေမယ့် တစ်ခါအပြင် နှစ်ခါတော့ ရှောင်ပုန်းလို့ မရနိုင်ပါဘူးကွာ”

“ဟေး... မငိုနဲ့လေ ဘောဘီရဲ့ ကိုယ်သွားမယ်။ အဲ... နေဦး။ အဲဒီကြိုးကလေး မင်းယူထားလိုက်။ ရော့... ကျသင့်ဌေး။ ဘောင်ချာလည်း မင်းသိမ်းထားလိုက်”

“ဟင့်အင်း... ရှင် လူမှား”

“မိန်းကလေးရယ် ညာရင်လည်း ပိပိရိုရိုညာစမ်းပါနော် သွားမယ် ဘောဘီ မငိုနဲ့နော်၊ လူတွေကြားမှာ”

မျက်ဝန်းလေးတွေ စိုလက်လာသော သော်ကမာလာကို လက်ကလေးညှစ်ပြီး အားပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် လူအများကြားမှာ သူမ သိက္ခာကျလိမ့်မည်။

သူ သော်ကမာလာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အပြေးတစ်ပွင့် ပွင့်ဖြူချပေးခဲ့၏။

၁၇

ညနေငါးနာရီအထိ သော်ကမာလာ ထွက်မလာသေး။ ဆိုင်ကနေ လစ်ပြေးသွားလို့လည်းမရ။ ဆိုင်ကရှေ့ပေါက်မှပဲ ထွက်လို့ရသည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ရတနာဆိုင်ရဲ့လမ်းတစ်ဖက်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ သူမကို တစ်နေကုန် စောင့်နေခဲ့သည်။ လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကိုတော့ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့်ပဲ လုပ်နေလိုက်၏။

သူ့ဘဝမှာ ဤအခါထက် အရေးကြီးတဲ့အလုပ် ဘယ်မရှိ

“ဟော”

နောက်ဆုံးတော့ သူမ အိမ်ပြန်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်ပင်။ ဆွဲခြင်းလေးနှင့် စလင်းဘက်ကိုလွယ်ကာ သူမ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာတော့ အဲဒီဖက်မှာ ကပ်ထားသည့် ကားဆီ။ ဦးဘုန်းကျော်စော ဖျတ်ခနဲ သွား၏။ သူက အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသူပါလေ။

သူမ ခပ်လှမ်းလှမ်းမရောက်ခင် ကားကို သူမဘေးသို့ ထိုးဆိုက်။ ဦးဘုန်းကျော်စော ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘေဘီ၊ ကားပေါ်တက်ပါ။ ကိုယ် လိုက်ဖို့မယ်”

“ဟင့်အင်း ... ရှင် လူမှားနေပြီ”

သူမက ခပ်သွက်သွက် တိမ်းဖယ်ရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်သည်။ ဦးဘုန်းကျော်စော မှီအောင်လိုက်နေရ၏။

“ဘေဘီ ငါ ဆွဲပွေ့တင်လိုက်ရမလား၊ မင်း ဒီပြင် ယောက်ျားတွေကိုသာ ညာလို့၊ ငြင်းလို့ရမယ်၊ ငါ့ကို မရဘူး”

“ရှင် မတရားမလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်၊ ကျွန်မ အရှုံးမဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်နှစ်စားလေး မဟုတ်ဘူး”

“မင်းအော်ရက်ရင် အော်လေ၊ မင်းအရှုံးမဟုတ်တာ ငါ သိတယ်၊ မင်း သူငယ်နှစ်စား မဟုတ်တော့တာ ငါသိတယ်၊ မင်းကို ငါ လေးစားပါတယ်၊ ဘေဘီ၊ ကားပေါ်တက်ပါ၊ ငါ လိုက်ဖို့ပါရစေ”

“ဟင့်အင်း ... ရှင်ဖယ်၊ ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ မနည်းတည်ထားရတဲ့ ဘဝကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့၊ ကျွန်မ

တောင်းပန်ပါတယ်”

လျှောက်ရင်း၊ သွားရင်း ကားလည်း အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ ကျန်ခဲ့ပေပြီ။

“မင်း ဝန်ခံပြီမဟုတ်လား၊ ဘေဘီ၊ ငြင်းရင်း ငြင်းရင်းနဲ့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့သော်ကမာလာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်သွားခဲ့ပြီ၊ ဘာလို့ ပြေးနေမလဲ ဘေဘီ၊ ငါ မင်းကို နှောင့်ယှက်၊ ဖျက်ဆီးဖို့ အိပ်မက်ထဲ တောင် ယောင်လို့မမက်ဘူး ... ကဲ ... လာ”

လိုက်တမ်း၊ ပြေးတမ်းက မပြီးဆုံးတော့မည်မို့ ဦးဘုန်းကျော်စော အာဇာနည်သုံးလိုက်သည်။ သော်ကမာလာ၏လက်မောင်းလေးကို တရားခံဆုပ် ဖမ်းဆုပ်ပြီး ကားဆီ ပြန်လှည့်တွန်းခေါ်ခဲ့သည်။

“တက်”

သူမတက်ဖို့ ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဦးဘုန်းကျော်စော တွန်းဆညှိလိုက်သည်။ သော်ကမာလာက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ်သူ ကားကို လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်ရသည်။

မိန်းမသားဟာ မိန်းမသားပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်း ဆိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျနေပုံက သနားကြင်နာစဖွယ်၊ အလှဆုံး ရုပ်တုလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ ရင်နာလွန်းရပါ၏။

လူရှင်သည့် ကားလမ်းနံဘေးတစ်ခုမှာ သူ ကားကို လှည့်ဆိုင်လိုက်သည်။

မှန်အနက်များဖြင့် လုံခြုံသောကား၏အခွင့်အရေးကို ယူသည်တော့မဟုတ်ပါ။

အချစ်များစွာဖြင့် ပျော်ဝင်စီးလှည့်နေသည့် သူ့နှလုံးသား ကြီးက တဒိန်းဒိန်း ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ထွက်တော့မလို့။

“ဘောဘီ”

သူမကို တင်းတင်းဆွဲပွေ့မိသည်။ မျက်ရည်လူးသော အနစ်များက မေ့မေ့မှားမှား။

သူနှင့်သူမ တဒင်္ဂရှုသွပ်တော့မတတ်။ ဘဝသည် ကတိက ပါ။ အပ်ဖျားစေ့ပေါ်က မုန့်ညင်းစေ့ဆိုလျှင်လည်း စကြဝဠာကြီးထဲ လွင့်စဉ်သွားပါရစေ။ သူမနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားတော့မည်။ ထိုလေးကိုပင် မေ့တစ်ချက်၊ လျော့တစ်ချက်။

“ဟင့်အင်း ... ဦးဘုန်းကျော်ဖော ကျွန်မကို လွှတ်မိ ကျွန်မ ရှင့်ကို မုန်းတယ်”

ဟန်ဆောင်ကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့သမျှ ယခုတော့ သူမက နာမည်တွေဘာတွေပင် သိနေပြန်ပြီကော။ သူ ပြုံးမိသည်။

“မင်း သတိရပြီလား ဘောဘီ၊ အရာရာကို ပြန်ပြီး သတိပြု မဟုတ်လား၊ အချစ်ရယ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလောက်နေထိုင်နော်၊ မင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြပါဦး”

“ဘာမှပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ဖယ် ... လွှတ်

ကျွန်မက ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့ ရှင်ရောက်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံခြားက မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး”

သည်ကောင်မလေးကို ချစ်ရတာ တော်တော်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသည်။ တစ်တီတူးလေးလို မိုးပြိုမှာ အရမ်းစိုးသဖြင့် ခြေနှစ်ချောင်းထောင်နေရှာသူလေး မဟုတ်ပါလား။

သူမမှာ သံသယတွေကလည်း မပြီးနိုင်။ မဆုံးနိုင်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ထိုက်ပါသည်လေ။

“သိပါတယ် နိုင်ငံခြားက မိန်းမ မဟုတ်တာ သိပါတယ်ကွာ၊ တိုယ် မျက်စိမပြာပါဘူး၊ မျက်မှန်တပ်ထားတာက ချစ်သူလေးကို ဇာဖိုး ကြည့်ဖို့ပါ”

ပြောရင်း ပွေ့ဖက်ထားဆဲ။ ဟစ်ပီပုံစံမျိုး မရိတ်ပယ်ဘဲ ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများဖြင့် သူမကို မွှေးကြူတို့စယ်နေမိဆဲ။

“ဖယ် ... ရှင့်ကိုမုန်းတယ်၊ ရှင် ကျန်ခဲ့တော့၊ ကျွန်မကို အပျက်မတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာ မုန်းတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ လမ်းဆက်လျှောက်သွားတော့မယ်၊ ဘယ်တွေ့ရောက်နေမှန်းလည်း ဆယ်ပါဘူး၊ ရှင်လုပ်တာနဲ့ ကျွန်မအိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ရိုးစင်းသောမိန်းမငယ်လေးသည် နှစ်သက်ခြင်းမရှိဘဲ

ကောင်းလေစွ။ မုန်းတယ်လည်း ပြောသေးရဲ့။ သူမ လည်လည်ဝယ်
ဝယ် မသွားတတ်၊ မလာတတ်သည်ကိုလည်း ရှေ့မသိ။ နောက်မသိ
ညည်းညူလိုက်သေးသည်။

အချစ်ရယ် ငါသာ လူလည်ကြောင်ပါးကြီး သက်သက်ဆို
လျှင် မင်း အရိုးအသား ပျောက်ရောပေါ့။

သုံးနှစ်လုံးလုံး သူမ မည်သို့ နေထိုင်စားသောက် စောင့်ထိန်း
ခဲ့သလဲ။ ဦးဘုန်းကျော်စော သိချင်နေမိသည်။

“ကဲပါ ဘေဘီရယ် ... မင်း မကြိုက်ရင် ငါ မင်းကို
မထိပါဘူး”

“ဘယ်မိန်းကလေးကရော ကိုယ့်ကို ပွေတာ၊ နမ်းတာ
ကြိုက်မလဲရှင်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ သူစိမ်းယောက်ျားဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့
ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ချစ်သူချင်းဆိုရင်တော့ ပွေ့ကြ၊ နမ်းကြမှာပဲ
မဟုတ်လား”

“ရှင် မှားနေပြီ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်
သက်သက် ဗိုလ်ကျတာ၊ အနိုင်ကျင့်တာ၊ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့တော့
ငါ့ကို မျှော်နေလောက်ပြီ၊ ကျွန်မရဲ့အိမ်ပြန်ချိန် အရမ်းနောက်ကျနေ
ပြီ၊ ကလေး ဆာလီဗွဲ့ရောမယ်”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာ မုန့်တွေ အများကြီးပါ၊ ပါတယ်၊ အိမ်

ပြန် နောက်ကျတာကတော့ မင်းကိုက သက်သက်တမင်ညစ်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကြောင့် ရှင် အခုအချိန်ဖြုန်းနေတာ၊
ထားထွက်တော့၊ ကျွန်မကို ဗြူပတ်ဘူတာတစ်ခုခုကိုပဲ ပို့ပေးတော့၊
ရှင်လုပ်တာနဲ့ ကျွန်မ လိုင်းကားစီးမသွားတတ်တော့ဘူး၊ တက်စီ
ငှားစီးဖို့လည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

တော်တော်မှ လည်ဝယ်သည့် မသော်ကမာလာလေးကို
သူ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမဆန္ဒအတိုင်း ကားကို
ဆည်း မောင်းထွက်၏။

“မင်းနေတဲ့လိပ်စာကိုပဲ ပြောလေ၊ ငါ ပို့ပေးမှာပေါ့၊ ဘာလဲ
မင်းနေတဲ့နေရာ သိမှာစိုးလို့လား၊ မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ အခု ခြောက်နာရီ
ဆိုတော့မယ်၊ ဗြူပတ်က စောင့်ရမှာနဲ့ ဘာနဲ့ ... မင်း အိမ်ပြန်ချိန်
နောက်ကျသထက် နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ သား အရမ်းဆာနေလိမ့်
မပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး ဒေါ်သော်ကမာလာရယ်၊ မင်းအလုပ်လုပ်နေ
တဲ့ဆိုင်ကို သိနေမှတော့ နေရပ်လိပ်စာကျမှ ဘာလို့တွန့်တိုနေတော့
လဲ၊ ပြီး ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုလည်း ခြေရာထပ်ဖျောက်ဖို့
အကြိုးစားပါနဲ့၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အပြေးမတော်ရင် မင်း နစ်သွား
လိမ့်မယ်”

ဦးဘုန်းကျော်စောကားကြောင့် သူမ တွေဝေငေးမော

စဉ်းစားနေတော့သည်။

“စိတ်ချ... အချစ်၊ ငါ မင်းကို တကယ်ချစ်တာ၊ တကယ် လက်ထပ်မှာ၊ သုံးရက်အတွင်း၊ သုံးရက်အတွင်း မင်းကို ငါလက် ထပ်မယ်၊ ဘာမှစကားတွေ ရှည်မနေနဲ့”

သူ့စကားကြားရတော့ သူမ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပုံ အလန့်တကြား။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ရှင့်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်မ ရှုပ်နိုင်ဘူး၊ အငယ်အနှောင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟာကွာ... တောက်”

အငယ်အနှောင်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ သော်ကမာလာသည် သူမေတ္တာ၊ သူ့စေတနာတွေကို စော်ကားရက်လှသည်။ သူ့ ကြောကြီးတွေတင်း၊ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိသည်။

“အယ်... အယ်... ကား... ကားမှောက်ဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းစကားတွေပြင်ပြော၊ မင်းမှားတယ်”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ကျွန်မက အမှန်တရားကို ပြောတာ လောကထဲမှာပေါ့လေ၊ မိန်းမတွေ အများကြီးယူ၊ ကျွေးနိုင်လို့ တာပဲ ဆိုပေမယ့် ကျွန်မ လက်မခံဘူး၊ ဒါ... မြန်မာပြည်၊ လင်တစ်ယောက်နဲ့ပဲ ကျင့်သုံးရမယ်၊ ရှင့်ကိုယ့်မိန်းမဆီပဲ ကိုယ်ပြန် ကျွန်မကို ထားလိုက်ပါ၊ ရှင် မသနားပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့သားအိမ်

လောကထဲမှာ နေတတ်ကြပါပြီ၊ နေလို့ရပါပြီ”

ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ဖြစ်ပျက်သမျှ အသေအချာပြော ပြရတော့မည်။ သို့သော် ယခုအချိန်မရသေး။

“ကဲ... လိပ်စာပြော မချော၊ ငါတို့ ဘယ်ကို လျှောက် သွားနေရတာလဲ၊ သို့သော် ယခုအချိန်မရသေး”

“ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာကြီးကို မောင်းလေ”

“ဘာလဲ ဘူတာမှာနေတာလား”

“ဟင့်အင်း... ဘူတာရှေ့က ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အဲဒီ ကျောင်းဝင်းထောင့်က ဘွားသီလရှင်ကျောင်းအိုလေးမှာ ကပ်နေတာ”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မှာ သနားလည်းသနား၊ ရယ်လည်း ရယ်မောလိုက်ရတာ၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင်လည်း ရွေးပြီး နေတတ် ပေရဲ့။ တော်တော်စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ သူငယ်မဘဲ။

“ပိုက်ဆံတွေ၊ ဘာတွေရော ပေးရသေးလား၊ ငါ့ပါးလိုက်နေ ချင်လို့ပါ၊ အကုန်အကျသက်သာအောင်လေ”

“အယ်... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ယောက်ျားတွေနေလို့မရဘူး၊ အဘွားသီလရှင်က လက်မခံဘူး၊ အဲဒီအဘွားသီလရှင်ဆီမှာ ကျွန်မ လိုပဲ နယ်ကလာပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် လည်း ကပ်နေတယ်၊ လခရယ်လို့တော့ မပေးရဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့

တစ်လတစ်ခါလောက် အဘွားသီလရှင်ကို စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်
တွေ ဝယ်ပြီး လှူဒါန်းကြပါတယ်”

သူနောက်တာကို အကျေအလည် ရှင်းပြနေတုန်း ဦးဘုန်း
ကျော်ဇော ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာဖက်သို့ ကားကို ဦးတည်မောင်းနှင်
လိုက်သည်။

“မင်း... ယောက္ခမဆီ မပြန်တော့ဘူးလား”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော စကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ဆွေး
ရော်ငေးမှုန့်သွားခဲ့သည်။

“မိဘတွေဆီရော ဘာလို့မပြန်တာလဲ၊ ဒီမှာနေရတာ မယ်
ပန်းဘူးလား”

သူ ကြည့်နေဆဲ သော်ကမာလာ မျက်ရည်ဝဲတော့ပြီး
အတန်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ ဆည်တုံနေသေး၏။ ပြီးမှ...

“ကျွန်မမိဘတွေက သေခန်း၊ ရှင်ခန်းဖြတ်လိုက်ကြပြီ”

“အဲဒီလို အဖြတ်ခံပြီး အဲဒီယောက်ျားကို ယူခဲ့တာဆိုတော့
မင်း တော်တော်ချစ်လို့ပေါ့နော်”

အင်တာဗျူးပုံစံမျိုး သူမေးလိုက်မိသည်။ မနာလိုတိုရှည်စွာ
လည်း ဖြစ်သည်။

သူမ ခေတ်စားနှင့်မဖြေ၊ သည်မေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေ
နိုင်ပါဘူး ဆိုသည့်ပုံစံ။

မကြာမီ ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆွေးနွေးစရာ
ကားတွေကတော့ အပုံ၊ စတောင်မရသေးဘူး ထင်သည်။

သူမ၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကျောင်းထဲသို့ ကားဝင်လိုက်
သည်နှင့် အပြေးကလေး ရောက်လာသည်က ဂျီ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးပေါ့။ ယောင်ပေစူးလေး မရှိရုံ
ကမယ်။

“မေမေ”

သော်ကမာလာ ကားတံခါးဖွင့်အဆင်းသို့ သူကလေးက
အပြေးလေး ရောက်လာခဲ့သည်။

သူမက ဦးဘုန်းကျော်ဇောဖက်မှ ကားတံခါးဖွင့်ခင် အပြင်
မှ ကိုယ်လုံးလေးနှင့် ကပ်မိထားပြီး...

“သွားတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၊ ကျွန်မတို့သားအမိဆီ
လောပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ကို သနားသဖြင့် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ ဘေဘီး၊ ငါလာတာ
နက္ခပေးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ နက်ဖြန်ကျ ငါ အစောကြီး လာခေါ်မယ်၊
မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ပြင်ဆင်ထား၊ ငါ မင်းနဲ့ ဆွေးနွေး
ချောပြစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“မလာနဲ့၊ ကျွန်မ အလုပ်ပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီအလုပ်ပြုတ်
သွားရင် ကျွန်မတို့ ထမင်းငတ်မှာ”

“ဟေ့ စီးပွားရေးတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ နောက်နေ့ စောစောလာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲ... နေဦး သားကို နှုတ်ဆက်ဦးမယ်”

“မဆက်နဲ့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ပြန်ပါတော့”

“မပြန်နိုင်ဘူး၊ မအေကို မွေးပြီးမှတော့ သားကိုပါ မွေးမှ သဘာဝကျတော့မပေါ့ကွ”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကားတံခါးကို ဖွတ်ဖွင့် ဖွတ်ဆင်းသွား လိုက်သည်။

သားကတော့ သူ့ကို ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ သို့ပေမယ့် ပြုံးပြုံးလေးသာ လုပ်နေသည်။ အနားသို့ ချက်ချင်း ကပ်မလာ။

“ဖေဖေ”

တိုးတိုးလေးတော့ ရေခွက်ကြည့်နေရှာခဲ့သည်။

“တွေ့လား၊ မင်းထက်သာတယ်၊ သားက မအေထက် လိမ္မာတယ်၊ ချက်ချင်းမှတ်မိတယ်”

ဘွားသီလရှင်ကျောင်းအိုလေးသို့ တက်သွားသည့် သော်လည်း မာလာထံ သူ လှမ်းအော်ပြောမိတာ ဝမ်းသာလို့ဖြစ်သည်။

“လာလေ သားရဲ့၊ ဖေဖေ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာပြီ... နောက် သားတို့ကို အိမ်မှာခေါ်ထားမယ်”

သားကို ပွေ့မြှောက်ရင်း၊ နမ်းရှုံ့ရင်း ဘေးမှရပ်ကြည့်နေ သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးများကိုပါ မုန့်တွေ ဝေပေးသည်။

သားကတော့ မုန့်တွေ အများကြီးကိုင်ရင်း ယောင်တိယောင်ကန်း ဖြစ်နေသည်။ ကလေး အံ့သြထိတ်လန့်ပေရှာမည်။ ငကျိုးလေးရဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ များလှသည်။

သော်ကမာလာက သိပ်မကြည်သည်မို့ သူ ဘုန်းတော်ကြီး ဘုံ ဝတ်ဖြည့်၊ ဘွားသီလရှင်ကိုဝတ်ဖြည့်၊ ဝတ္ထုလှူဒါန်းပြီး ပြန်ခဲ့ရ သည်။

ဒီတစ်ညတော့ သူရော၊ ကိုယ်ရော အိပ်လို့ပျော်တော့မည် ထင်။

ဗျ ဗျ ဗျ

အခန်း (၂)

ပညာတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်။

ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်။

ရုပ်ချော၊ စတိုင်မိတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်။
(သိပ်ပြီး လည်ပတ်နှုတ်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ အသံ
တော့မှ အချစ်မရှိနိုင်ဘူး)

တစ်ခါက မမဆက်ပြောခဲ့ဘူးသည့် စကားတစ်ခွန်းကို
သော်ကမာလာ နာကျင်စွာ သတိရနေမိသည်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ပညာလည်းတတ်၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိ၊ စတိုင်
မိမိနဲ့ ဦးဘုန်းကျော်ဇောဟာ လည်ပတ်နှုတ်သူလည်း ဖြစ်ချေသေးတဲ့

တကယ့် မှော်ဆရာကြီးပေါ့။

ဘယ်လောက်များ အစွမ်းထက်တဲ့ ကြောက်စရာကောင်း
လိုက်တဲ့ ယောက်ျားသားလဲ။

ဘဝမှာ ခရေပွင့်လေးတွေပဲ အေးချမ်းစွာ သိကုံးနေချင်ပေ
မယ့် သော်ကမာလာရဲ့ဘဝက ခွင့်မပြု။

မနည်းဆည်တံတားရဲ့ရေသည် ဘဝလေး မတုတ်ပြတ်ရအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အဘွားသီလရှင်၏ကျောင်းအိုလေးထောင့်မှာ သားအမိနှစ်
ယောက် အိပ်နေကြရပေမယ့် သူမက အိပ်လို့မချော့တော့ပါ။

မျက်ရည်တွေလည်း အသွယ်သွယ်ဖြာစီး ငျိုးလေးကိုပဲ
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ သူမ တလူးလူး တလိမ့်
သိမ့်။

“မစွန်းရင်းကလည်း ရှိ၊ ကန်စွန်းရင်းကလည်း ငြိ” သတဲ့။

ဘဝမှာ မကောင်းမှန်သိရဲ့နဲ့လည်း အချစ်ဟာ လူသားတွေ
ဘို ချောက်ကမ်းပါးဆီ ဖွတ်တိုးစေကြတယ်။

ဟင့်အင်း... သော်ကမာလာကျရင် ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူး။

ရက်ပေါင်းများစွာ တရစ်ပဲတမ်းတမိခဲ့သူပေမယ့် သော်က
မာလာနဲ့လုံးသားကို အလိုမလိုက်နိုင်တော့ပါ။

ငျိုးလေးဟာ သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်တော့မှ နောက်

ထပ် မမှားစေဖို့ ထာဝစဉ် တပ်လှန့်နေတဲ့ နှလုံးသားပြယုဂ်ကလေးလည်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ရှိ သားသမီးရှိသည့် လူတစ်ယောက်၏အချစ်သည် ဘယ်လိုအချစ်မျိုးဖြစ်မည်လဲ။ သူမရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ဝါးဖျိစားသုံးဖို့ အချစ်မျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“မနက်ကျရင် အစောကြီး လာခေါ်မယ်တဲ့”

သူမတို့သားအမိမှာ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိပါ။ ကန္တာမြေကြီးပေါ်မှာ အန္တရာယ်ကင်းသည့်အရပ်ဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ များများစားစားမရှိခဲ့။

အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ကရော၊ ဒီအလုပ်ကလေးတောင်မှ သူမကို သနား။ သူမရဲ့ရုပ်ရည်ကို သဘောကျသည့် ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးကြောင့် ရခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုအန်တီကြီးက ဒီကျောင်းဘုန်းဘုန်းရဲ့ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကာမလည်း ဖြစ်သည်။

မနက်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူမက ဘယ်လောက်စောစောကြီးလာမှာလဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ခြေရာဖျောက်ထွက်သွားဖို့ကတော့ သော်ကမာလာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ သူမ၏အတောင်ပျံတစ်စုံက ခပ်သေးသေးဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ သားလေး ငဂျိုးကလည်း ရှိပါသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ဆိုင်ကို အစောကြီးထွက်သွားလိမ့်

မည်။ ဆိုင်ထဲမှာတော့ ဦးဘုန်းကျော်စော အတင်ခဲ့နိုင်မည် မထင်ပါ။

ရင်ထဲမှာ ကြောက်လည်း ကြောက်ရွံ့၊ စွဲလည်း စွဲလမ်း။ စူးနစ်စွာ ချစ်မိပေမယ့် သော်ကမာလာက မိအေးနှစ်ခါအနာမခံရတော့လိလေ။

ပွင့်ကြွေလေးပင်ဖြစ်ပစေ တန်ဖိုးရှိစွာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနေထိုင်ခဲ့သည့် သော်ကမာလာ။ ပွင့်ကြွေဖြစ်ရတာနှင့် ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ လူတကာနင်းဖို့ ချခင်းပေးရမှာတဲ့လား။

(မိန်းမသားတို့၏တန်ဖိုးဆိုတာလည်း ပညာ၊ ငွေကြေး၊ အလှတို့နှင့်တင် ဆုံးဖြတ်လို့မရတကောင်း။ ဣန္ဒြေနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားဘမှ အဓိကကျလိမ့်မည်ဖြစ်သည်)

သူမက သိုးငယ်လေးဘဝပေမို့ ကေသရာဇာခြင်ဆွဲကြီးကို ဆောင်ကွင်းပြေးပုန်းနေရပါလိမ့်မည်။

ရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းမိပေမယ့် နှလုံးသားကို တင်းကျပ်စွာ အာဆီးပိတ်ဆို့ပြီး သူမ ရှောင်ပုန်းရပေတော့မည်။

ဗွဲ့ ဗွဲ့ ဗွဲ့

သည် မိမိကိုယ်ကို အစွန်းအထင်းမရှိအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
နေထိုင်တတ်ခဲ့သည်။

ဒါဟာ ကိုယ့်ကျင့်တရားပေါ့။ ဣန္ဒြေ သိက္ခာပေါ့။

လောကမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်အထိ ပူးပွင့်ဖြစ်
တည်စေတတ်ပါသလဲ။

သို့ပေမယ့် အရာရာမှာ အတ္တကြီးတတ်သည့် ဘုန်းကျော်
အေသည် သစ္စာမဲ့ခဲ့သည့် နွေ့ကို ခွင့်မလွှတ်။

ဘာအကြောင်းကြောင်းမျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

လူတွေကတော့ ပြောကြတာပေါ့လေ။ သားနဲ့သမီး မျက်နှာ
တို ထောက်ထားပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြဖို့။

သူ ခေါင်းမာစွာဖြင့် ခေါင်းခါငြင်းပယ်လိုက်ပါသည်။

လောကမှာ သစ္စာပျက်သူလောက် တရားမဲ့တာမရှိ၊ အခြေ
အနေကြောင့် ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်မိသည်ဆိုတောင်မှ သူ ခွင့်
လွှတ်လိုက်ပါဦးမည်။

သားနဲ့သမီးကလည်း သူက နွေ့အပေါ် (နှစ်ယောက်
အညီသာ သိသည့်) ပြစ်မှုတွေ ဖုံးကွယ်ထားမှုကြောင့်ထင်၊ မအေမှ
အေ ဖြစ်နေကြသည်။ အနော်ရ်းသည့် ဖေအေကို မခင်တွယ်။ သူ
တော့ သားနဲ့သမီးအတွက် လိုလေသေးမရှိ ပံ့ပိုးစောင့်ရှောက်
ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၃)

နံနက်ခြောက်နာရီမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲသို့ ဦးဘုန်း
ကျော်ဇော ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ညကတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့။ လူပျိုပေါက်လေးလို ပရမ်း
ပတာ ရင်ခွန်မှုမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အနက်ရှိုင်းဆုံး နှလုံးသား
ဖူးလူးတွေ ဗုံတီးသလိုမျိုး လှိုက်ခွန်စူးနေခဲ့ရသည်။

သုံးနှစ်လုံးလုံး ရင်တမမ၊ တသသစွဲလမ်း သတိရသူထေ
အား ယခုထိ စင်းလုံးချောပြန်လည် တွေ့ရှိရတာသည် နည်းသည့်
ကံကောင်းမှုမဟုတ်။

နူးညံ့သည့် ပန်းကလေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား သော်ကမ္ဘာထဲ

ကဗျာလည်း ရှိသမို့လား။

“စားဝတ်နေရေး ငွေရှာပေး၊ ကျေးဇူးကြီးပေ တို့ဖေဖေ”
တဲ့။

ဖခင်ဝတ္တရားများကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သူမ ပျက်ကွက်
ရအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။

ဘုန်းကျော်ဖောဆိုတာကိုက ကိုယ့်အတ္တအတွက်လည်း
ရှင်သန်လိုသေးသည်မို့ သားနှင့်သမီးအတွက်ချည်း ရာနှုန်းပြည့်တော့
မလုပ်ရှားနိုင်ပါလေ။

လောင်မြိုက်ကျွမ်းခြောက်ခဲ့သည့် အချစ်သစ်ပင်ကလည်း
ယခုဆို ရွက်နုတွေ တလူလူလွင့်၊ ဥဩလေးတစ်ကောင်တောင်
အဆစ်ပါနေသေးသည်မို့။

အဘွားသီလရှင်၏ကျောင်းအိုလေးရှေ့မှာ သူ့ကားကို ရင်
လိုက်သည်။ နံနက်စောစောပေမယ့် တရားရှင်တို့၏နေရာမို့ အားထုံး
ကြည်လင်စွာ နိုးထနေကြပါလေပြီ။

သော်ကမာလာတို့သားအမိ နိုးကြပြီလား။ ကားဘေးမှာ
ရပ်ကာ သူ့ကျောင်းလေးပေါ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရသည်။

“ဪ... ဥဩနေကလာတဲ့ သူငယ်လေးပါလား။ ထာ
... လာ မယ်သော်ကတော့ မနက်က အစောကြီးထွက်သွားလေရဲ့”

“ခင်ဗျာ”

ကျောင်းပေါ်မှ အဘွားသီလရှင်၏စကားကြောင့် သူ ခေါင်း
နားပန်းကြီးသွားသည်။ ချီးမွမ်းလို့မှ မဆုံးသေး။ သော်ကမာလာ
ဘာတွေလုပ်ချသွားတာလဲ။

“သားရော ... ကလေးရော ပါသွားလား အဘွား”

“ကလေးတော့ အိပ်တုန်းပဲ၊ မယ်သော်ကတစ်ယောက်
တည်း သွားတာ၊ သူ့အလုပ်က ခါတိုင်း မိုးလင်းပြီးမှ သွားရတာပါ
ကွယ်”

အဘွားသီလရှင်၏နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် ‘သူ
အပူလုံးကြီး ကျသွားရ၏။ တော်သေးရဲ့။ ကျောင်းပေါ်မှာ အလုပ်
ထုပ်နေသည်ဆိုသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို
တွက် ကြည့်၊ ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြသေးသည်။

ဦးဘုန်းကျော်ဖော ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်၏။
ဆောင်းခွမ်းပေမယ့် ဖြူစင်သော အိပ်ရာလေးထက်မှာ ငကိုးကို သူ
ဆွေလိုက်ရ၏။ ချစ်စရာကွေးကွေးလေး အိပ်နေရှာသည်။

သူ သားကို လှမ်းပွေ့ချီလိုက်၏။

“သား... သားလေး... ထကွာ... ဟေ့ကောင်”

ငကိုးပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို သူ့အမွှေးအမျှင်များနှင့် ဘုံ
ဆံပွတ်သတ်လိုက်သဖြင့် ကလေးက တွန့်လိမ်နိုးထသွားတော့

၁၉၀ (၉) ကြယ်စင်စုးဝေ

သည်။

“အဘွားရေ ... သားကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်၊
သော်ကမာလာ လာရင် ပြောပြလိုက်ပါ။ ကလေးကို သူ့အ
လာခေါ်သွားတယ်လို့”

သူ့စကားကြောင့် သီလရှင်အဘွားအို မျက်လုံးပြူးသွားစုံ
ရ၏။

“ဘာ ... ဘယ်လို ငကိုးအဖေ ဟုတ်လား၊ သူငယ်ရယ်
ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ။ အဘွားတို့ဆီမှာနေတဲ့ သုံးနှစ်လုံးလုံး မယ်
သော်ကမာ ယောက်ျားရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှလည်း ပြောသံမကြာခဲ့
ရပါလား”

တရားရှင်ကို သူညာဖို့တော့ မကောင်း၊ ဖြောင့်ကွယ်ကွယ်
ရချေတော့၏။

“သူ့ယောက်ျားတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သားကို
တပည့်တော် မွေးစားထားတာပါ။ တပည့်တော်က နိုင်ငံခြားသင်္ဘော
လိုက်တာမို့ ဒီကိုလာမတွေ့တာပါ။ သူထွက်သွားတာ ကြာပြီလား
အဘွား”

မိလိုမိငြား သူ မေးကြည့်ရသည်။ အူလည်လည်ဖြစ်နေ
သည့် အဘွားကစီတော့ မှန်ရာပဲ ဖြေရှာပါသည်။

“မကြာသေးဘူးကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ပတ်သွားပြီနဲ့ တူတယ်”

ဝန်းတလေးရဲတောင်းတင် (၈) ၁၉၁

တလေးခေါ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား သူငယ်ရယ်”

“အဘွားကို သူ့ဘာမှမာခဲ့ဘူးလား”

“မှာတော့ မမှာခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“ထည့်သာ ထည့်လိုက်ပါ အဘွားရယ်၊ တပည့်တော်
ဆိပ်စာကို သူ သိပါတယ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဦးဘုန်းကျော်စော ငကိုးလေး
တို့ ခိုးခဲ့သည်။

ပန်းပွင့်လေးရယ် အညှာကိုင်မှ မင်းကိုရမယ့်အပြင် ငါက
အညှာတံလေးကိုလည်း ချစ်လို့ပါလေ။

၃

ညှိုးငယ်ငယ်။ ပွေးဆွတ်ကြည်လင်သော သလင်းနယ် အသား
အရည်တို့ကလည်း နေခြည်လောင်သော ပွင့်ဖတ်ကလေးတွေလို
ညှိုးလျလျ။

အို... သူပြုစားနှိပ်စက်နိုင်လွန်းတယ်နော်။

သူကတော့ ယောက်ျားပီပီ အရာရာကို မေ့နိုင်စွမ်းမှာပေါ့။

မနေ့က နမ်းခဲ့တဲ့ အနမ်းတွေကိုလည်း ဒီနေ့ မေ့မစ်လိုက်
မှာပေါ့။ ကမ္ဘာပတ်နေသည့် စွဲမက်ဖွယ် လူချောကြီးအတွက် ပန်း
တလေးတွေ အမြောက်အများ တွေ့ကြုံဖူးခဲ့မှာပါပဲ။ သစ်သီးတွေ
အများကြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စားသုံးဖူးခဲ့ပေမည်။

သော်ကမာလာဆိုတာ သူနမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ပန်းပွင့်များစွာထဲက

နန်းတစ်ပွင့်။ သူစားသုံးဖူးသည့် သစ်သီးလေးတစ်လုံးမျှသာ။

ဝဲတက်လာသည့် မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင်သိမ်းရင်း သော်

ကမာလာ အလုပ်လုပ်နေရသည်။ ထမင်းစားဖို့အတွက် သူမနှင့်ငှါး

လေးရဲ့ ဝမ်းနှစ်ထွာအတွက်...

လွမ်းရေထက် ဝမ်းရေးက ပိုခက်တာပေါ့နော်။

ချစ်သူရေ...

မနေ့က ရှင် ကျွန်မကို နမ်းခဲ့တယ်။

ဒီနေ့ကျတော့ နောက်ပန်းတစ်ပွင့်ကို နမ်းဖို့အတွက် ရှင်

ပြုစားနေတော့မှာပါ။

တစ်နေ့လုံး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ လမ်း
ဖက်သို့ သော်ကမာလာ မျှော်ကြည့်နေခဲ့မိတာ မိမိကိုယ်လည်း
နားမလည်နိုင်တော့။ အခါတိုင်းလို ဝယ်သူမျှော်သည်တော့ မဖြစ်နိုင်
တီဦးကြော်ငြာတော့ ဘာတွေကြောင့် သူမတို့ဆိုင်က အရောင်ဆွတ်
သည်။ ဝယ်သူအားပေးသူတွေက မျှော်စရာပင်မလို၊ ကြိတ်ကြိတ်
မတိုးရုံတမယ်။

သော်ကမာလာမှတော့ တစ်နေ့ကုန် အယောင်ယောင်
အများများတွေ ဖြစ်မတတ်။ အာရုံကို မနည်းစုစည်းထားရသည့်
မှန်မှန်ကောတွေမှာ အရိပ်ထင်နေသည့် သူမ၏ရုပ်သွင်ကလည်း နှစ်

၁၉၄ ဇွန်လဆန်းတော်

ညနေစောင်းတော့ သူမ ဆိုင်မှ ပြန်ခဲ့သည်။

မည်သို့ပင် ငြင်းခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး သူ
ကို မျှော်နေမိခဲ့တာတော့ သော်ကမာလာ မငြင်းနိုင်ပါ။ သို့သော်
သူကတော့ ပေါ်မလာခဲ့။အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လိုင်းကားပေါ်မှာ သူမ
မျက်ဝန်းတွေ ဝေသီမှုန့်ဝါးနေခဲ့သည်။

သည်ရာသီဟာ ဆောင်းလည်းမဟုတ်ပါဘဲနဲ့နော်။

မျက်ဝန်းမှာ နှင်းတွေ ဝေဝါးလို့ နေခဲ့သည်။

၁

“ရှင်”

အဘွားသီလရှင်၏စကားကြောင့် သော်ကမာလာ ရင်တစ်
ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားရသည်။ သားကို သူ ခေါ်သွားခဲ့သတဲ့။“မယ်သော်ကရဲ့ သူကပြောတော့ ငကျိုးလေးကို သူက
အေးစားထားတာဆို၊ သူ့လိပ်စာကိုလည်း သမီး သိပါတယ်တဲ့”ရစ်ရာမရှိအောင် ပျက်စီးအိုစာသွားသည့် သော်ကမာလာ
ဘဝကြည့်ပြီး တရားရှင်အဘွားအိုက ဖျောင်းဖျော့သည်။ သူမ အဘွား
အိုကို စိတ်ဒုက္ခမပေးချင်တော့။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အဘွားရယ်၊ တပည့်တော်

အဘွားကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ လာပို့ပေးမှာပါလေ သားကိုတော့ တပည့်တော်ဆီက သူ အပြီးလုယူမသွားလောက်ပါဘူး။

သော်ကမာလာ၏စကားကြောင့် အဘွားအိုက စိတ်သက်သာရာ ရသွားရှာသည်။ ဘုရားလှူဖို့ စင်္ကြာပန်းဖြူဖြူလေးများကိုသာ ဆက်လက် ပန်းသီနေလေ၏။

အဝတ်အစားလဲပြီးသွားသည့် သော်ကမာလာက ထမင်းချက်ဖို့ ကျောင်းထောင့်မီးဖိုလေးဖက် ထွက်ခဲ့သည်။ မနေ့ကတည်းက ကြော်ခဲ့သည့် ငါးပိကြော်လေး ခိုသေးသည်။ လမ်းမှ ဝယ်လာခဲ့သည့် အကြော်လေးတစ်ချပ်နှင့် စားရမှာပေါ့။

ထမင်းအိုးလေးကို သူမ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထမင်းအူက သည်အတိုင်း။ အင်းလေ ... ငကိုးလေးမှ စားမသွားခဲ့တာ တစ်နေကုန် ဘာမှဟုတ်တိ။ ပတ်တိမစားဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဆိုနင့်ပြည့်အင်နေဆဲ။ ဘယ်အရာတွေကများ သော်ကမာလာ ပြည့်အင်နေစေသလဲ။ အချစ်လား။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာလား။

အလို... သူမရဲ့တံခါးလေး ဖရီးရဲဆီ အချစ်က တအိမ်အိမ်က တံခါးခေါက်နေခဲ့ပါရောလား။

ဟင့်အင်း... ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါရှင်။

ကျွန်မ အချစ်ကို ကြောက်ပါတယ်။

တစ်ခါဖူးမျှ အသေအချာ နားမလည်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဟာ အချိန်နောက်ကျလာတဲ့ ရထားတစ်စင်းလို ကျွန်မရင်ပြင်ကို နင်းချေ ခဲ့သက်သက်။

ရောက်မလာခဲ့ပါနဲ့တော့။ အေးစက်သော ထမင်းကြမ်းခဲ လေး အထက်သို့ သော်က မာလာ၏ပူဇွန်းသော မျက်ရည်တစ်ပွင့် တောက်ခနဲ ကြွေကျသွားခဲ့သည်။

မျက်ရည်ဆင်းသော ထမင်းက သူမ ဝမ်းထဲသို့ ဆွေးမြည့် ဖြာ လျှောဆင်းသွားခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့ပါ ဟာ။ ပင်လယ်စားပြလို သူက ရမ်းကားတတ်ချေသေးရဲ့။

သူမ အခုခံစားနေရတာ အချစ်ရဲ့ဆိုးကျိုးတွေပေါ့။

“မယ်သော်ကရေ ဧည့်သည်လာတယ်”

အဘွားသီလရှင်၏စကားကြောင့် သူမ ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန် သွားရင်း မျက်ရည်ကို ဘယ်ညာသုတ်၊ ထမင်းပန်းကန်လေးကို ခိုးအုပ်မလိုပြင်ဆဲ ...

“သြော်”

အနားသို့ရောက်လာသည့် အရိပ်တစ်ခုကြောင့် သူမ စိတ်ပျက်သွားရသည်။ ဦးဘုန်းကျော်ဇောမဟုတ်။

“ဦးချစ်ခိုင်”

“လာ ... ထမင်းစားသွားပါဦး” လို့ သူမ ခေါ်လို့မရ။ သူမ စားနေရသည်ထမင်းက အဲဒီလို ပဋိသန္တာရတွေ လောကွတ်တွေ လုပ်လို့မရ။ ဆင်းရဲသိမ်ငယ်လွန်းလှသည်။

“ထမင်းစားနေလိုက်တာလည်း ဘာဟင်းမှမရှိဘူး။ ကြာရင် အားပြတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလောက် ဘာတွေခေါင်းမာနေရတာလဲကဲ ... ထ ... ကိုယ် ညစာလိုက်ကျွေးမယ်၊ ရေချိုး ... အဝတ်အစားလဲ”

ဦးချစ်ခိုင်က ဒီကျောင်းဘုန်းဘုန်းရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည်။ သူကလည်း မိန်းမနှင့် ကွဲနေသူ။

လောကကြီးထဲမှာ ကြောင်ခံတွင်းပျက်တွေကလည်း ပေါများလိုက်တာနော်။

ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အချစ်ကိုမှ သော်ကမာလာမယ့်ကြည်မိတာလည်း ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုပါပဲ။ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ။

ဦးချစ်ခိုင်ရယ် ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကများ ရှင်ကမ်းလှမ်းချစ်တွေကို လက်ခံဘူးလို့လဲနော်။

သူမ ခပ်တည်တည်ပဲ ထမင်းဆက်စားခဲ့သည်။ ထမင်းကြမ်းခဲလေးကို ဖဲ့လိုက်၊ ငါးပိကြော်လေးကို မြှုပ်လိုက်၊ ပရောကြော်လေးကို ဝါးစားလိုက်ပေါ့။ ရှိသည်။ ဦးချစ်ခိုင်ကတော့ ငေးကြည့်လျက်။

ခဏကြာတော့ သူ အဘွားသီလရှင်၏ဘေးနားသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျောင်းကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းမို့ သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို သော်ကမာလာ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးက ခေါင်းမာတယ်နော် အဘွား”

“အင်း ... အဲဒါကောင်းတာပေါ့၊ အဘွားတော့ ကြိုက်မယ်”

“သူ့ရုပ် သူ့ရည်လေးနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကောက်သွပြီး အေးအေးစားလို့ရနေရဲ့နဲ့ တမင်စတင်ထွင်ပြီး ဒုက္ခခံနေတယ်”

တရားရှင်ကိုသွားပြီး ဘာတွေဆွေးနွေးနေမှန်းလည်း မသိ။ အဘွားသီလရှင်ကလည်း လူ့မနော့ကို နားလည်သည်ထင်ပါ။

“ဒုက္ခခံနေတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ လောကကြီးအရော ဒကာပြောသလောက်မှ မရိုးစင်း၊ မဖြောင့်မတ်လှတာ၊ စကားပုံလည်း အရှိသား၊ ‘ထိုင်နေအကောင်းသား၊ ထသွားမှ ငိုမှန်းသိ’ ဆိုတာလေ၊ အယောင်ဆောင်တွေကလည်း ပေါများတယ်ဘာသနဲ့ကွယ်၊ ကြောက်တတ်တော့ ဝန်ကင်းတာပေါ့လေ။ မယ်သော်က မှန်ပါတယ်”

သူတို့စကားပိုင်းလေး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

“ဒါထက် ... ငရိုးရော မမြင်ပါလား အဘွား”

“ဪ ... သူ့မွေးစားအဖေဆိုလား ခေါ်သွားတယ် ဒကာ

တို့လိုပဲ ကားနဲ့လာတာကွဲ့”

“ဗျာ”

ဦးချစ်ခိုင်၏ခပ်ပိုင်ပိုင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲနေခြင်းသွားပုံက ပြုံးချင်စရာ။ ပြိုင်ဖက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သွေးဆူသွားသည့် တိုက်ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်နယ် သူ့မျက်နှာက နီရဲလျက်။

“ဘာ... ဘယ်လို အတွား... ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူက မွေးစားခဲ့တာလဲ”

“ဒါတော့ အတွားလည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငကိုးလေးရဲ့ ရင်ရင်းနီးနီးပဲ။ ခုမှတွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတုန်းကတည်းက သိကွန့် ခဲ့တာနေမှာပေါ့”

သူတို့စကားပြောနေကြဆဲ သော်ကမာလာ ထမင်းစားပြီး သွားသည်။ ဦးချစ်ခိုင် ရှိနေသဖြင့် သူမ ရေမချိုးသေး။ သူ့ရှေ့မှာ အဝတ်မလဲချင်။ သနပ်ခါး မလိမ်းချင်။

ကျဉ်းမြောင်းသော ကျောင်းသင်ခန်းလေးထဲ သော်ကမာလာ ဘယ်လိုရှောင်ပုန်းရမှာလဲလိမ့်။

လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နယ် ဆက်ဆံနေသော ဦးချစ်ခိုင်ကို တေလေဂျှပ်းတစ်ယောက်လို သူမ ဆက်ဆံလို့မဖြစ်လိမ့်။ နပ်စွာ ပြောဆိုရပေဦးမည်။

အတွားသိလှောင်ကတော့ ပန်းသီနေဆဲ။ သည်စဉ် အလုပ်မှ

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ဟာ... ဦးချစ်ခိုင်ကြီး အချိန်မှန်ကြီးပါလားဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ ရော ဘာစားဖို့ပါလားသလဲ”

ခါတိုင်းက သူလာလျှင် စားစရာတစ်ခုရ ပါစမြဲ။ ဒီနေ့တော့ အပြင်မှာကျွေးမည်လို့များ တွေးလာပေရောမသိ။

“မပါဘူးဟာ၊ နင်တို့လည်း စားချင်ရင် ရည်းစားလေး ဘာလေး ရှာကြပေါ့၊ နင်တို့ရှုပ်တွေနဲ့ ကြိုက်မယ့်သူပေါ်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အောင်မယ် မကျွေးရင်နေပါနော်၊ သမီးတို့မှာ ရွာမှာ ရည်းစားရှိပါတယ်၊ ရည်းစားက မင်္ဂလာစရိတ်မတတ်နိုင်ဘူးဆိုလို့ မီးပွားလာရှာနေရတာပါ”

မည်သူက ပျော်ပျော်နေသေးသေးမားမား အရှုံးပေးတော့ ပြန်ဆော်သည်။ သူတို့တစ်တွေပဲ အေးသည်။ ရယ်ရယ်မောမော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ ပန်းချင်းတူပေမယ့် အသွေးအရောင်မလှသည့် ပန်းကလေးတွေမှာ ပိုမိုအန္တရာယ်ကင်းကြပေသည်။

“ဪ... တော်တော်လိမ့်မာတဲ့ သမီးပဲ၊ ငါကတော့ မိဘလုပ်ကျွေးနေတယ်မှတ်တာ၊ လက်စသတ်တော့ ယောက်ျားယူဖို့ ငွေလာစုကြတာကိုး၊ သော်ကမာလာ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီထောင့်ကြပါဦး”

ခေါ်ပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း၊ သူ့အထောက်အပံ့နှင့် အသက်

ဆက်ရှင်နေသူများ မှတ်နေရောမသိ။ သော်ကမာလာ အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဟင့်အင်း ... သူမ ဦးချစ်ခိုင်ဆီက ဘာ အကူအညီတစ်ခုမျှ မယူခဲ့ပါဘူး။ သူဝယ်လာတာတွေ ဝိုင်းစားကြ တာတော့ သူမမှာ တာဝန်မရှိ။ သို့ပေမယ့် ကြွပါဆိုတော့လည်း ခေတ္တ တော့ ကြွလိုက်ရသည်။ လူမှုရေးအရပေါ့နော်။

ကားသော့အရပ်ကလေးကို လက်မှာမြှောက်ချည်၊ ဆုတ် ချည် ကစားနေသည့် ဦးချစ်ခိုင်သည် အစားလှခံရသည့် ကျားတစ် ကောင်နှယ် မာန်ဖီကိုက်ဝါးတော့မှာလား။ သော်ကမာလာ အဘွား သီလရှင်အနားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူ လူကြီးလူကောင်း (သို့မဟုတ်) လူကြီးလူကောင်းယောင်ဆောင်သူတစ်ဦးပဲ။ ပရမ်းပတာတော့ မပြောလောက်။ မဖြစ်လောက်။

“ငါ့ဦးကို ဘယ်သူခေါ်သွားတာလဲ”

မေးဟန်နှင့် မေးသည့်အသံက တရားခံတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးနေသည့် တရားသူကြီး၏အသံမျိုး အကျိုးဆက်တွေ ဘယ် လိုရှိမလဲ။ အလကားနေရင်း ဟိန်းဟောက်လာနေတာကိုလည်း သော်ကမာလာ သည်းမခံနိုင်။ သူက ဘာမို့လဲ။ သူနှင့် ဘာဆိုင် သလဲ။ ရောင့်တက်မခံနိုင်။ ဦးနှောက်ကလေး တစ်ထွား တစ်မိုက် ဖြင့် အပြေးအလွှား တွက်ချက်စဉ်းစားရင်း သော်ကမာလာ အခြေ တစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

မှသာဆိုတာလည်း လိုအပ်သည့်အခါ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။

သူမရဲ့ဘဝလုံခြုံမှုအတွက်ပေါ့။

“သူ့အဖေ လာခေါ်သွားတာပေါ့”

“ဘာ”

ဦးချစ်ခိုင်၏ဘာသံကြီးက ကျောင်းသခံမီးလေးကိုတောင် ခိုဖိန်တုန်စေမတတ်။ ကြားရသူအပေါင်းက သူ့ထံသို့ ပြူးပြူးပြဲပြဲ ဆုတ်ကြည့်ရတော့သည်။

သော်ကမာလာ ခပ်တည်တည်၊ ခပ်ပေပေ ပြန်ကြည့်ပစ် ထိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီနေရာမျိုးမှာ ပျော့ညနေလျှင် ပွဲကပြီး သွားလိမ့်မည်။ မကြောက်နိုင်ပါဘူး။ သူက ဘာမို့လို့လဲ။ သော်က မာလာ၏ဘဝအတွက် နှလုံးသားအတွက် သူသည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ တစ်ဦးမျှသာ။

“ဘာပြောတယ် သော်ကမာလာ၊ ဒီအကြောင်းတွေ တစ်ခါ ခု မင်း ဖွင့်မပြောဖူးပါလား။ ငါသိထားတာတော့ မင်းမှာ ယောက်ျား သေသွားခဲ့ပြီပဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်မလုပ်နဲ့ သော် ကမာလာ”

အောင်မယ်၊ သေလိုက်ပါလား။ ဦးချစ်ခိုင်ပြောနေပုံကြီးက အရှက်ရဲ့။ တရားကျစရာလည်း ကောင်းလိုပါတ်။ တကယ်ဆို ဒီလို အရှက်ရအောင် သူနှင့်ကိုယ်နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ။

“ကျွန်မက မလိုအပ်ဘဲနဲ့ လူတကာကို ကျွန်မအကြောင်း တွေ လျှောက်ပြောရမှာတဲ့လား၊ ကျွန်မ တစ်ခါမျှတော့ အပျိုယောင် မဆောင်ဖူးပါဘူးနော်၊ ငကျီးဟာ ကျွန်မသားလို့ ပြောခဲ့တုန်းက ရှင် တို့တောင် အံ့သြကြရသေးတယ်လေ”

“အဲဒါ ထားပါ၊ ဒါပေမဲ့... ယောက်ျားရှိ၊ မရှိ မင်း တစ်ခါမှ မဆွေးနွေးဖူးဘူးလေ”

သော်ကမာလာ မျက်နှာဖွေးခနဲဖြစ်အောင် ရှက်ရွံ့သွားမိ၏။ ဒီလူကြီးတော့ မုန်ယိုသည့် ဆင်တစ်ကောင်လို ရှက်ရမ်းရမ်းနေပြီး နေစမ်းပါဦး ... သူ ရှက်ရမ်းရမ်းရအောင် သော်ကမာလာတ ဘာတွေအားပေးအားမြှောက်လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကြိုးတိုတိုနှင့်လည်း မပြားယောင်း၊ ကြိုးရှည်ရှည်နှင့်လည်း တစ်ခါမျှ မပြားယောင်းဘူးနဲ့ အဘွားသီလရှင်မမျှလည်း မျက်စေ့မျက်နှာ အပျက်ပျက်။

“ဆွေးနွေးရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက ဘာတွေ ဆိုင်ခဲ့လို့လဲ” အဲလိုပြောပစ်ချင်ပေမယ့် ကျားတစ်ကောင်ကို ဒေါသနဲ့ ဖြစ်အောင် သူမ မဆွပေးချင်တော့၊ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း တွေကို အလိမ္မာသုံး၍ ဖုံးအုပ်ရ၏။

“မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ပါ ဦးချစ်ခိုင်၊ ကျွန်မ ...”

သော်ကမာလာ၏စကားမဆုံးသေး၊ သူက ကမ္ဘာ့ရှုထောင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟ ... လိုအပ်တာပေါ့၊ ဒါ အလိုအပ်ဆုံးပဲ၊ အဘွားရှေ့ နှာ ပြောရ၊ ဆိုရတာ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုကို လိုက်ခဲ့ပါ သော်ကမာလာ၊ ငါတို့ တစ်ခုခု ဆွေးနွေးကြရအောင်”

ဘာကိုဆွေးနွေးရမှာလဲ၊ သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူပြောက စည်းက ပယ်ချခဲ့ပြီးသား မဟုတ်လား၊ သော်ကမာလာ ခေါင်းခါ ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အရမ်းပင်ပန်းနေတယ် ဦးချစ်ခိုင်၊ ဝမ်းနည်းပါ တယ်”

သို့သော် သော်ကမာလာအဖြစ်က ကျားပြီးဆွဲသည့်သူနယ်၊ ဦးချစ်ခိုင်က ကားသော့ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖွတ်အတင်း ထရပ်သည်။ စားတော့ ဝါးတော့မတတ်၊ ရုပ်ကိုင်လည်း အတင်းဖမ်းထားသေး၏။ တို့ယုံအစာကို အသေအလဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ယူတော့မည်နယ်၊ သော်က မာလာ နံပေမယ့် ဒါကိုတော့ ခွဲခြားတတ်ပါသေး၏။

“လိုက်ခဲ့ပါ သော်ကမာလာ၊ ဒီအနီးအနားက တစ်ဆိုင်ဆိုင် နှာဖြစ်ဖြစ်၊ အဘွား ... တပည့်တော် သူ့ကို ခံစာခေါ်သွားမယ်”

အဘွားက သူ့တောင်းဆိုမှုကို အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်။

“အဘွားက ကျွန်မ အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ လိုက်နိုင်ဘူး အခု ခုနစ်နာရီကျော်နေပြီ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကရော

ရှင်နဲ့ အပြင်ထွက်လိုက်လို့လဲ”

“ခါတိုင်း မလိုက်ပေမယ့် အခုလိုက်ရမယ်”

“မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဦးချစ်ခိုင်ကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ် ဆက်ပြီးတော့လည်း လေးစားပါရစေ၊ ရှင် ဘာကိုသိချင်လို့လဲ တစ်ထိုင်တည်း မေးချလိုက်”

“နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလောက် ခေါင်းမာနေတာလဲ၊ ငါ့ကို ခေါ်သွားတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ် တုံးက တွေ့တာလဲ၊ နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်က”

အနားမှာ လူတွေရှိနေသဖြင့် ဦးချစ်ခိုင် သတိရစွာ ပါးစပ် ဖိတ်လိုက်ရသော်လည်း နှုတ်ခမ်းက တဆတ်ဆတ်၊ ပေါက်ကွဲတော့ မညှိချိန်ကိုက်မုံးကြီးနယ်။ မညှိနှင့် နီလာတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ရေချိုးမသွားကြသေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“မသော်ရယ် ... ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်သွားလိုက်စစ်စစ်၊ ဦးချစ်ခိုင်ကလည်း ဝေးဝေးမသွားနဲ့ပေါ့၊ ဒီအနီးအနား တစ်ခိုင်ခိုင် မှာ ထိုင်လိုက်ပေါ့”

“မသော်မလိုက်ချင်တာလည်း မပြောနဲ့ဟ၊ သူ့ပုံကြီးစာ ခုပဲ ထသတ်တော့မယ့်ပုံကြီး”

မညှိနှင့် နီလာစံကားကိုလည်း သူမ လက်မခံ။

“ဟင့်အင်း ... ငါ လိုက်သွားစရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး”

ငါနဲ့သူနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး”

သည်စကားက သူ့ယောက်ျားမာနကို သွားထိခိုက်စေမှန်း တော့ သော်ကမာလာ မသိခဲ့၊ ဦးချစ်ခိုင် ဆတ်ခနဲထရပ်မှ ရေးတေး တေးသွားတွေမိသည်။ ဘုရားရေ ရန်သူတစ်ယောက် တိုးပြန်ပြီလား။

“ကောင်းပြီ ... သော်ကမာလာ၊ မင်း ဒီလောက်ခေါင်းမာ လှတာ နောက်မှ နောင်တမရပါစေနဲ့”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ဦးချစ်ခိုင်ကြည့်ရင်း မသော် သတိနဲ့သာ နေပေတော့။

“နင်ကလည်းဟယ် ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်သွားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း မလိုက်ရဲလည်း ငါတို့အဖော်ခေါ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ အခုတော့ ပြဿနာပဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး ... လာခေါ်သွား တဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ”

နီလာအမေးကိုပင် သော်ကမာလာ ဖြေဆိုမနေနိုင်တော့။ ခေါင်းကိုသာ ညင်သာစွာ ခါရမ်းနေမိသည်မှာ သိမှတ်မဲ့စွာ။ ငါ့ကို ခုထိ လာမပို့သေးပါလား။ ဒီနေ့ပြန်ရော ပို့ဦးမှာလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ ဦးဘုန်းကျော်စောကို အသွေးထဲ အသားထဲက သံသယများစွာဖြင့်တောင် ယုံကြည်နေမိတာ ဘာ ကြောင့်မသိ။

ဗွဲ့ ဗွဲ့ ဗွဲ့

သားရာ၊ ပူစရာမဟုတ်တာ ပူလို့ နက်ဖြန်ကျရင်လည်း သားကို တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် လိုက်ပြမယ်။ သားသား ကြိုက်သလောက် ဆော့စမ်း တိုက်ကားစီးချင်လည်း စီး၊ အိုကွာ ... လားစီးလည်း ဖြစ်တယ်”

“လားတော့ မစီးချင်ဘူး ဖေဖေ၊ ရွံတယ်”

သားစကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်ဖေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟကောင်ရ လားဆိုတာ မြင်းပုလေးလေ၊ ဘာလို့ မစီးချင်မှာလဲ”

“သိပါတယ် ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေလားက မလှဘူးလေ၊ သားမေမေနဲ့ တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်၊ မေမေ လိုက်ပို့ဖူးတယ်”

“ဪ”

အလုပ်မအားရသည့်ကြားက သားကို ဂရုစိုက်ရှာသည့် သော်ကမာလာကို ဦးဘုန်းကျော်ဖေ အရမ်းသတိရသွားခဲ့သည်။ အကယ်ဆို သူ... သော်ကမာလာကို အရမ်းတွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊ အတူနေချင်လှပါသည်။ ယောက်ျားမာနဖြင့် တည်ဆောက်ထားမိသော။

“ဒါဖြင့် နီးပျံ့ရထားတွေ၊ ဘာတွေ သားစီးဖူးမှာပေါ့ ဟုတ်ထား ပျော်စရာကောင်းသလား”

အခန်း (၄)

“ဖေဖေ ... သားသား မေမေဆီ ပြန်ချင်တယ်၊ မေမေဆီ လိုက်ပို့ပေးပါ၊ မေမေကို သားသားသနားတယ်”

ကျယ်ခန်းလှသည့် အိပ်ခန်းထဲ အခွေထိုးကြည့်နေကြစဉ် ငကိုးက ပူဆာလာခဲ့သည်။ သားကို ဦးဘုန်းကျော်ဖေ ခေါ်လာခဲ့တာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပေပြီ။ သားအကြိုက် ကာတွန်းကားလေးတွေ ချယ်ပြပေးနေပေမယ့် ကလေးက မပျော်တော့။

“ဘာလို့လဲ သားရဲ့၊ သူ သားကို တကယ်မချစ်လို့ လိုက်မလာတာပဲ၊ ဖေဖေအိမ်လိမ်စာ သူသိတယ်လေ၊ ဖေဖေတို့က ခြေဖျောက်ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စားမှာစား၊ ကြည့်မှာကြည့်စမ်း

“ဟင်္တအင်း မစီးပူးဘူး ဖေဖေ၊ မေမေမှာ ပိုက်ဆံမှမရှိတာ သားတို့က အိမ်က ထမင်းထည့်ယူသွားတယ်၊ မုန့်ထည့်ယူသွား တယ်၊ မေမေက တိရစ္ဆာန်လေးတွေ လိုက်ပြ၊ သားမောတော့ သားကို ပွေ့ချီ၊ ဘာမှမစီးရပေမယ့် သား ပျော်ပါတယ်၊ မိုးပျံရတာ တွေ ဘာတွေက ပိုက်ဆံနဲ့မှ စီးရတာ ဖေဖေ၊ ပိုက်ဆံဆိုတာလည်း မေမေ့ကျမှ အခုလိုရှားရတယ်မသိဘူးနော်၊ ဖေဖေမှာဆို အများကြီး နော်”

ငါ့ကိုလေးကလည်း သူ့ညဏ်မီသမျှ တွေးတွေးဆဆ ညည်းညည်းညူညူ နေရှာသည်။

“အင်း”

သူကလည်း တွေးချင်ရာတွေ၊ ဆွေးချင်ရာဆွေး၊ အခု လောက်ဆို သူမ အိပ်ပျော်နေပြီလား။ အညှာကိုင်လှုပ်တဲ့ကြားက အမွှင်မကြွေကျလာဘူးလား။ မဟုတ်ဘူးပါဘူး။ သူ အခုလုပ်နေ တာ ဓာတ်ရားနည်းလမ်းမှကျရဲ့လား။

ဦးဘုန်းကျော်ဇော နာရီကြည့်လိုက်မိသည်။ ညကိုနာရီ ခြုံမှာတော့ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြတုန်း။ လိုင်းကားတွေ တက် တွေ့ရဲ့အသံလည်း တညံ့ညံ့။ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဆတ်ခနဲ ထရပ် မိသည်။

“ဖေဖေ ... ဘယ်လဲ”

“မြို့ထဲ ခဏသွားပြီး မုန့်ဝယ်ဦးမယ်သား၊ သား ခဏလေး ကျန်ခဲ့နော်၊ သား အိပ်ချင်ရင်လည်း အိပ်နဲ့”

“ဒီမှာ မုန့်တွေ အများကြီး ရှိသားပဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ အပြင်ထွက်မယ်ဆိုလည်း မေမေ့ဆီ သွားကြရအောင်နော်၊ မေမေ့ကို သွားခေါ်ကြရအောင်၊ မေမေ သနားပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ဟင်း ကောင်းလည်း တစ်ခါမှ မစားရဘူး၊ မုန့်လည်း မစားဘူး၊ ကျွေးစရာရှိ သားကိုပဲ ကျွေးတာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဘုန်းကျော်ဇော သားကိုတော့ ခေါ်လို့မဖြစ်။ နည်းမှန်းချက်တွေ ပျက်ကုန်လိမ့်မည်။ ကလေးကို ညာပြန်တော့ သည်။

“ခေါ်မှာပေါ့ သားရယ်၊ နောက်တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် ဆို သားမေမေ ရောက်လာမှာပါ၊ ကဲ သား ... ခဏကျန်ခဲ့ဦး၊ ဆဖေ ရေခဲမုန့် ပြေးဝယ်ပေးဦးမယ် သိလား၊ သားဆာရင် ဒီမှာ နုန့်တွေ ကြိုက်သလောက် ယူစားထား၊ ခဏလေးနော် သား”

ကလေးကို တစ်ချက်မွှေးပြီး သူ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ သွေ့ပိတ်၊ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဦးတည်ရာက မယ်မဒွီရဲ့ ကျောင်းသခံမီးလေးဆီသို့ပေါ့။

ဟုတ်တယ် ...

ကောင်မလေးရယ် ...

ခြောက်သွေ့ကြမ်းရုလှတဲ့ ငါ့ဘဝကန္တရ ...

မင်းဟာ မယ်မဒွီအဖြစ် ...

မင်းဟာ နှင်းရေခဲတောင်လေးအဖြစ် ...

ကြည်ဖြူစွာ ပြိုကျလာခဲ့ပေါ့။

ချမ်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်ရပါစေ ...

မင်းရဲ့ကျောက်စက်ရေအေးအေးနဲ့ ...

ငါ့ကို ချုံမြပါစေစမ်းကွယ်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးအတွက်တော့ ညကိုးနာရီကျော်သည် ည
မနက်သေ။ တကယ့်ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်ဝင်းတောက်ဆဲ
စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ကဖေးဆိုင်တွေ နောက်ရက်စတော့ရင်
ဘာတွေမှာရော လူတွေက ငှက်တွေနယ် ဝိုင်းအုံ့လျက် ရှိနေကြတုန်း
ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်သည့် လူတန်းစားက ကိုယ်ပိုင်ကား
သည်။ တက်စီစီးနိုင်သည့်သူက တက်စီစီးသည်။ လိုင်ကား
တစ်လည်း ပြေးဆွဲတုန်းပါပဲ။ လမ်းပေါ်မှာလည်း လမ်းလျှောက်
သည် မောင်နှံတွေက တောင်ပံချင်းယှက်၊ လည်ချင်းယှက်ကြတုန်း

ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာဖက်သို့ ဦးတည်
ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် လင်းလက်နေသည့် မီးရောင်
က သူ့ရင်ကို လောင်မြိုက်မည့် မီးပုံလေးတွေနယ်။

ကျောင်းကလေးသို့ ရောက်ခါနီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ
ဦးဘုန်းကျော်ဇော၏မျက်လုံးထဲသို့ ပိုးစပ်ကောင်ဝင်သွားခဲ့သည်။
သည်ပိုးစပ်ကောင်နယ် ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်ရောက်
ထားခဲ့ရတာလဲ။

“ဘေဘီ”

ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ အံ့ကျနေသည့် ထိုင်ခုံလေးတစ်ခုမှာ
သူ၏သော်ကမာလာ ထိုင်နေခဲ့သည်။ သူမရဲ့အနီးမှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
တစ်ယောက်နေသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးကို ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဝါးစား
ဇာတ် ရင်ပူဟပ်စွာ ငေးကြည့်နေမိလျက်သာ။

ဘေဘီ ...

မင်း ငါ့ရင်ကို ထင်းတစ်ချောင်းလို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးတော့မှာ
ဏား။

ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မင်းကို ငါ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။
ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေ၊ ကွေကွင်းခြင်းတွေ လာပြောမနေနဲ့။
ငါ့လက်မခံဘူး။

မင်းကို ငါ ချစ်တယ် ဘေဘီ။

မင်းကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ရမဖြစ်မယ်။

မင်းကို ငါ တစ်သက်လုံး ပိုင်စိုး စောင့်ရှောက်မယ်။

သူ့ကားကို စားသောက်ဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ပလက်

မောင်းဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး သူတို့၏ပတ်သက်၊ ကျွမ်းဝင်မှုတို့
ဦးဘုန်းကျော်စော စောင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်၊ ဟုတ်တယ်။ သူ သော်ကမာလာထံသို့
မသွားတော့ပါ။ ကားထဲမှပင် စောင့်ကြည့်လိုက်တော့မည်။ မှန်အနက်
များ ချထားသောကားသည် လုံခြုံလှပါ၏။

သော်ကမာလာ၏နံဘေးမှ ယောက်ျားကို မှတ်မိအောင်
သူ စူးစိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ရန်သူတော်တွေ မဟုတ်လား။ ပြိုင်ဖက်
၏အရည်အချင်း၊ အစွမ်းအစတို့ကို သူ သေချာစွာ လေ့လာရဦးမည်။
မျက်စိပိုးဝင်း၊ ဆံတစ်ပင်တင်း

ချစ်ခြင်းမယား၊ အူနုကျွဲခပ်ဆိုလား။ ဘာလား။ ဇနီးမယား
မဟုတ်သေးပေမယ့်လည်း သော်ကမာလာသည် သူ့ဘဝအတွက်
သူ့နှလုံးသားအတွက် လျာထားပြီး မရှိမဖြစ် လိုအပ်သူလေး မဟုတ်
ပါလား။

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားနီစပ်စပ် ဝဝရိုး
ဖိုင် ထိုယောက်ျားသည် တဏှာရမ္မက်ကြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်နိုင်ရန်
ဘောဘီရယ် မင်းတော့ သေတော့မှာပဲ။ ဦးဘုန်းကျော်စော ဂဏှာမပြန်
ဖြစ်နေသည်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ချုပ်ထိန်းစုစည်းနေရသည်။

“အဲ”

ထိုသူက မျက်နှာထားအမျိုးမျိုး၊ အရောင်အမျိုးမျိုးဖြင့်

နည်းပညာတွေ အသားကုန်သုံးကာ သူ သော်ကမာလာကို တတွတ်
တွတ် ဆီမန်းခန်းပြနေသည်မှာ မှော်ဆရာကြီးနှင့်တောင် တူလှပါရဲ့။
ဘာတွေပြောနေမှန်းတော့ ဦးဘုန်းကျော်စော မကြားရ။ သို့ပေမယ့်
ဆည်းစားစကားအပြင် ဘာစကားတွေများ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ ဒီလူ
သော်ကမာလာကို ပရိတ်ကြီးဆယ်တစ်သုတ်တော့ ရွတ်ပြမနေတန်
ရာ။

သော်ကမာလာက ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကို
သာ တွင်တွင်ခါနေတာ တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ် ထိုထူက သူမ၏လက်
တို ဆတ်ခနဲကိုင်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“တောက်”

ဒါတော့ လွန်ပြီထင်သည်။ ဒီလူ ခြေပါ။ လက်ပါလာပြီမို့
ဦးဘုန်းကျော်စော လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်မိ၏။
ကားထဲမှ ထွက်ရလျှင်ကောင်းမလား။ သို့ပေမယ့် ဇာတ်ရည်လည်
အောင် ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည်။ အဖြူ၊ အမဲ ကွဲပြားအောင်
သီလိုက်ချင်သေးသည်။

စားပွဲပေါ်မှာရှိသည့် ပူးတစ်ခုကလည်း ဟိုဖက်ရောက်လိုက်၊
ဒီဖက်ရောက်လိုက်၊ ကေန္တ ရတနာပူးတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါဖြင့်
ဒီလူဟာ သော်ကမာလာကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြားယောင်းနေတာ
ပဲ။

ဦးဘုန်းကျော်စော ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သော်ကမာလာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူကလည်း မသေ သူမ၏လက်မောင်းလေးကို ဆွဲကိုင်ထားလိုက်ပါပကော။ သူမက ရုန်းသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် မဖြစ်ရုံတမယ်။ သူ ကြည့် မနေနိုင်တော့။ ကားထဲမှာ မားခနဲထွက်ပစ်လိုက်သည်။ သော်ကမာလာထံသို့ လွှားခနဲ ရောက်ရှိသွားလိုက်ပုံက ကျည်ဆံတစ်တောင် နှယ်။

“ဘောဘီ”

ဘာဖြစ်လဲ။ ဝိုင်ဖိုးဝိုင်နင်း ဆွဲယူပစ်လိုက်တာပေါ့။ သော်ကမာလာ၏ပန်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ညကြီးမင်းကြီး ကထော ကချေ လျှောက်သွားနေရတာလဲ။ လာခဲ့ ... ကိုယ် ပြန်ပို့ပေးမယ်”

ဦးဘုန်းကျော်စော၏မထွက်ပိုင်ဖက်တက်နေမှုကို သူမက မငြင်းဆန်။ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသော်ငြား ဘာတစ်ခုမှ ဆန့်ကျင် သမှုမပြု။ ပြီးပြီပေါ့။ အဲ ... သို့သော်လည်း ပွဲကမပြီးသေး။

“ဒါ ဘယ်သူလဲ မသော်၊ ကိုယ်လည်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ ဖူးပါဘူး”

ဦးဘုန်းကျော်စော ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပန်းကို သူမက ဖြေယူနေသည်။ ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ ပန်းကို ရုန်းယူလို့မရတော့ သူမ၏

ဆက်ကလေးဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်စော၏ရောမလက်ဝါးကြီးကို ဆွဲချ ဆွန်းဖယ်ခဲ့သည်။ သူ မသိကျိုးကျွံပြုနေဆဲ။

“သူက ဦးဘုန်းကျော်စောတဲ့၊ ငကျိုးလေး သူ့ဆီမှာ”

“ဪ”

ထိုလူဖြစ်သွားလိုက်ပုံက ဖြူတစ်ကောင်နှယ် တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးတွေ ထောင်သွားပုံရ၏။ ဦးဘုန်းကျော်စော မထီတချီ ခပ်မိုက် နိုက် ပြုံးပြလိုက်၏။ မင်း နုပါသေးတယ်ကွာ ပုံစံပေါ့။

“ကိုယ့်လူပုံစံက မိုက်တိမိုက်ကန်။ မိုက်သွေးအပြည့်ပဲ၊ ဘာလူကြောင့် မသော် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်၊ ငကျိုးကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ကျုပ်လိပ်စာကို ဘောဘီ ဆီသားပဲ။ သူ့သားကို ကျုပ် ဝှက်မထားဘူး။ အချိန်မရွေး လာခေါ် ဆို့ ရတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော်နဲ့မသော် သားကို လာခေါ်မယ်”

လာ ... လာချည်သေးတော့။ ဦးဘုန်းကျော်စော ပန်းတွန့် ဖြုလိုက်သည်။

“ကာယကံရှင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူစိမ်းမှ ကျုပ်အိမ်ကို အလာ ဆန်နိုင်ဘူး၊ ကဲ ... ဘောဘီ ကျောင်းကို ပြန်မယ်မဟုတ်လား၊ လာ ... ကိုယ်ပို့ပေးမယ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်ပြိုင် ဆွဲနေလျှင် တော့ အခြေအနေကမကောင်း။ ထိုလူကလည်း ညှာမည်မဟုတ်။ ပုံပြင်ထဲက 'ဘာပြဿနာ' ကို ဦးဘုန်းကျော်စော သွား၍ သတိရမိ သည်။ သားကလေးကို မိခင်အရင်းနှင့် ဘီလူးမက ပြိုင်လှကြသတဲ့ တစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲ၊ တစ်ယောက်က ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆွဲ။

ကဲ ... ဆွဲကြ၊ ဆွဲကြပေါ့။ သို့ဝေမယ့် သော်ကမာလာ သည် အရှက်ကလေးမဟုတ်။ တစ်ခုခုကိုတော့ သူမ ဆုံးဖြတ်ရမိနိုး မည်။ တစ်ဖက်ဖက်ကိုတော့ သူမ ငဲ့ညှာရပေမည်။

ထိုသူက သူမထံလက်လှမ်းမလို့ ပြင်ဆဲ ... သူမက အခြေ အမည်း ခွဲခြားပေးလိုက်သည်။ သော်ကမာလာ ဦးဘုန်းကျော်စော၏ ဘက်သို့ တိုးရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဦးဘုန်းကျော်စောကိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်သေး မယ်၊ သားသတင်းလေး မေးလိုက်ချင်လို့ပါ၊ ဦးချစ်ခိုင် အိမ်ထဲ စောစောပြန်လို့ရတာပေါ့နော်၊ ကျွန်မ သွားမယ်”

သူမက ဦးချစ်ခိုင်ဆိုသူ၏မျက်နှာကိုတောင် မော့မကြည့် တော့တဲ့ ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားတော့၏။ ဦးဘုန်းကျော် စောကိုလည်း မစောင့်၊ သူမ ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်သည့်ကြားမှ ခြေထဲ ပင်ဖြစ်ချင်ပုံမရ။

“သွားလိုက်ပါဦးမယ် မိတ်ဆွေ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

“မလိုပါဘူး၊ ပွဲက မပြီးသေးဘူးလေ”

ပန်းတွန့်ပြီး ဦးဘုန်းကျော်စော သူမနောက်သို့ ခပ်သွက် သွက်လိုက်ရသည်။ မချောက မာရသွန်ပြေးပွဲဝင်နေသည်နယ်။ ကားကိုတောင် ကျော်သွားခဲ့ပေပြီ။

ဦးချစ်ခိုင်ဆိုသူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သေချာစွာ စစ်မေးဦးမှပါ။ ဒီလူကို လျှော့တွက်လို့မရ။ သူ့ထံမှ အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်တို့ ကို တွေ့နေရသည်ဟု ဦးဘုန်းကျော်စော ထင်မိသည်။

“ဘောဘီ ကားက ဒီမှာ”

ပြောသော်လည်း သူမက မရပ်၊ နောက်က ကျားလိုက်လာ သည့်အတိုင်း ခြေကုန်သုတ်နေလေတော့သည်။ သူမ ဝတ်ထားသော အဝါရောင် ဝတ်စုံလေးကလည်း လေထဲမှာ တလွင့်လွင့်၊ စကားဝါ ခွင့်လေးကပ်ပွင့်နယ်။ ဦးဘုန်းကျော်စော ကားကို စက်နိုးပြီး သူမရှေ့ မှာ ပိတ်ရပ်၊ ဝန်းခနဲ တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

“ပြောနေတာ မရဘူးလား၊ ခုရပ်၊ ဘာလဲ မင်းက ငါ ဆွဲ ဘာလွဲတာ ခံချင်လို့လား ရုပ်ကိုက”

သူမ သွားမြဲတိုင်း သွားနေခြင်း၊ ခြေလှမ်းများက မပြေးရုံ သမယ်၊ ဦးဘုန်းကျော်စော ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်၊ အဆုပ်လိုက် သွက်နေရသည်။ ဘယ်နှယ် ညကြီးမင်းကြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်

နှင့် အပြင်ထွက်သတဲ့။ ထိုသို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လိုက်မိလျှင် မည်သို့ဖြစ်တတ်ကြောင်း သူမ မသိသေးဘူးလား။ ခုထိ မနာသေးဘူးလား။ သူမလုပ်တဲ့ အချိုးမပြေ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် သော်ကမာလာ၏ တင်ပါးကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်စပ်စပ်လေး ဆယ်ချက်လောက် ခိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ဟေ့ ... သော်ကမာလာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရပ်စမ်းတာလဲ နောက်က ဟိုကောင် အားရဝမ်းသာအောင်လို့လား။ လျော့နုနစ်ဖက်နင်းချင်တဲ့မိန်းမ၊ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ”

စကားတွေတော့ ကျွဲကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဆိုင်တာတွေ၊ မဆိုင်တာတွေ ဦးဘုန်းကျော်ဖော် မသိတော့။ ကိုယ့်စံပယ်ပွင့်လေးကို တခြားတစ်ပါးသော ယောက်ျားနှင့် ယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရတာက သူ့ဒေါသတွေကို အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ပေါက်ကွဲစေတော့သည်။

သူနစ်နစ်ပျစ်ပျစ် စွပ်စွပ်ကြောင့်ထင်။ အပြေးတစ်ပိုင်းသွားနေသည့် သော်ကမာလာ တုံ့ခန့်ရပ်သွား၏။

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင် ဘာဗိုလ်ကျတာလဲ၊ လျော့နုနစ်ဖက်နင်းတယ်ပြောရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူများသားကိုလည်း အတင်းအဓမ္မခိုးယူသွားသေးတယ်၊ ရှင် လူမဆန်ဘူးသိလား။ အားနည်းသူကို အဓမ္မအနိုင်ကျင့်တယ်၊ ရှင်ကိုမှန်းတယ်၊ ရှင်ကိုမှန်းတယ်”

“မင်း ငါ့ကို ရှင်တွေ၊ ကျွန်မတွေနဲ့ ရှင်းရှင်းစင်းစင်းမပြောနဲ့ ငါက မင်းအဖေလောက် ခိုတယ်သိလား”

“အဖေလောက်ရှိရှိ အဘလောက်ရှိရှိ ရှင်လုပ်ရပ်တွေ ရှင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ရှင် ဘာအငြိုးနဲ့ ကျွန်မကိုမှ ရွေးပြီး နှိပ်စက်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မသားကို ပြန်ပို့ပါ၊ ပြန်ပေးပါ ဒါပဲ”

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရန်ဖြစ်နေရတာကလည်း လူရှင်းလို့သာ တော်ရောသည်။ ဦးချစ်ခိုင်ဆိုသူကလည်း ပွဲလဲနဲ့လျှင် ဖျာခင်းမလို့ပေထင်။ ခုထိ ထွက်ခွာတော်မူသေး။ သူ့ကားနံဘေးမှ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေတုန်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ... မင်းပြောချင်တာပြော၊ ခုတော့ ကားပေါ်တက်၊ ဟိုမှာ မင်းချစ်ချစ်ကြီးက လအကြီးဝဲသလို ဝဲလာတော့မယ် ... တက်”

“မတက်ဘူး ... ရှင်ကို မယုံဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ခြေလျင်ပြန်မယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်ဖော် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။

“ဪ ... ငါတော့ မယုံဘူး၊ ဟိုလူတော့ ယုံတယ်ပေါ့၊ ဘုတ်လား၊ အဲဒါပေါ့ သူခိုးမှ ဓားရိုးကင်းတယ်ဆိုတာ”

“သူ့ကားလည်း ကျွန်မ မစီးပါဘူး၊ ခြေလျင်ပဲ လျှောက်နဲ့တာ”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ ဒါဖြင့် ဘာလို့ သူခေါ်ရာလိုက်ရသလဲ ဘာလဲ မနက်ကတည်းက လျှောက်လည်ကြတာ ခုထိ အိမ်ပြန်နေရောက်တော့တာလား၊ သားမေ့ ... ဘာမေ့”

“ရှင် မတရားမစွပ်စွဲနဲ့ သိလား၊ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်၊ အရမ်း မုန်းတယ်၊ သွားပြန်တော့၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မဒုက္ခရောက်မှ သောတာပန်ရောက်မှ စားဝင် အိပ်ပျော်မယ့်လူ၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ အခု အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပြီသိလား၊ ရှင့်ကြောင့် ... အို ... ခင်သွားပါတော့နော် သွားပါတော့”

ပြောပြော ပြေးပြေးဖြင့် သူမက ကျောင်းကလေးရှိရာ လမ်းကျဉ်းထဲသို့ ငိုယိုပြေးဝင်သွားတော့ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဂူဂူကြီးရပ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဘာတွေလဲ။ သူကလေး ဘာတွေပြောသွားခဲ့တာလဲ။

အချိန်ကလည်း မရှိတော့ပြီပဲ ဦးဘုန်းကျော်ဇော သူမအား သို့ မလိုက်တော့ပါ။ ကျောင်းဝင်းကလေးထဲ ချိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုသာ စောင့်ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ရင်ပူရပါလား မိန်းကလေးရယ်။

ချစ်သောသူနဲ့ မကွေကွင်းရဖို့ကိစ္စဟာ တော်တော်ခက်ခဲလှပါလားနော်။

ဗွဲ့ ဗွဲ့ ဗွဲ့

အခန်း (၅)

“ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ အခုအကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပြီ သိလား ... ရှင့်ကြောင့်”

အိစက်သော် မွေ့ရာကြီးပေါ်ဝယ် သားကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းဆင်းပွေ့ရင်း ဦးဘုန်းကျော်ဇော စည်စိမ်ခံနေရာမှ နားထဲ စူးခနဲ ခင်လာသည့် သူမ၏အသံကြောင့် အလန်တကြား ဖြစ်သွားရသည်။ ညက သူမ မျက်ရည်အလူးလူးနှင့် ပြောခဲ့သောစကား။

ထွေးထွေးအိအိ ဖောင်းဖောင်းမို့မို့ မျက်နှာလေးတစ်ခုကို ချည်း သူ အရမ်းတမ်းတမိသွားသည်။ ဒါဟာ အချစ်လား၊ ရမ္မက်လား၊ မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲ။ သူက သူတော်စင်တစ်ယောက်

မဟုတ်သည်နှင့် သူ့ရဲ့စွဲစည်းတည်ဆောက်ပုံတွေသည် ဗြဟ္မစိုရ်တရား သက်သက်ဖြင့် သန့်စင်ကြည်လင်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် သူ ပြန်လည်စဉ်းစားမိပါသည်။ အတ္တတွေ ခပ် များများဖြင့် ဘဝကို ခုတ်မောင်းချီတက်နေမိသည့် သူသည် အတ္တ သက်သက်ဖြင့်တော့ အသက်မရှင်ခဲ့။

ဥပမာပေါ့။ သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ တရားစခန်း တွေနှင့် အနေမနီးစပ်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူအောင်စင်အောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ လူသားတွေအပေါ် ဘယ်တော့မှ ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်ခဲ့။ ဗြတ်စားလုပ်စားတွေ မလုပ် ခဲ့။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် နဖူးမှရွေး။ ခြေမကျအောင် လုပ်ပြီးတော့သာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ သူသည် ဘဝမှာ သည်းခံစိတ် တွေတော့ နည်းလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကိုတော့ မထိပါ။ မစော်ကားတာတို့ တုံ့ပြန်တတ်သည့်သဘော။ သတ္တိတော့ ရှိခဲ့သည်။

အင်း... ကံငါးပါးကိုလည်း နှစ်ပါး သုံးပါးတော့ အနည်း ဆုံး လုံအောင် ထိန်းခဲ့သည်ပါပဲ။ ဘုရားရှင်ကလည်း လွန်ပါတယ် လေ။ ငါးပါးကြီးများတောင်ဆိုတော့လည်း လူတွေမှာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ဖို့ ခက်ကြတော့တာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိအသက်ငါးဆယ်ကျော်လျှင်တော့ ဘုရား

ရှင်ပညတ်ထားတဲ့ ကံငါးပါးမှာ အနည်းဆုံးလေးပါးခွဲလောက်တော့ ခဲဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲအောင် စောင့်ရှောက်ဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက် ဆိုက်တော့မည်။ အခုတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလိုက်ဦးမည်။ လေး ဆယ်ဆိုတာ ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့။ အမှည့်တဝင်းဝင်း။ အကင်း တပြိုက်ပြိုက်ဆိုတာတွေ၊ ဘာတွေလည်း ဦးဘုန်းကျော်ဇော ဇွတ် ခုတ်ထားလိုက်သည်။ အချိန်မတိုင်မီ သေမည်ဆိုလျှင်တော့ ဘာတတ် နိုင်မှာတဲ့လဲနော်။

“ဗေဗေ”

“ဟေကွာ ဆာဦးလား သားရဲ့၊ ဒီနေ့ လှည်းတန်းထိပ်က နဲ့ဟင်းခါး သွားစားမယ်”

နက္ခယကောင်သဖွယ် သူများသားကို ကိုယ့်သားလုပ်သည် သို့ မလိုသူတွေ စွပ်စွဲလျှင်လည်း စွပ်စွဲကြပေတော့။ စိတ်ဓာတ်ကြီး ခြင်္သေ့များသည် မေတ္တာဓာတ်လည်း များပြားတတ်ကြသည် မဟုတ် သာ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ မေတ္တာတရားတွေ ခေါင်းပါးနေချိန်ထဲ သူက သူကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဘာလို့ မေတ္တာတွေ မပေးဝေနိုင်ရမှာ တဲ့လဲ။

သူ့ရင်ခွင်မှာ ခိုင်ခံ့မှုတယ်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်မွှေးများကို ထက်ကလေးဖြင့် တရွရွ ထိုးစမ်းနေသော ငကျိုးလေးသည် သား ထက်ကျော်ဇော ငယ်ငယ်တုန်းကနှင့် တူပေစွ။ အိပ်ရာထက်မှ နုရင်း

သူ့စိတ်တွေ သားနှင့်သမီးတံသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားကြပြန်သည်။
ယခုတော့ သားသက်ကျော်စောသည် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာကြီး
လုံးလုံးဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သမီးခက်ကျော်စောကတော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်
မနေ့ကပဲ သားနှင့်သမီးကို သူ သွားတွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ကားနှင့်တစ်ပြေး
သားနှင့်သမီး လိုရာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။

နွေ့ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ပါပေရဲ့။ အံ့ဩစရာ တစ်ခါက သူ့
မျက်ခွံသောနွေ့သည် ယခုတော့လည်း ကူနွေ့ရရ တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်။ သူ မှားများမှားခဲ့သလား။ ဘဝမှာ သိပ်ပြီးတော့ ကဲကဲဆစ်
ခဲ့သလား။ တကယ်ဆို သားနှင့်သမီးရဲ့မျက်နှာကို ထောက်သင့်တာ
ပေါ့။

သို့သော် ချက်ချင်းပဲ ဦးတုန်းကျော်စော ခေါင်းခါပစ်မိသည်။
ခွင့်မလွှတ်နိုင်တူ။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဒီပြစ်မှုဟာ အဆိုးဆုံးဆဲ
ကျန်တာတွေ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး။ သူ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်
လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားဆယ်တန်းမအောင်တာ သူ့မှာ အပြစ်
ရှိသည်ဟု ခံစားနေရသည်။ အိုလေ ... ငါတို့နှစ်ယောက်တော်
နေကြလည်း ငါက ကမ္ဘာပတ်နေရတဲ့ ရက်တွေက ခပ်များများ
သမီးကျရင်တော့ မညီအစ်ကိုကြီး ဖြစ်စေရမှာပေါ့။

“ဖေဖေ ... သား မေမေ့ဆီ ပြန်ချင်တယ်”

“ဟေ ... ဒီမှာနေရတာ၊ ဒီလိုနေရတာ မပျော်လို့လားကွ”
ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံပြီး၊ ရွှေလိုဥထားတာတောင် သားက
မပျော်။ အိပ်ရာအိပ်စက်စက်မှာ နှစ်ယောက်သား အိပ်ငုံနှစ်နေကြ
တုန်း သားက အရေးဆိုနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ညဝတ်အင်္ကျီပြောင်
ပြောင်ပြာပြာလေးဖြင့် သားသည် သားတော်ရုပ်ကလေးထက်လည်း
အိုချစ်စရာကောင်းလှသည်။ သူ့ချစ်သော မိန်းမ၏ရင်သွေးလေးပေမို့
ဆင့်။

“မပျော်ဘူး ဖေဖေ၊ သားက ကောင်းကောင်းစားနေရတဲ့
အချိန်မှာ မေမေက တမင်းနဲ့ငါ့ပိနဲ့ စားနေရတယ်၊ သားက လျှောက်
သည်နေရတဲ့အချိန်မှာ မေမေက အလုပ်တွေ လုပ်နေရတယ်၊ သား
မပျော်ဘူး ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့အတူတူ ဆိုရင်တော့ သား ပျော်မှာပေါ့”

“ဟ ... မင်းအမေက ငါခေါ်လို့မှမရတာကြီး သူလည်း
ဒီလိုနေအောင် ခေါ်သားပဲကွ”

သူ့စကားတွေအပေါ် ငဂျိုးလေး နားမလည်နိုင်တော့။
နှစ်စက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးလေးများဖြင့်သာ ကြည့်နေလေ
တာသည်။

“သားပြန်ချင်တယ် ဖေဖေ၊ မေမေလာမှ လိုက်ခဲ့တော့မယ်
ဦး”

သားသည်လည်း မအေလိုပင် ခေါင်းမာပေစွ။ သူလိုရာကိုပဲ

ထပ်တလဲလဲ တောင်းဆိုနေတော့သည်။

“အေးပါကွာ... အေးပါ။ ဒီတစ်နေ့တည်းပါ သားရယ်၊ ညနေကျရင် မင်းအမေကို သွားခိုကြရအောင်၊ ဒါမှ ကိစ္စက ပြတ်မှာ၊ နို့မို့ မင်းအမေ အိမ်ကလီလုပ်နေတာနဲ့ ဇာတ်က မပြီးနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ မင်းသဘောတူတယ် မဟုတ်လား၊ သား”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“မင်းအမေကို ဒီည သွားခိုကြမှာလေ”

“ဟေး... တကယ်နော် ဖေဖေ၊ သားတို့ တကယ် အတူနေကြရမှာနော်”

“ကဲ... ပြီးရောကွာ၊ မင်းကျေနပ်ရင် ပြီးရော၊ မင်းသဘောတူလို့ ဝါ ခိုးမှာနော်”

အဲဒီ နေ့စမ်းပါဦး။ မိန်းမခိုးတာသည်ရော ကံငါးပါးကို ချိုးဖောက်ခြင်းပေလော့။ ငါးပါးစလုံး မလုပ်မြဲတဲ့နောက်တော့ မထူးပါဘူးပေါ့နော်။

“ကဲ... ထကြမယ်ကွာ၊ ရေချိုးကြမယ်၊ ပြီးရင် အမေအလုပ်လုပ်တဲ့ ရွှေဆိုင်ရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီ သွားလုပ်ကြမယ်၊ အဲနေ့ဦးကွ ဒီကနေ့ လကုန်ရက်၊ ငါ့အိမ်ခန်းတွေမှာ လစာသွားသိမ်းဦးမယ်၊ ပြီးရင်တော့ သားကို တိရစ္ဆာန်ရုံ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

သူ အိပ်ရာမှ သားကို ဆွဲထူ။ သူလည်း ကြိုးထလိုက်တော့

စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာဖူးခွံများနှင့် တိုက်မိသွားသည်။ ဘီယာလည်း အရက်သေစာဆိုလျှင်ဖြင့် သူလူဆိုးကြီးဖြစ်လိမ့်မည်။

“မသွားချင်ဘူး ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ကျမှ သွားတော့မယ်”

“ကဲ... သဘော၊ သဘော၊ ဒါဆိုလည်း မင်းသဘောကွာ၊ အဲ... အိမ်ပြန်ဖို့တော့ မပူနဲ့သားရား၊ ကျန်တာတွေပဲ ကြိုက်သလောက် ပူဆာ”

နှစ်ယောက်သား ရေချိုးခန်းတွေ ဝင်ကြသည်။ ငါးနှစ်သားလေးသာရှိပေမယ့် ငကိုးသည် ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်းတတ်သော လူတလေးဖြစ်သည်။ သူ့ဘာသာ သွားတိုက်တတ်သည်။ ရေချိုးတတ်သည်။ ထမင်းလည်း ခွံပေးစရာမလို၊ ဘဝမှာ တော်တော်အကြမ်းခံခဲ့ရသည့် လူတလေးပါပဲ။

သူတို့ရေချိုးပြီးတော့ နံနက်ရှစ်နာရီ။

ဗူး ဗူး ဗူး

အခန်း (၆)

နံနက် ရှစ်နာရီထိ လိုင်းကားတွေက အဆင်မပြေသေး။
သော်ကမာလာ ကိုယ်ကလည်း အတီး အတ လည်ပါသည်။ ယခု
ရက်ပိုင်းတွေသည် သူမအတွက် ပြဿနာရက်တွေချည်းပါပဲ။ သားတို့
ဦးဘုန်းကျော်ဇော ခေါ်ယူသွားတာလည်း လေးရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။

တောင်တွေ၊ မြောက်တွေ၊ ရှေ့ရေ၊ နောင်ရေတွေ တွေ
ပြီး လေးရက်လုံးလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ရသည်မို့ သော်ကမာလာ၏မျက်နှာ
လေး ချောင်ကျသွယ်လျနေရပါ၏။ အင်္ဂလိပ်မင်းသမီးတစ်ယောက်
နယ်၊ နာတံတွေ၊ ဘာတွေ ပိုပေါ်သွားပြီး မျက်ဝန်းတွေက ခိုဝှေ့
ဒါဟာပ ညှို့မျက်လုံးတဲ့လား။ မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါပဲနှင့် ယခု

တလောမှာ သူမ ပိုမို 'စန်း' ပွင့်နေခဲ့သည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ နေ့စဉ်ပါဦး။ အသက်နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်
ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူမသည် သားလေး ငကိုးနှင့်အတူ တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ် ဣန္ဒြေရရ၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေနေသည့်ကြားက ဘယ်
စည်းရိုးတွေများ ကျိုးပေါက်ခဲ့ပါသလဲ။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အမဲ
လိုက်ခံနေရသည့်နယ်။

သော်ကမာလာ နာကျင်စွာ ခံစားနေရပါ၏။ လမ်းတားမှာ
အကာအကွယ်မဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်နီးနီး ဖြစ်နေရတော့လည်း တရာဥပဒေ
မို့နေလို့သာ ခံသာရာရတော့သည်။

“အဲ”

အတွေးများနှင့် စိုးထိတ်နေဆဲမှာပဲ ဦးချစ်ခိုင်၏ကားက
သူမအနီးမှာ လျော့ခနဲထိုးရပ်လာခဲ့သည်။ ဒီလူကြီး ခုတလော အမဲ
လိုက်သည့်အလုပ်တစ်ခုကိုပဲ စောက်ချလုပ်ကိုင်နေသည်ထင်သည်။

“မသော် ... ကိုယ်လိုက်ပို့မယ် တက်ပါ”

ဘယ်တုန်းကမှ သူ့နောက်မလိုက်သည့်ကြားက အမှတ်မရှိ
အကြိမ်တစ်ရာမြောက်ခေါ်နေခဲ့ပြန်သည်။

“ရပါတယ် ဦးချစ်ခိုင်၊ ကျွန်မ လိုင်းကားနဲ့ပဲ သွားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသော်၊ ညက လူမြင်သွားရင် စိတ်ဆိုးမှာ
မို့လို့လား”

သူ့အထွေအခြေစကားကို သော်ကမာလာ မငြင်းဆန်
တော့။ သူ နောက်ဆုတ်သွားလျှင်လည်း ပြီးတာပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အူတိုတတ်တယ်”

ဦးချစ်ခိုင်က သူ့ပုံစံကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ သူမအနာသို့
တိုးကပ်လာခဲ့သည်မှာ လန့်ပဲ လန့်စရာ။

“အပိုတွေမပြောနဲ့ မသော်၊ ညက ကိုယ်ကြည့်နေခဲ့တယ်
မင်း ဘယ်မှာ သူ့ကားနဲ့ လိုက်သွားလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကျောင်း
ထဲ ပြေးဝင်သွားတာ ကိုယ်မြင်လိုက်ရတာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး... မင်း
ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့များ၊ ကိုယ့်ကို လာဖိန့်နေရတာလဲ၊ အဲ
ဦးဘုန်းကျော်စောဆိုတဲ့လူနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား
ဝန်ခံစမ်းပါ မသော်၊ ကိုယ် မင်းကို တကယ်လက်ထပ်မှာပါ”

“တကယ်လက်ထပ်မှာပါ” တဲ့။ “တကယ်” ဆိုသော်
စကားကို သုံးခြင်းကပဲ သူ့စကားသူ ဖျက်ဆီးရာရောက်နေကြောင်း
ဦးချစ်ခိုင်မသိ။ ပြီး... သော်ကမာလာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
မချစ်ဘဲ ဘာလို့လက်ထပ်ရမှာတဲ့လဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ်ကြံမှာကို သားနှင့်အတူ ဖန်တီးခွင့်ရနေသည်ကပဲ ပြီးပြည့်
မနေပေဘူးလား။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးချစ်ခိုင်၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ထမ်း
ကိုယ်ရှာစားနိုင်သားပဲ၊ ယောက်ျားယူဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ထံ

ကျွန်မလက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ သားနဲ့ပဲနေလို့ ဘဝက ပြီးပြည့်စုံပါတယ်”

“ကျွတ်”

ဦးချစ်ခိုင်က စိတ်မရှည်တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မင်းအရွယ်၊ မင်းရုပ်ရည်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မလွဲမသွေ
လက်ထပ်သင့်တယ်၊ ကြာရင် မင်း ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ မင်း
လျှောက်ရမယ့်ဘဝက ကြမ်းတမ်းတယ်၊ အဖော်ပါမှ မင်းဖြစ်မယ်”

“အောင်မယ်”

လူကိုများ ပျက်စီးမလေး၊ ဘာလေးနှင့်၊ သော်ကမာလာ
အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားသည်။ သူလိုရာရဖို့ လူကိုများ ချောတစ်ခါ၊
ခြောက်တစ်လှည့်ပါလား။

“ကျွီ”

သည်စဉ် လိုင်းကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသဖြင့် သော်ကမာ
လာ နောက်မကြည့်စတမ်း။ တိုးဝှေ့တက်လိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ထဲက
လိုတော့ ကိုယ့်ကားအကောင်းစားကြီး လမ်းပေါ်မှာပစ်ခဲ့ပြီး သူမ
နောက်သို့ ဦးချစ်ခိုင် လိုက်မလာခဲ့။ စီးကရက်ဖွာရင်းပဲ သူ ခပ်သာသာ
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ကျန်ခဲ့လိမ့်မည်။

သေချာပါသည်။ ဒါ အချစ်မဟုတ်။ မေတ္တာမဟုတ်။
ဦးချစ်ခိုင် လိုချင်တာ သော်ကမာလာရဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု၊ အသွေးအသားကိုပဲ

ဖြစ်လိမ့်မည်။

မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ဆုံစည်းရမှာများ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ နေရုံ။

ဆားနဲ့ပဲ စားပါရစေ ဦးချစ်ခိုင်ရှင်။

သော်ကမာလာက ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ ဘာတွေ မမက်စေ တတ်သည့် ခပ်ဆန်းဆန်း မိန်းမဟစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့မာကျောကျောထူထည်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ရတာသည်ပဲ လိပ်ပြာအသန့်ဆုံး။

၃

သော်ကမာလာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

ကမ္ဘာကြီးက တစ်နေ့တခြား အပူတွေ လွန်ကဲ ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းလာနေပြီထင်သည်။ အသက်ရှူရတာတောင် မဝတော့။ အလုပ်လုပ်ရတာလည်း မဖြောင့်ချင်။ ဖျိုမကျချင်တော့။

သားလေး ပြန်မရောက်တာ လေးရက်ပေမယ့် သူမအတွက် လေးကမ္ဘာလောက်ရှိပြီ။ သားဟာ သူ့ဘဝအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖျတ်။ ကလေးလေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား သည်သားအတွက် သူ့မှာ နှုတ်အားဖြစ်ရသည်။ မာန်တက်ရပါသည်။ ရှေ့နှစ်ဆိုလျှင် သားက ကျောင်းတောင်တက်ရတော့မှာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဘုန်းဘုန်း ကျောင်းမှာ ကိုရင်လေးတွေနှင့် အတူစာသင်နေသည့် အငယ်ဆုံး

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးပေါ့။

မိုးလင်းမိုးချုပ် နေထွက်မှနေဝင်သည်အထိ အလုပ်လုပ်နေရသည့်ငှက်မတစ်ကောင်အတွက် သားသည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုရယ်လို့ လူတွေထင်လျှင် မှားကုန်ကြလိမ့်မှာပေါ့။ ညအခါ လသာသာမှာ ကျောင်းအိုလေးရဲ့ပြတင်းပေါက်မှ ကမ္ဘာကြီးကို သားနှင့်အတူ မော့ကြည့်။ ကြယ်ကလေးတွေကို ရေတွက်ရတာသည် သော်တာမာလာအီဘဝအတွက် အရေးပါဆုံးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း လူတွေကတော့ သိမည်မထင်။ သူတို့အမြင်မှာတော့ ချောမောလှပသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ကန့်လန့် ကန့်လန့် ဖြစ်နေရသည်ပေါ့။ ဘယ်လောက် အဆီအငေါ့မတည့်လိုက်တဲ့ အတွေးအခေါ်ပါလဲ။

“မ”

ကောင်တာမှာ လူရှင်းနေခိုက်မို့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ငေးမောဆွေးမြည့်နေခိုက် ခေါ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ကောင်လေး။ သူမ တုံ့ပြန်မထူးမိဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်။ ပြန်ကြည့်ရင် လိုက်သည်။ တစ်နေ့တစ်ခါလောက် အကြောင်းမရှိဘဲ ရောက်ရောက် လာလာတတ်သည့် ကောင်လေး။ သော်ကမာလာနှင့် ရွယ်တူလျှင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

“မ”

“ဘာလဲ”

“ထူးပုံကြီးကလည်းဗျာ၊ မယဉ်ကျေးလိုက်တာ၊ မ အခု အားနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဒီအနားက ဆိုင်တစ်ခုကိုဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု လိုက်စားပါလား”

“စေတနာရှိရင် ဝယ်လာခဲ့ဟေ့၊ သူကတော့ ဥစ္စာစောင့်လို ခိုနိုးမ၊ ဘယ်မှလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့လိုက်နန်းက ဘယ်ခွာမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူမ အဖြေမထုတ်ရသေးမီ ဘေးကောင်တာမှ မမလတ်က ဆုမ်းပြောလိုက်သည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးနေပုံပါပဲ။

“အန်တိုကို ကျွန်တော် ခွင့်သွားတောင်းပါ့မယ်၊ မ... ဆယ်လေးပါဗျာ၊ ပြောစရာတွေ ရင်နဲ့မဆန့်တော့လို့ပါ”

“ခပ်”

လက်ယာဘက်ကောင်တာမှ သန်းသန်းစောထံမှ ရယ်သံ ချက်လာပြန်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာတော့ ဝယ်သူပါးလျှံ ပြုံးဖြောက်နေသည်။

“တွေ့လား၊ မကို ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားပါတယ်၊ ပြီး ကွယ် ရင်မဖွင့်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် မိကောင်းဖခင်ရဲ့ သားသမီးပါ။ အခု... ဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့လိပ်စာကတ်”

ကောင်လေးက အရပ်ကလန်ကလား။ သို့ပေမယ့် သတိ

မိမိ မော်ဒယ်ဝိုင်းပုံနဲ့ လက်ကောက်တွေ၊ ဟန်ချိန်းတွေက ပလက်တီနမ်လား။ စတီး(လ်)လား။ ရွှပ်ယုက်ခတ်လို့၊ သူမက ရွှေဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေပေမယ့် လက်ဝတ်ရတနာလည်း မရှိ၊ လက်ဝတ်ရတနာအကြောင်းလည်း စိုးစဉ်မျှမသိ။

ကံအားလျော်စွာ ရထားသည့် စင်းလုံးချောနီပါး ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း ရွှေတစ်မှုန်တစ်စက်မျှမရှိ၊ သန်းသန်းစောကတော့ ပြောဘူးရဲ့။ နင့်လည်တိုင်လှလှလေးတွေ၊ နားရွက်လှလှလေးတွေက ဘာမှဝတ်မထားတော့ ပိုပြီးကျော့ရှင်းလှပတယ်တဲ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။

ကောင်လေးပေးသည့် လိပ်စာကတ်လေးကို သော်ကမာလာ လှမ်းမယူမိ။ လိပ်စာလေးက ကောင်တာမှာ ဒီအတိုင်း၊ ဒီလိုပဲ သူမကို ကောင်လေးတွေ လာလာကြွေပြနေတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သော်ကမာလာ မဲပြုံးပြုံးမိသည်။ မသိရင်ခက်မယ်။

ကောင်လေးရေ... ငါက မင်းသမီးလေးယောင်ဆောင်ထားတဲ့ အမယ်အိုတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ရင်ရည်၊ ငါ့ခန္ဓာက နုပျစ်လတ်ဆတ်နေသည်။ ကမ္ဘာ ကြီးရဲ့အပူချိန်၊ ဒီအားအောက်မှာ ငါ့ဘဝက ရင့်မှည့်နှမ်းရော်ပြီးသားပါ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။

“အပျော်စာရင်းရည်းစားထားဖို့ဆိုတာ သက်တူရွယ်တူ နားလှလှလေးတွေကို ရှာရတယ်။ ငါ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်။ ကလေးတစ်

ယောက် ရှိတယ်။ နောက် ဆင်ခြင်ပေါ့ကွာ၊ တို့က ရတနာဆိုင်က စာရေးမို့ ဝယ်သူကို ရန်တွေမလွှတ်တာ။ “ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ပြောပြီး သူမ ကောင်လေးကို ကျော့ခိုင်းလိုက်သည်။ ထမင်းစားရဦးမည်။ ဒီနေ့တော့ အဘွားသီလရှင်က ဘဲဥကုလားဟင်း စွန့်ကြဲလိုက်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ဟင်းအဖြစ်ကတော့ ဗရာကြော်၊ ကုလားမသေလို့ ဝင်စားတယ်ပြောပြော၊ သူမ ဗရာကြော်တော့ အသေအလဲကြိုက်သည်။

“မ”

ဟ ဒီလောက် ပြောပြနေတာတောင် ကိစ္စက မပြတ်သေးဘူးလား။ ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာ မီးလောင်နေ၊ မီးသတ်ကားတွေ ဥဩဆွဲနေရသည့်ကြားထဲ သခွပ်ပင်ကလည်း မီးတကျည်ကျည်။

ကောင်လေးက ချွေးရှူးသွေးတန်း စွတ်ရွတ်အော်နေသဖြင့် သော်ကမာလာ မျက်မှောင်ကျုံ့လျက် လှည့်ကြည့်ရသည်။

“မ... မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့၊ မယုံဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ ငါ့မှာ ယောက်ျားရှိတာကို မယုံတာလား။ သားဦးတာကို မယုံတာလား။ ကာယကံရှင်ကား ပြောနေတာတောင် မယုံဘူးဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ရိုင်းချင်ရိုင်း၊ မရိုင်းချင်နေ။ သူ့ဘာသာ ချောရင်ချော၊

မချောရင်နဲ့။ သောက်မာလာရဲ့နဲ့လုံးသားတွေကတော့ သေဆုံးခဲ့တာ ကြာပါပြီလေ။ ခပ်တည်တည်ပဲ ထမင်းဗူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“မမှာ ကလေးရှိတာတော့ သိပါတယ်။ လောလောဆယ် ယောက်ျားမရှိဘူး။ ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော် လက်ခံနိုင် တယ်”

မျှောတစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်နေသည့် ကောင်လေးကို သူမ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ထမင်းကို ဇွန်းဖြင့် စတင်ထိုးကော် လိုက်၏။ ဘဲဥခြမ်းလေးတွေပေါ်မှာထား။ ပြီးတော့ ဦးဘုန်းကျော် ဇော။ ဆို့နင့်ဝဲတက်လာသည့် မျက်ရည်တို့ကြောင့် သူမမျက်နှာ ပျော့ပျောင်းလာသည်။ သူမမျက်ဝန်းတို့ ခိုလင်းတောက်ပါလျက်။

သားနှင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော။ သေဆုံးပြီဟုထင်ရသည့် သူမနုလုံးသားရဲ့အစိတ်အပိုင်းလေးတွေပါပဲ။ သူမဘဝကို သူမနုလုံး သားကို လောင်မြိုက်စေကြမှာလား။ ပူနွေးတောက်ပစေကြမှာလား။ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ဖြစ်ခဲ့ ရသည့်နေ့များအတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ထမင်း စတင်စားရသည်။ ဗိုက်ထဲက ပိုးမျိုးတစ်ရာကျော်အတွက်။

“မ ... ရော”

ခေါက်ဆွဲကြော်ထုတ်လေးက ဖုတ်ဖုတ်၊ ဖုတ်ဖုတ်နဲ့ အပြေးလေးရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ပြန်ယူသွား ငါ့ မစားချင်ဘူး၊ အပြောလည်း မခံနိုင်ဘူး”

“စားပါ မမရယ်၊ သန့်စင်တဲ့ စေတနာတွေနဲ့ပါ။ မ ...

မစားချင်လည်း မရဲသားအတွက် ယူသွားလေ၊ အတာစိတ်ချမ်းသာ အောင် ဒီတစ်ခုတော့ မစပါနော်”

အတာတဲ့၊ သူမ ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောမိတော့။ ကိုယ့် ထမင်း ကိုယ်ဆက်စားနေလိုက်သည်။ သိပ်ရုပ်ယွှက်တာပဲ။ ကောင် လေးက ခုထိ မပြန်သေး။ ဆိုင်ထဲမှာ ဝယ်သူတွေ ထပ်မံရောက်ရှိနေ လို့သာ တော်ရောသည်။ နို့ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးက ဘယ်လိုပြောမလဲ။

ထမင်းကို မြန်မြန်စားရသည်။ ကံအားလျော်စွာ သူမ ကောင်တာသို့ လူမရောက်သေး။ ဝယ်သူတွေ မရောက်သေး။

“မ ... ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်နော်၊ လိပ်စာကတ်လေး သိမ်းထားပါဦး၊ မင်းမောင်ဦး ဆိုတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ရှိနေကြောင်းလောက်တော့ မှတ်ထားပေးပါ မ”

ကဗျာဆန်နေလိုက်သည့် ကောင်လေးကို သောက်မာလာ အင်းမလှုပ်၊ အဲမလှုပ် ကြည့်နေဖြစ်လိုက်သည်။ ကျောက်ခဲကို လာဆီ ခြိတ်နေသည့်အဖြစ်။

“ခပ်”

သန်းသန်းစော ရယ်သံပါပဲ။ သူတို့ပဲ အေးသည်။ မိဘရဲ့ အရိပ်အာဝါသမှာ အပူအပင်ကင်းနိုင်လွန်းပါတိ။

“ကလေးတစ်ယောက်အမေပါလို့ လည်ပင်းစာဆွဲတားတာ

တောင်မှ သော်ကမာလာတို့က ဘယ်လောက်စွဲလိုက်သလဲ၊ ငါ ထံ
တယ်၊ တို့ဆိုင်ကြော်ငြာကို ထက်ထက်နဲ့ မကြော်ငြာဘဲ နင်နဲ့ကြော်
ငြာရင် ပိုပြီးများ ကောင်းမလားလို့”

“မြောက်မနေနဲ့ ရော... ဒီခေါက်ဆွဲကြော် နင်နဲ့မထူ
ဘဲ စားလိုက်ကြ”

“ဟ... ဟိုက နင်စားစေချင်လို့ ပေးတာ... တို့ သူ
လို့ပေးတာ မဟုတ်ဘဲ”

“စားရမှာ စိတ်မသန့်ပါဘူးဟာ၊ စားသာပစ်လိုက်ကြ
အဘွားသီလရှင်ကြီးကိုတော့ လှူချင်ပါရဲ့ ဒါပေမဲ့... ငါက ညာ
စောင်းမှ ပြန်ရမှာ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ဒီက သီလရှင်နှစ်ပါးပဲ စားပစ်လိုက်တာ
ပေါ့”

“မင်းမောင်ဦးအတွက် ဆုတောင်းပေးကြရအောင်၊ တောင်
လေးရေ လိုရာဆန္ဒတွေနဲ့ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံနိုင်ပါစေ”
“အဲ့”

စကားပြောနေရင်းမှ သည်ဖက်လှည့်လိုက်တော့ သော်က
မာလာ အရှူးအမူး ရင်ခုန်သွားရသည်။ ဆိုင်ပေါက်ဝမှ ရှင်းသန့်သန့်
စွာ ဝင်လာကြလူနှစ်ဦးက သားနှင့်ဦးဘုန်းကျော်စောတို့ မေး
ပါလား။ နေနှင့်လနယ် လင်းလက်လှပကြပါဘိ။

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှပ်အင်္ကျီအနီကွက်ကြီး ဝတ်ဆင်ထား
သည့် ဦးဘုန်းကျော်စောသည် ရှင်ရင်မောင်းမောင်း၊ ခန့်ခန့်ထွားထွား။
ကောင်းဘွိုင်မင်းသားတစ်ဦးနယ်။ သူ့အသွင်က ချောမောလှပနေ
တော့သည်။ သားကလည်း တသွေးတမွှေး၊ လေးရက်အတွင်း ဘယ်
နတ်ရေကန်ထဲများ ခုန်ချလိုက်သည်မသိ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား
အရည်အသွေးတွေ ပျောက်ပြီး အမေရိကန် မင်းသားပေါက်စလေး
ဆိုလို့၊ ဘာလိုလို့၊ ရှုတွေ ဘာတွေနှင့်။

ကားကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဣန္ဒြေကြီးစွာ ဝင်
ထွက်ကြည့်က ချားနှစ်ထိလုံသားအဖလိုပါပဲ၊ တစ်ဆိုင်လုံးကလည်း

ငေးကြည့်လို့။ သူမကလည်း ငေးကြည့်လို့။ သို့ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူမ၏ကောင်တာသို့မဟုတ် အခြားကောင်တာများမှ လှည့်ပတ်ဝယ်နေကြသည်။

မျက်လုံးလေးတလက်လက်ဖြင့် သားက သူမရှိရာ နီးနီးကြည့်နေရှာသော်လည်း ဦးဘုန်းကျော်စော ဆွဲရာနောက်သို့ အောက်ကလေးနယ် တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေရရှာသည်။ သူမသည် သည်းမခံနိုင်တော့။ ‘ရှင် ဘာလူပါးဝတာလဲ’ ဆိုပြီး အော်ဟစ်ကူညီခြစ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် မဖြစ်သေး။ သူက လူကြီးလူကောင်း အရေးကြီးထားသည့် ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်။ သူမ၏အိမ်ဆိုင်ရဲ့အရောင်းစာရေးမဟုတ်ပါလား။

အတန်ကြာ လှည့်ပတ် ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးနှင့် စကားပြောပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ပြီးသွားသည့် မင်းညီမင်းသားတွေပေါ့။ သူမ၏တမင် လာညည်းရက်ကြတာပါပဲ။ ကောင်တာမှာ လက်ထောက်လက်ဖဝါးပေါ် မျက်နှာအပ်ရင်း စိမ့်ယိုစီးကျလာတော့မည် မျက်နှာများကို မျက်လုံးထဲပြန်လည် သွတ်သွင်းနေရသည်။ အခက်ဆုံးအပင်ပန်းဆုံးပါပဲ။

“ဘေဘီ”

သူမမျက်နှာနှင့် အနီးဆုံးမှာ အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရသည်။

အလန်တကြား မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဘုန်းကျော်စော။

“ပန်းပေးပြီလား”

“ဘာ”

“မရိုင်းနဲ့လေ ကလေးရဲ့ အန်တီကြီးဆီမှာ နေ့တစ်ဝက်ခွင့် ပြောခဲ့ပြီ၊ ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြရအောင်”

ပြောပြီး သူက အပိုင်စောင့်နေသည်။ သားကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း ကားထဲမှာ အစွင့်သာ။ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို မေမေထက် ပိုပြီး စွဲလမ်းချစ်ခဲ့သွားခဲ့ပြီလား သားရယ်။

သော်ကမာလာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

သမင်မသည် သမင်ပေါက်ကလေးကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် ကျောကွင်းမှန်း သိသိကြီးနဲ့ လည်စင်းပေးရတော့မှာလား။

မျက်ရည်များနှင့် ပြီးနှစ်လှပနေသည့် အလှရုပ်တုကို သူက တော့ တသိမ့်သိမ့် စူးစစ်ကြည့်ငေးလျက်။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကြောက်တယ်

... ရှင်ကို ကြောက်တယ်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ပရမ်းပတာ ယုံကြည်မိခဲ့သို့ သူမဘာမှ ပရမ်းပတာဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သူမက လူ့လောကထဲမှာ ဆီသည်မ လက်သုတ်လည်း မဖြစ်ချင်ပါပေ။ “ထိုင်နေအကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ” ဆိုတာလည်း ရှေးလူကြီးသူမ

၂၄၆ (၈) ကြယ်စင်စုးဝေ

များက အလကားထားခဲ့တာမဟုတ်။

သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိမလဲ။ ကိုယ်လည်း မြင်သိနိုင်တာ မဟုတ်။

ရှိပါစေတော့လေ။ အချိန်တန်ရင်တော့ သားကလေးဟာ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာမှာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို သူချစ် မှာပါလေ။ မိခင်ရဲ့မေတ္တာကို မမိနိုင်သော်မှ ပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ တအံ့ သား သာယာနိုင်ပါစေ။

“မင်း ဘာကိုတွေ့ကြောက်နေတာလဲ၊ ငါဟာ မင်းကို ဒုက္ခရောက်စေမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး။ မင်းသိမို့ကောင်းတယ်”

ဦးဘုန်းကျော်ဇော စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ဆိုင်ထဲမှ ဆွဲထုတ် မည့်အကြည့်များက စူးစူးရှရှ သူမတင်းမခံနိုင်တော့။ ဆိုင်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ အောင့်ထားရတာလည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး အရည် ပျော်ရတော့မည်။ ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးဆီ လှမ်းပြောမျိုး။

“အန်တီ ... ကျွန်မ”

“လိုက်သွား ... လိုက်သွား။ သမီးအစ်ကိုက သဘော ပြန်လိုက်ရဦးမှာမလား။ ငကျိုးလေးလည်း တသွေးတမွေး ပြန်နေ လိုက်တာ”

ဆလင်းဘီကံကလေးကိုဆွဲရင်း ခပ်ငုံ့ သူမ လိုက်ပါသွား မိသည်။

ဝန်းတလေးရဲ့တောင်းကင် (၈) ၂၄၇

ဦးဘုန်းကျော်ဇောရယ် ...

ကျွန်မက ရှင်ကို တိတ်တခိုးစွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်မိသူပါ။

ဘဝမှာ နောက်ထပ်အမှားတွေ ကြုံရမှာ၊ သေမလောက်

ကြောက်မိသူမို့ နှလုံးသားကို ကျားကန်နေမိရတာပါ။

ကျွန်မကို ရိုက်ချိုးမပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်။

၁၄

“ကဲ... ငို... ကြိုက်သလောက် ဝမ်းလှုပ် ကားထဲမှာ မင်းကို ဘယ်သူမှမမြင်ဘူး”

ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်မိလျှင် ဦးဘုန်းကျော်ဇောက ခွင့်သေးသည်။ သားကတော့ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ကစားစရာပျံ့ကစား ယစ်မူးဆော့ကစားလျက်။ အင်းပေါ်လေ... ငါးနှစ်သားလေးက အာရုံငါးပါးကို ဘယ်လွန်ဆန်နိုင်တော့မလဲ။ မိခင်ကို တအံ့တော့ မေ့လျော့နေချင်နေမှာပေါ့။ သူမ ခွင့်လွှတ်ရပေမည်။

ကားလေးက ညင်သာစွာ လျော့ခနဲ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ အံ့သြစရာ။ သော်ကမာလာ၏အဆင့်နှင့် ဒီလို ကိုယ်ပိုင်ကားလွှတ်

စီးနိုင်ဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်ပါပဲ။ သို့သော် သူမ မသာယာ။ သည်ကား တွေ့၊ တိုက်တွေ့၊ စိန်ရွှေငွေတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို များသည့် ‘ငါးစာ’ တွေ ‘ညွတ်ကွင်း’ တွေ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

သူမ အချစ်မှတစ်ပါး အရာရာကို တန်ဖိုးမထားနိုင်။ ဘဝကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး စင်းလုံးချောနေစေချင်ပါသည်။

သော်ကမာလာ နီရဲတွေ့မို့သော နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးလေးများကို ပြတ်မတတ်ကိုက်ထားမိ၏။ မငိုချင်ပါဘူး သူ့ရှေ့မှာ။ သို့သော် ရှုန်းအိုင်ပြိုကျတော့မည့် မျက်ရည်များက ရေပြည့်ကြာအိုင်သဖွယ်၊ ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကားမှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်နေသည်။

“ငိုချင်ရင် ဝိုလိုက်ပါ အချစ်ရဲ့ ဟုတ်တယ်... မင်းဘဝက အော်ဝိုလိုက်ဖို့သာ ကောင်းတော့တယ်”

“အဲဒါ... ရှင့်ကြောင့်... သိလား၊ ရှင့်ကြောင့်”

သူမ ထုရှိက်ကုတ်ဆွဲမိတော့မည်။ ရန်လိုသောအကြည့်များကို သူက နားလည်၏။

“ဟေ့... ဟေ့... နေဦး၊ ရန်မဖြစ်ချင်နဲ့ဦး၊ သားရှေ့မှာ ကောင်းဘူး၊ နေပါဦး... အခု ငါတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ၊ အချိန်ရှိတုန်း တရားရုံးကိုပြေးပြီး လက်ထပ်ကြမလား၊ သက်သေတွေက ရပါတယ်၊ အားတဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်လိုက်နဲ့ပါ၊ အိပ်မဟုတ် တရားရုံးရှေ့က ဘယ်ကားသမားခေါ်ခေါ် ဖြစ်ပါတယ်။

အဓိကက ငါတို့ အဆင်ပြေရေးပဲ မဟုတ်လား”

သူ့စကားများကြောင့် သော်ကမာလာ မျက်ရည်တွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးမထားလိုက်ပါလဲ။ ယောက်ျားတို့သည် လမ်းဘေးမှာ အလွယ်တကူတွေ့ရသောပန်းကို တန်ဖိုးမထားတတ်။ မည်မျှပင်လှသော နှင်းဆီ၊ သစ်ခွံ၊ သင်္ဃန်းခက်ကလေးပင်ဖြစ်စေ နှင်းချေဖျက်ဆီးဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတော့မပေါ့။ အဘယ်သူက ကောက်ယူထွေးပိုက်မှာတဲ့လဲ။ ဒါကို သူမ သိဖို့ကောင်းပါသည်။

သော်ကမာလာ အချစ်ဖြင့် အရှုံးအမှားတိုင်းညွှတ်နေသော နှလုံးသားကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းမိ၏။ သူကတော့ သိမည်မထင်။

အစကတော့ သူ့ရင်ခွင်မှာ ခိုမှီပြီး ဦးချစ်ခိုင် အမြဲနှောင့်ယှက်နေတာတွေ။ သူမ ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲတွေကို ရင်ဖွင့်ပြမလို့ပါပဲ။ ယခုတော့ ဒါတွေ မလိုအပ်တော့။ ဖြားယောင်းသွားဆောင်သည်ဟုလည်း အထင်မခံနိုင်တော့။

မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်ပြီး သော်ကမာလာ ကားရှေ့သို့သာ ခပ်ငေးငေးလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်သွားပြန်တာလဲ၊ အသက်ခေါက်ချိုးလောက်ငယ်တယ်ဆိုပြီး ဗိုလ်မကျချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါကလည်း ကလေးလုပ်တာပါ။ မင်းက သားလေးနဲ့အတူ ငါ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေါ့၊ တို့

တွေ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြရအောင်နော်၊ မထူးပါဘူးကွ ... ပြန်လည်း မပြန်ပါနဲ့တော့၊ သားအိမ်နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ခါတည်း ဦးပြီး မန္တလေးတက်မယ်၊ အဲ ... ပူတယ်ကွ၊ ဒီရာသီက ပူတယ်၊ ငါက အလယ်ခေါင်မှာနေရမယ့်သူလေး၊ သားတစ်ဖက်၊ မယားတစ်ဖက်၊ မန္တလေးက ပူတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်တက်ရရင်ကောင်းမယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

အရှုံးတစ်ယောက်နှယ် ဦးဘုန်းကျော်ဖောက် ရေရွတ်နေတော့ သူမ စကားတစ်ခုကို သွားပြီး သတိရမိသည်။

စစ်ပွဲမှာ တစ်ခါပဲ သေဆုံးရပေမယ့် ...

ချစ်ခြင်းမှာ အခါခါသေဆုံးရသတဲ့။

စိတ်ဆိုးတာလည်း ထိန်းချုပ်ရအခက်ခဲဆုံးပါပဲ။ လူသားတွေ ဒုက္ခရောက်နေကြတာလည်း ဒီစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သော်ကမာလာ အတတ်နိုင်ဆုံး ဂုဏ်သရေဆည့်ချင်ပါသေးသည်။ ပြီး ... သူပြောနေတာတွေဟာ တကယ်တော့မဟုတ်လား။ နောက်နေတာလား။ လမ်းဘေးက ပန်းတစ်ပွင့်ကို အလွယ်တကူ ချွေ့၊ ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးဖို့ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးတော့။ သူမက အပျိုစင်လေး မဟုတ်ပေမယ့် ဘဝမှာ သန့်စင်ချင်သူဖြစ်သည်။

“ကားကို ဘယ်တွေလျှောက်မောင်းနေတာလဲ ဦးဘုန်း

ကျော်ဇော၊ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပို့ပေး”

ကားလေးက လူရှင်သည့် လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်နေသဖြင့် သူမ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

“ငါက စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတဲ့သူ၊ ငါ့မှာ အနှောင်အဖွဲ့ မရှိဘူး။ ယုံပါ မိန်းကလေး။ မင်းကို ငါ လက်ထပ်မယ်၊ အခု ... မန္တလေးဖက်ကို မောင်းမှာလေ၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ...”

“ဟင့်အင်း ... ကားကို ပြန်လှည့်ပါ ဦးဘုန်းကျော်ဇော၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်ရင် လူကြီးလူကောင်းဆန်ပါ၊ တေလေကျိုး လို မလုပ်ပါနဲ့”

“မိသားဖသားပီပီ လက်ထပ်ချင်ပေမယ့် ... မင်းကို ငါက ဘယ်သူ့သွားတောင်းရမှာလဲကွ၊ မင်းက မိဘနဲ့လည်း မနေချ အုပ် ထိန်းသူလည်း မရှိ”

သူ့စကား နာစရာကောင်းလှပါသည်။ သို့ပေမယ့် မှန်သော စကားပဲ မဟုတ်လား။

“ကျွန်မအလုပ်လုပ်တဲ့ ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးရယ်၊ အဘွား သီလရှင်ရယ် ... ရှိသားပဲ၊ သူတို့ရှေ့မှာ လူကြီးသူမရှေ့မှာ လက်ထပ်ပေါ့၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ချုပ်ကိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လောလောဆည် ကျွန်မရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေဟာ သူတို့ပဲ၊ ကျွန်မတို့ စောင့်ရှောက်နေကြတာ သူတို့ပဲ၊ ဟင်းရွက်၊ ကုန်းစွန်းရွက်လိုတော့

ကျွန်မ ... အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့သားအမိ အိမ်ပြန်ပါရစေ”

သော်ကမာလာ၏စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်ဇော ကားကို ဖြည်းဖြည်းညင်းစွာ မောင်းရင်း စဉ်းစားသည်။ အရွယ်ငယ် ပေမယ့် စောင့်စည်းနိုင်လွန်းသော ကောင်မလေးကိုလည်း ပိုမိုမြတ် နိုးမိသည်။ တကယ်ဆို သူမ ကိုယ့်ကို ညွတ်နူးနေတာလည်း သိသား ပင်။ သူ ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်၏။ သော်ကမာလာ အလန့်တကြား ဖြစ်နေဆဲ။

“ကောင်းပြီ ဘေဘီ၊ ငါ မင်းကို အမြန်ဆုံး လာတောင်း မယ်၊ လက်ထပ်မယ်၊ အဲ ... သုံးရက်တော့စောင့်၊ လောလောဆယ် ငါ့မှာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်၊ အိုကွာ ... အလွန် ဆုံးလေးရက်ပဲ၊ တော်တော်ကြာ သုံးရက်နဲ့ ပြန်မရောက်ရင် မင်း စိတ်ကောက်နေမှာစိုးလို့ပါ၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

အချစ်များစွာဖြင့် ပျော်ဝင်သန့်စင်နေသည့် ဦးဘုန်းကျော် ဇောကို ငေးကြည့်နေပေမယ့်လည်း သူမ ဦးချစ်ခိုင်ကို မြင်ယောင် စိုးရွံ့မိသည်။ လေးရက် ... တဲ့။ ဒီလေးရက်အတွင်း သူမ ဘယ် နေရာမှာ သွားမုန်းနေရမှာလဲ၊ သို့သော် သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုတော့ပါ။ ရင်ထဲရှိသည့် အကြောက်တရားတစ်ခုကိုတော့ ဖွင့်ဟမိသေး၏။

“ကျွန်မကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ခုသော့ မေး

ပါရစေ၊ ဦးဘုန်းကျော်စောရဲ့မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေ အနေအထား ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် ဝတ္ထုဖတ်ရင် ဗီလိန်ကို အမုန်းဆုံးပဲ”

“ဟာ ... ဒါတော့ စိတ်ချ၊ ကိုယ့်မှာ သားသမီးနဲ့သာ ပတ်သက်မှု ရှိချင်ရှိတယ်၊ အဲ ... ရှိမယ်ပေါ့၊ မိန်းမနဲ့ကတော့ ရှောင် ပြီးသားပါ။ ဒီအတွက် စိတ်ချပါ ဘောဘီး၊ ကိုယ့်မှာ လက်ရှိအိမ်ထောင် မရှိပါဘူး၊ မင်းပဲ ဘုရင်မ၊ မင်းပဲ ကိုယ့်ရဲ့အကွဲမဟေသီ တောင်ညှာနဲ့ ဒေဝီ”

သူက ပြုံးပျော် ကြည်မြူးနေသော်လည်း သော်ကမာလာ စိုးရုံနေမိဆဲ။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မိန်းမသားရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ယောက်ျားများအတွက်တော့ ဘဝအစိတ်အပိုင်းမျှသာ၊ ‘ဆူးနှုတ်ထီ’ ပမာ ဒုက္ခရောက်စရာရှိလျှင် မိန်းမသားတွေပဲ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်။

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ဦးဘုန်းကျော်စော ... ပထမအိမ်ထောင် ကွာရှင်းပြီးသားပေါ့နော်၊ သားနဲ့သမီးကိစ္စကတော့ ကျွန်မ နားလည် နိုင်ပါတယ်၊ မိဘနဲ့သားသမီးဆိုတာလည်း ကြာရှည်ချိုးသလို၊ ဟင်း ရွက်ချိုးသလို ဘယ်ပြတ်နိုင်မှာလဲ၊ အထူးသဖြင့် ဖခင်မှာ တာဝန်ရှိ ရှိတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဦးဘုန်းကျော်စောတို့ ဘာလို့ ဆို နေကြတာလဲဟင်၊ စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ခေတ္တကွဲနေတာဆိုရင်လည်း သားသမီးတွေရဲ့မျက်နှာကို ပြန်ထောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

သော်ကမာလာ၏စကားကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်စော စကား မပြောနိုင်ဘဲ တွေဝေငေးမောသွားခဲ့၏။ သူမ ရင်နာလှပါတီ။ သူ မတွေးနိုင်။ မမျိုးနိုင်ဖြစ်နေပြီ။

ကောင်းပြီ။ သူမ ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် အဖြစ်က ဆုတ်သာ၊ တတ်သာ။ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်လည်း ‘နေလို့ ထိုင်လို့ရနေတာပါပဲ။ ရောင့်ရဲတတ်သူအတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းမှာဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် နေလို့ရပါသည်။

တွေဝေစဉ်းစားနေသည့် ဦးဘုန်းကျော်စောကို သော်ကမာလာ မနှောင့်ယှက်တော့။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင် သွေ့မြိုက်သွားပေ မယ့်လည်း မျက်ဝန်းကိုမှိတ်၊ တိတ်တိတ်ကလေးပဲ သူမ ခံစားနေ လိုက်သည်။

သူကတော့ တမေ့တမျှာ တွေဝေငေးမောဆဲ။ သည် ကောင်မလေးကို စမိတာ မှားပြီလို့ တွေးချင်လည်း တွေးနေလိမ့် မည်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မအတွက် နောင်တမရပါနဲ့ ချစ်သူ။

ကျွန်မ ရှင်တို့မိသားစုရဲ့ ဗီလိန်မဖြစ်ချင်သူပါ။
“မေမေ”

သားက နောက်ဖက်တံခါးကို ဖွင့်ဆင်းပြီး သူမ ရင်ခွင်ထဲ သို့ လျှောခနဲ ခိုဝင်မှိတွယ်လာခဲ့သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်၊ ဖေဖေက ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်

ဆိုလို့ သားသားနောက်မှာနေပေးတာပါ။”

“ဪ”

ကိုယ့်သားမှာလည်း သူ့လူကိုယ့်ဖက်သားလား။ ကိုယ့်သူ သူ့ဖက်သားလား။ ဦးဘုန်းကျော်စော၏အရပ်ကလေး ဖြစ်လို့နေတာ သည်။ ဒါလည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာပင်။ ငဂျီးလေး ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ သူဟာ တုနိုင်းမဲ့မေတ္တာများဖြင့် မိခင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်လို့ နေသေး သည်လေ။

ယခု ဖခင်တစ်ဦးရဲ့ တွေဝေငေးမောမှုကိုလည်း သူမခွင့် လွှတ်လိုက်ပါသည်။ သော်ကမာလာကိုလည်း သူမ ခွင့်လွှတ်လိုက် ပါသည်။ သော်ကမာလာ မျက်လုံးမဖွင့်မီ။ ရင်ထဲမှာကြေကွဲသွေး မြည့်ရလွန်းတာ မျက်ဝန်းမှာ ပေါ်လွင်သွားမှာ စိုးပါသည်။ သူ ယခု သေချာတွေးမိသည်ဆိုလျှင်လည်း တွေးပါလေ။ အဖြစ်အပျက်တို့ သည် လက်မလွန်သေး။

သားအမိနှစ်ဦးစလုံး တင်းကျပ်စွာ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင် ကျောက်ရုပ်ကလေးများလို ငြိမ်သက်နေမိခဲ့ကြသည်။

“ဘေဘီ”

သူမ မျက်လုံးမဖွင့်ရဲ့ ကိုယ့်စိတ်ခံစားမှုတွေက မသေမသပ် ပေါ်လွင်နေမှာ အထေအချာပါပဲ။ သူမကြောင့် ဦးဘုန်းကျော်စော မတွေဝေစေရ။ နောင်တမရစေရ။ သူမက အပယ်ခံဘဝမှာ အထိ

တုန်တုန်ကုန်ကုန် အရိပ်မဲ့လွင်တီးခေါင်မှာ နေတတ်၊ စားတတ်၊ အသားကျနေသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်မိတ်မဲ့မှုကြောင့် မိဘများ၏စွန့်ပစ်ခြင်းကိုလည်း ရင် ကွဲစွာ ခံယူခဲ့ရူးသည်။ ကိုယ့်အနေအထိုင်ကြောင့် ယောက္ခမများ၏ နှင်ထုတ်ခြင်းကိုလည်း ခံယူခဲ့ဘူးပါပြီ။

သစ်ရွက်ခြောက်ပမာ ခဏခဏအစွန့်ပစ်ခံနေရပါများတော့ လည်း ဘဝဆိုတာ စွန့်ပယ်ခံခြင်းရယ်လို့ သော်ကမာလာ သဘော ခိုက်မိတော့တာ မဆန်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့ကန္တာရမှာ သူမရဲ့ လွင်တီးခေါင်မှာ သားကလေး ငဂျီးကတော့ မကွဲမကွာ လိုက်ပါနေ သည့် ခွန်အား အရိပ်ကလေးပါပဲ။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟုတ်... ရပါတယ်”

သည်စကားလေးမျှကိုတောင် သူမ သေသေသပ်သပ် ပြောနိုင်ခဲ့။ သူ့ကိုချစ်မိသည့် နှလုံးသားကလည်း ပရမ်းပတာ ခါးရမ်းယိမ်းထိုးနေပေရောထင်။ သူမ မူးဝေလှသည်။

“ကိုယ့်တို့ အတူမနေကြတာ၊ ကွဲနေကြတာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့... ကိုယ် ပေါ့ဆမိခဲ့တယ်၊ ခုထိ မကွာရှင်းရသေးဘူး။ အဲလောက်ကြာခဲ့ပြီပဲကွာ၊ ကွာရှင်းစာချုပ်တွေ ဘာတွေ လိုလေး လို့လား။ ဒါ... ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာနော်၊ ကိုယ်

မညာတတ်တာ မင်း သိပါတယ်”

ဟင်းအင်း မသိပါဘူး။ မသိပါဘူး။ ဦးဘုန်းကျော်စောရယ်။ ချစ်သူဟာ ကိုယ့်ကို ညာနေတာလား။ မုသားတွေ ပြောနေတာလား ဆိုတာကိုထား။ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်၊ မချစ်တောင် ကျွန်မ မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် သူမ အငြင်းမပွားလိုတော့ပါ။

ဘဝဆိုတာ ပြင်လို့ရသမျှတော့ တစ်ပြင်ထဲ ပြင်နေရမှာပဲ မဟုတ်လား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လေးရက်အတွင်းမှာ ကိုယ့်ကိုစွဲ ဝိစ္စတွေကို ရှင်းပေးမယ်၊ လေးရက်ပြီးရင်တော့ မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ပါ့မယ် ဘေဘီ၊ ယုံ”

ဦးဘုန်းကျော်စော၏စကားကြောင့် သူမ ပြုံးမိလိုက်သည်။ မချိပြု။ မင်းကို ‘လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ပါ့မယ်’ တဲ့ တာဝန်တစ်ခု ထမ်းဆောင်နေသလိုပါပဲလား။

ကျွန်မက အဆိပ်မဲ့ တီကောင်တစ်ကောင်ပါ ချစ်သူ။ အသွင်အပြင်ရော၊ ဗဟိဒ္ဓိအတွင်းသဘောပါ ... ဘာမှ အဆိပ်မရှိတဲ့ တီကောင်တစ်ကောင်ပါ။

အနင်းခံကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာရာကနေ မြေမှုန့်တွေနဲ့ ရှောင်တွေးရင်း ကောင်းကင်ကို မျှော်ငေးမိသူပါ။

ရိုပါစေတော့နော်။

“စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါဦး။ တစ်ခုခုတော့ အငြင်း အခွန်လုပ်စမ်းပါ ဘေဘီ။ အနည်းဆုံး ငါ့ကို အပြစ်တင်စမ်းပါ။ ရှုံ့ ချစ်စမ်းပါ။ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ ... သော်ကမ္ဘာလာရယ်၊ ငါ့ကို မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

သူမ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ပြုံးပြလိုက်ပြီးမှ မှားသွားကြောင်း သတိရမိသည်။

သည်အပြုံးတွေဟာ ဘယ်မှာပီပြင်မလဲ။ ငိုပြတာထက် ဆိုးလိမ့်မည်။

မျက်ရည်တွေကလည်း မျက်ခမ်းထဲမှ အရှူးအမွှေး ခုန်ပေါက် မျှူးပျော်။

သူက ... သူမလက်မောင်းများကို ကိုင်ဆုပ်လှုပ်ခါနေ တော့သည်။ သားကတော့ သူမရင်ခွင်မှ ပြူးတိပြူးကြောင်။

“အဲလို မင်းမခံစားပါနဲ့၊ ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဘေဘီ။ ငါ့ကို မယုံဘူးလား။ မကွာရှင်းရပေမယ့် ငါတို့ ပြတ်ပြတ်စဲစဲပါကွ၊ အခုချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့လည်း မင်းပဲ ဂျီဂျောင့်ကျ”

ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့ ချစ်သူရယ်။ ထက်ထပ်ခြင်းဟာ ရှင်တို့အတွက် ခရီးအဆုံးလေ။ မိန်းမသားတွေ အတွက်တော့ လက်ထပ်ခြင်းကမှ ဘဝအစပါ။

ကိုယ့်စောင်းကင်ဟာ ပူမလား။ အေးချမ်းမလား။ ပြာ

သလား။ နီသလား။ ကိုယ်ပဲ ရွေးချယ်ကြရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒါ မိန်းမသားဘဝရဲ့ အားလုံးသောအစိတ်အပိုင်း။

“ကျွန်မတို့ ပြန်ကြစို့”

သူမ နှိုးဆော်လိုက်သည်။ ယခုအချိန်ဆို မွန်းအတော်တိမ် ပြီပေါ့။ နေညိုချိန်၊ နေဝင်ချိန်ကို ရောက်တော့မည်။

ဓာတ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်းထိန်းပြီးနေလည်း ညဟာညပါ။

“မင်း ငါ့ကို ယုံတယ်မလား ဘောဘီ၊ ဒါ တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့၊ ဒီလေးရက်အတွင်းမှာ ငါ မင်းဆီ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... သားကိုတော့ ငါ ခေါ်သွား မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သားသည် သူမအတွက် ဓားစာခံလေးသဖွယ်။ သည်လို သူမ မြင်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတစ်ခုကို အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းစွာ သူမ ဆုံးဖြတ်ချင်သည်။ စောင့်ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။

“ဟေ ... မင်းသားဟာ ငါ့သားပေါ့ ဘောဘီ၊ ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့နဲ့ စိတ်မချနိုင်ဘူးလား၊ သား ငါ့အနားမှာရှိနေတဲ့ အတွက် ငါ အများကြီး စိတ်ချမ်းသာရတယ်၊ အဲဒါ မင်းကိုယ်တိုင် လေးလေး၊ ငါကဖြင့် ရူးရူးမိုက်မိုက် ဒီလိုတောင် တွေးမိတာထက်

တကယ်လို့များ မင်းနဲ့ ကွဲကွာခဲ့ရရင် ဒီသားလေးကိုတော့ မင်းရဲ့ အလွမ်းပြောအဖြစ် အမွေခိုးယူထားလိုက်မယ်လို့”

သူမ ပြုံးလွန်းမိပြန်သည်။

ချစ်သူ တော်တော်အပြောကောင်းပါလား။ ဒီအပြောတွေနဲ့ ကောင်းမလေး ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ကို အရည်ဖျော်ပြီးခဲ့ပြီလဲ။

စကားပုံက “မကိုမင်မှ ဥကိုခင်သည်” တဲ့။ အပိုတွေ မပြောပါနဲ့ကွယ်။

“သားကရော ပြောလေ ... ဖေဖေနဲ့ပဲ နေချင်တယ်လို့ ငါတို့ ကမ္ဘာကို ပတ်ကြမယ်လေကွာ”

သားကတော့ လူလည်လေးသာ ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ ... သားက ဖေဖေရော၊ မေမေရော နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အတူတူနေချင်တာ”

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ပူဟပ်နေသည့်ကြားထဲကပဲ အနည်းငယ်ဆီ ပြုံးမိကြသည်။ သား၏စကားကြောင့် စိတ်သက်သာ ရာ ရသွားခြင်းပင်လား။ သည်သားကြီးလျှင်ဖြင့် သံအမတ်ကြီးလုပ် ခို့ ကောင်းသည်။

မကြာမီ သူမတို့ ကျောင်းကလေးဆီသို့ ကားပြန်လှည့်လာ ခဲ့ကြပေသည်။

၂၇ ၂၇ ၂၇

အခန်း (၇)

မျက်စိတဆုံး ပြာလွဲနက်ရှိုင်းနေသည့် ပင်လယ်ကြီးသည် အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းအောင် ခန့်ထည်ပေစွာ၊ ပင်လယ်ငှက်ကလေးတွေ လူးလာပျံသန်း။ တုံ့ခေါက်နေမှုကြောင့် ပင်လယ်၏နေဝင်ချိန်သည် မိန်းမမှာဖွယ်ကောင်းလွန်းနေပြန်သည်။

“မေမေ ... ဖေဖေပါ ပါလာရင် ပိုပျော်ဖို့ကောင်းမယ် နော်”

တစ်နေ့လုံး ရေဆော့ လှိုင်းစီး၊ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ခြေလွှားဆော့ကစား၊ ခရုကောက်နေခဲ့သည့် သားလေး ငုိမ်းသည် ယခုတော့ ဘန်ဂလိုနံဘေး အုန်းပင်အောက်မှ မိခင်ရင်ခွင်ထဲသို့

ကြည့်နူးနေခဲ့ပြီ။ ဒီလောက် စိတ်ချမ်းမြေ့မှုမျိုး သားလေးရဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဘယ်မှာကြုံခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ဒါနှင့်တောင်မှ သားက ဦးဘုန်းကျော်ဖောက်ကို သတိရနေချေသေးသည်။

သဘာဝလရောင်၏မလင်းတလင်း ဆွတ်ပျံ့မှုမှာ ပင်လယ်လေညှင်းနံ့ကလည်း လတ်ဆတ်ပါတိ။ ဘန်ဂလိုပေါ်မှာတော့ အန်တီကြီးမိသားစု၏အော်ဟစ်ရယ်မော ပျော်ရွှင်သံများကို ကြားနေရသည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေနဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ သားရယ်၊ သူများတွေ ကြားရင် ရှက်စရာ၊ အထင်လွဲစရာ”

သည်လိုဟန့်တားဖို့ ကြိုးစားတိုင်း စိတ်ဓာတ်လုံခြုံမှုရနေသည့် သားကလေးပေါ် မညှာတာရာများ ရောက်မလာ။ သော်ကမာလာ စဉ်းစားရခြင်း။

သူရောက်မလာသည့် ရက်များမှာပဲ ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးမိသားစုက “ချောင်းသာ” ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားဖို့ မရမက ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ အန်တီကြီး၏ကျန်းမာရေးအရ နွေဦးပေါက်ရာသီမှာ ပင်လယ်လေရှူဖို့ သွားကြမှာဖြစ်သည်။ အန်တီကြီးက သူ့မြေးလေးနှင့်လည်း အဖော်ရအောင် သူလည်း အဖော်ရအောင် သော်ကမာလာတို့ သားအမိကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

“အားမနာပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေတို့ ဘာလို့ အပျော်ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ လူများလေ ပျော်စရာကောင်းလေပဲ၊

၂၆၄ (၁) ဩသင်ဗုဒ္ဓ

မြေးလေးထူးထူးလည်း အဖော်ရ၊ အန်တီလည်း အဖော်ရတာပေါ့၊ အန်တီတို့မိသားစုချည်းပဲဆိုရင် ခြောက်ယောက်တည်းရယ်၊ ဒီလိုသာ နဲ့ သမီးတို့သားအမိနဲ့မှ ကိုးယောက်၊ အိမ်က ကားနဲ့သွားမှာ၊ ဘန်ဂလိုမှာ ကြိုငှားပြီးသား၊ လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ဆိုတော့လည်း သားကလေး ပျော်ရွှင်မှုအတွက်ပါ တွေ့ဆုံရင်း သူမတို့ လိုက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဦးချစ်ခိုင်ကြီး၏ရန်မှလည်း ကင်းဝေးရန်ဖြစ်သည်။

“အလွန်ဆုံး သုံး လေးရက်ပဲ ထူးထူးက အဖော်မင်တော့ ကလေးဖော်ရတာ အန်တီ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ကွယ်”

သုံးလေးရက်ဆိုတော့ ဦးဘုန်းကျော်စော မရှိသည့်ရက်များ ပေမို့ နောက်ဆံလည်း တင်းစရာမလိုတော့။ သူ့ကိုရှောင်ပြီးသားလည်း ဖြစ်သွားမည်။

“မေမေ ... လမ်းလျှောက်ရအောင်နော်”

လရောင်ဖွေးဖွေး၊ သောင်ဖွေးဖွေးများက ဆွဲဆောင်နေကြောင့် သူမတို့သားအမိ အန်တီကြီးကိုပြောပြီး လမ်းလျှောက်ထွက် ဖြစ်ကြသည်။

ကမ်းခြေမှာ မီးပုံတွေ ဘာတွေလည်း ဟိုတစ်ခု၊ ဒီတစ်ခု ကျင်းပနေကြတာ တွေ့ရသည်။ ပိုက်ဆံရှိသူတွေများတော့လည်း စိတ်ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အချိန်ဖြုန်း၊ ငွေဖြုန်း နေနိုင်ကြသည်။

ဝန်းကလေးရဲကောင်းတင် (၁) ၂၆၅

တကယ်ဆိုတော့လည်း အပန်းဖြေမှုဆိုတာ လိုအပ်သည်ပါပဲလေ။ ယခု သူမလို သောကသည်တောင်မှ တဒင်္ဂတော့ လတ်ဆတ်၊ လန်းဆန်းသွားခဲ့သည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်ကတော့ အလကားရလို့ လိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

ကမ်းခြေမှာ လမ်းလျှောက်နေသူတွေကတော့ အများအပြား၊ အချို့ တစ်ကိုယ်တော်၊ အချို့ မိသားစုလိုက်၊ ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်အော်ရယ်မောသံကလေးများကလည်း မိုးယံသို့တိုင် လွင့်ပျံ့ရန် တက်လျက်။

“မေမေ ... စိန်ပြေးတမ်း ကစားရအောင်၊ သားသားရှေ့က ပြေးမယ်နော်၊ မေမေရေ စိန် ... စိန်ပြီ”

“လဲလိမ့်မယ် သားရဲ့၊ သိပ်မပြေးနဲ့”

အခြားသူများ၏ ခုန်ပေါက်မြူးပျော်နေမှုများကြောင့် ထာဝစဉ် ညှိုးနွမ်းနေမြဲ သားကလေးပျော်ရင် သူမလည်း စိတ်ချမ်းသာရမှာပါပဲ။ သော်ကမာလာ သားကလေးနောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်နေရသည်။

ငါးနှစ်သားကြီးများတောင် ရှိပြီ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ မက်မက်စက်စက် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် သားလေးငါးယောက် တော်တော် သန့်စွမ်းနေပါ၏။ ပြေးလိုက်တာများ လှစ်လှစ်ထနေတော့သည်။

“မေမေရေ ... စိန်၊ မေမေရေ လိုက်လေ”

လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် သားက ရှေ့မှ သောင်ဖွေးဖွေး ပေါ်မှ မာရသွန်ပြေးသည့်နှယ် ပြေးနေတော့ သူမ လိုက်မမီတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်ကြားမှ ပြေးလွှား၍လည်း မနေချင်တော့သဖြင့် သားကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရင်းသာ သော်ကမာလာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေမိတော့သည်။

လဆန်းခုနစ်ရက် လကလေး၏မသဲမကွဲငြိမ်းချမ်းမှုမှာ ညရောင်ကလည်း အေးအေးလက်လက်။ ပင်လယ်ကြီးကလည်း ဖွေးဖွေးစက်စက်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနေရသည့် ဂစ်တာသံတစ်ခုက သူမကို ဆွဲဆောင်နေပြန်သည်။ လူတွေကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်မနေရပေမည် လူငယ်လေးတွေချည်းတော့မဟုတ် နားထောင်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်။ ဂစ်တာတီးနေသူက တစ်ယောက်။ နောက် မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ပါသေးသည်။ စုစုပေါင်းလေးယောက်။ ဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျားမပါ။

ဂစ်တာသံက ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် နားထောင်၍ ကောင်းစွာ ရသည့်ကြားထဲ ခပ်ရှုရှု ခပ်တိုးတိုးသီချင်း ညည်းသံကလည်း သူမကို ဆွဲဆောင်နေပြန်သည်။ သားကလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ သော်ကမာလာ ငေးမျှော်ကြည့်မိတော့ သားက သူမတို့ တည်နေရာ ဘန်ဂလိုထဲသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးဝင်သွားလေပြီ။

သူတစ်ပါးမိသားစု၏ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်မှာစိုးသဖြင့် သော်ကမာလာ အနားသို့မသွားတော့ဘဲ ခပ်ကွာကွာ အုန်းပင်ရိပ်မှ ရပ်နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ထိုမိသားစု၏မီးပုံပွဲလေးက အသက်မပါသလိုလိုကြီးဟု သူမ ခံစားနေရသည်။ ဂစ်တာသံနှင့် သီချင်းသံက တက်ကြွမှုကို မဆောင်။ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲဖွယ်ရာ။

ခေါင်းပုံတီးခတ်နေသည့် လူလင်ကြီးကို ကျန်သုံးယောက်က ဝိုင်းဝေးနေကြသည်။ ငြိမ်းလှလှ မီးပုံပွဲ၏အရောင်ဟပ်မှုမှာ သူမ ငေးကြည့်မိတော့လည်း တစ်ယောက်ကိုမျှ သော်ကမာလာမသိ။ သို့သော်...

ခေါင်းပုံနေသည့် လူလင်ကြီးကိုများ သူမ သိဖူးခဲ့သလား။ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များ၏ ခပ်ရိုင်းရိုင်းလှပမှု၊ သည်နုဖူး၊ သည်နုတံ၊ သည်မျက်နှာကျက သူမနုလုံးသားထဲမှာ ရှိခဲ့ဘူးသလိုလို။ ထရောင် မီးရောင်ကလည်း ငြိမ်းလှလှ၊ အမှောင်ရိပ်မှာ သူ့အသွင်က ဆဲမကွဲ။

သူ ... သူ ... ဘယ်သူလဲ။

သူ ... ကျွန်မရဲ့ချစ်သူလား။

အိုလေ ... သူက အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခန့်ထွက်သွားတယ် မဟုတ်လား။

သို့ပေမယ့် သော်ကမာလာ၏နုလုံးသားတစ်ခုလုံး ပင်လယ်
ပြင်ကြီးလို တဝန်းဝန်း ကျဆုံးမိတော့မည်။

ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ငုံနေသည့် အဲဒီမျက်နှာကို ပြေးပြီးဆွဲမော့ကြည့်ရမှာလား။

သူမရင်ထဲမှာ အချစ်ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး တဝေါဝေါ ပြိုကျ
နေတော့ပြီ။

အုန်းပင်ရိပ်မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်တံ့ငေးမျှော်ဆဲ
သူ ဘယ်တော့မျက်နှာမော့လာမှာလဲ။ အလင်းရောင်တွေရယ် သူ
အပေါ် လုံလောက်စွာ ကျရောက်လိုက်စမ်းပါနော်။

“အို”

သူ ...။ သူမရဲ့သူ ...။

ဂစ်တာလည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုတ်
ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့ မျက်နှာကို မော့လိုက်တော့ သော်က
မာလာ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အစိုက်ခံလိုက်ရသူနယ် ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့
သည်။

သူ ... ကျွန်မရဲ့ချစ်သူရယ်။

ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့မျက်နှာမဲ့ မျက်နှာငယ်မတစ်ယောက်ထံ
အဘယ်ကြောင့် ဇီဝှာဇီဝှာပြောင်ကျိုးစားရက်တာလဲ။

သူ့အလိုလို ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရပြီ။ သိမ်ငယ်ပြီဖြစ်တဲ့ မိန်း-

တစ်ယောက်ကို အဘယ်ကြောင့် ထပ်မံအညှိုးတကြီး နှိပ်စက်ရတာ
ပါလဲ။

ဖိုအထီးတစ်ကောင်နယ် သူ့မိသားစုနှင့် သူ တင့်တယ်ပြီး

သူအား သူမ တိတ်ဆိတ်စွာကျောခိုင်းလိုက်သည်။

အို ... ကမ္ဘာမြေကြီးရယ်။

နွေဦးပေါက်ရုံနဲ့ ရာသီက မီးလျှံလို ပူလောင်လှပါလား
နော်။

သွေ့လောင်နေသော မီးတောက်များကြားမှာ ခရီးသွားနေ
ရသကဲ့သို့ သူမ၏အနီးအရေတွေအားလုံး ခမ်းခြောက်သွားမိတတ်။

မြင့်ခေါင်သော ခံစားချက်ကြောင့် သူမမျက်ရည်မကျမိဘဲ
တဒက်ရှူးကြောင် သွားသလိုလို။

“မေမေ ... သားတို့ ဒီမှာ”

ငရိုးလေးသာ ဆီးမခေါ်ခဲ့ပါက သူမ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိ
အောင်များ သွားနေမိမည်လား။ မပြောတတ်တော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သော်ကမာလာ၏ဘဝကတော့ အလင်း
ချောက်ခဲ့ရပေပြီ။

ဘောကွင်းကြီးတွေထဲ ဝင်ရပ်ရင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေအစပ်
မှာ ထူးထူးနှင့် ငဂျိုးက စိန်ပြေးတမ်းကစားနေကြသည်။ အန်တီ
ကြီးတို့လင်မယားနှင့် သားသမီးများကလည်း ဘောကွင်းများနှင့်
လှိုင်းစီးနေကြသည်။

အတန်ကြာတော့ ရေစပ်မှာ ဘောလုံးပုတ်ကစားကြပြန်
သည်။ ဓာတ်ပုံတွေကလည်း တဖျပ်ဖျပ်နှင့် တစ်ယောက်ကလဲ ရိုက်
နေကြသည်။ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး ပွဲတော်ကြီးသဖွယ်။

သူမကလွဲလို့ လူသားအားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြပါလား။
လူ့ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာတွေ့တာတွေ ရှိတတ်သလား။ သော်က
မာလာ လူ့ဘဝဆိုတာကို မယုံကြည်ချင်တော့ဘူး။

ငယ်ရွယ်စဉ် အမှားတစ်ခု ပြုလုပ်မိလိုက်သည်နှင့် လောက
ခံစားရောက တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆက်မပြတ် သူမအပေါ် ဖိစီးခဲ့
သည်။ တစ်ခါမှားပြီးရင် အမှန်ဘဝမှာ နေလို့မရတော့ဘူးလားကွယ်။
ဤမျှ အငြိုးကြီးနေမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် တပည့်တော်မကို
ဤဘဝမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးတော်မူပါတော့ ဘုရား။

“မေမေ ... မေမေရေ ... လာလေ”

သားလေး ငဂျိုး။ သူမကို တစာစာ အော်ခေါ်ရင်း ပျော်
ဆွဲပြီးရွှင်နေသည့် သားကလေးကို သူမ ငေးကြည့်မိပြန်သည်။
သေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘဝကို အရှုံးပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

အခန်း (၈)

လောကဆိုတာ ဟန်ဆောင်ရစမြဲ။ အပူရုပ်ကို ဖုံးဖိရတာ
သည် ပင်ပန်းဆင်းရဲပေစွ။

တကယ်ဆို သော်ကမာလာ အဆုံးအစမဲ့ သည်ပင်လယ်
ပြင်ကြီးထဲ ထာဝရ လဲလျောင်းငြိမ်းချမ်းလိုက်ချင်တာပါ။

နေ့စမ်းပါဦး။ အဲဒီလောက်တောင် သူ့ကို သူမ ဘယ်တုန်း
က ချစ်မိသွားခဲ့တာတဲ့လဲ။

အချစ်ဆိုသောအရာသည် အင်မတန် ယုတ်ညံ့ဆိုးရွားတဲ့
ပေစွ။ အားနည်းသူကိုမှ နှိပ်လို့နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းပေစွ။

“ဝေးဟေးဟေး ... ဟေး ... ငဂျိုးရေ ... စိန်”

သားလေး ဘယ်သူနဲ့နေရမလဲ။

ကြည့်စမ်း။ စင်ရော်တွေ ပင်လယ်ပေါ်မှာ ကူးဝတ်နေလိုက်ကြတာ။ ရဲဝံ့နေလိုက်ကြတာ။ အတောင်နှစ်ဖက်မျှသာရှိတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာ တက်ကြွရှင်သန်နေခဲ့ကြသည်။

ရေကူးဝတ်စုံတွေ ဘာတွေမဝတ်ဘဲ ဒူးအုပ်ဘောင်းဘီပွလေးကို သူမ ဝတ်ဆင်ထားမိသည်။ အပေါ်က တိရစ္ဆာန် လက်ရှည်အပြာ၊ လုံချည်နှင့်တော့ ရေထဲဆင်းလို့မရပါ။ လှိုင်းအပင့်မှာ လုံချည်ကျွက်ထွက်သွားနိုင်ပါသည်။

သူမကိုယ်တိုင် ဘောကွင်းမယူဘဲ ရေစပ်မှာ ကလေးများကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ သော်ကမာလာ၏စိတ်တို့က တက်လိုက်ကျလိုက်။ ပင်လယ်ကြီးနယ်။ ဒီရေတွေ တက်သလို ဆင်းသလိုနယ်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင်တော့ ဒီဒုက္ခတွေမှ ကင်းဝေးအောင် ကြံဆောင်ရတော့မည်။ အန်တီကြီးကိုပဲ အကူအညီတောင်းပြီး သင့်တော်သည့်အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းရမည်။ အဘွားသီလရှင်၏ ကျောင်းကလေးမှ စွန့်ခွာရပေဦးတော့မည်။

ဖြူစင်စွာ အသက်မွေးနိုင်ဖို့ သူမ အပြင်အထန် ကြိုးစားနေမှာဖြစ်သည်။

“အဟင်း”

သော်ကမာလာ ပြုံးမိသည်။

ယောက်ျားတို့၏အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မည်ပြောပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို မခွဲနိုင်မခွာရက်သည်ပဲ သူတို့၏မကုန်ခမ်းနိုင်သော အချစ်တွေလား။

“သိပ်ပြီး လည်ပတ်နှံ့စပ်တဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ချဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ အချစ်မရှိနိုင်ဘူး”

သူမ မမဆက်၏စကားများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားယောင်နေမိသည်။

ယခုတော့ သူမအချစ်ဆိုတာကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ။

ကျွန်မရဲ့ချစ်သူရေ ကိုယ့်လမ်းခွဲကိုယ် တင့်တယ်ပြီးဖြစ်တဲ့ ရှင်ရဲ့ကောင်းကင်မှာ တိမ်တစ်အုပ်လို နေရာရှုပ်ဖို့ ကြိုးစားမိတဲ့ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။

ကလေးများကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း သူမစိတ်တွေ ကသောက်ကရောက် ဖြစ်နေသည်မို့ မျက်လုံးများက မမြင်တစ်ချက်။ မြင်တစ်ချက်။ သော်ကမာလာ၏နားထဲမှာ အော်သံဟစ်သံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။

“လုပ်ကြပါဦး ... လုပ်ကြပါဦး” ဟိုမှာ ကလေးတစ်ယောက် မျောသွားပြီး ပါသွားပြီး လုပ်ကြပါဦး”

သူမ ပြုံးပြုံးပြာပြာဖြင့် ကိုယ့်ကလေးများကို ကြည့်လိုက်

တော့ ငကိုးလေး မရှိတော့။ ထူးထူးကတော့ ကမ်းစပ်မှာ ဘောလုံးကို ပိုက်လျက်သား။

“ငကိုး... ငကိုးလေး... ဟဲ့ ဟဲ့... လာကြပါဦး”

ပင်လယ်ဒီရေအကျမှာ ကလေးတစ်ယောက်တည်း စီးနေသည့် ဘောကွင်းလေးက ဝေးလျက်၊ ဝေးလျက်၊ သော်ကမာလာ ပျာယာခတ်သွားသည်။

ရေစပ်မှာလည်း နေမြင့်လူငြိမ့် လူတွေက ကဲ့ကဲ့ပါးပါး။ ရေကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကူးတတ်သူများလည်း ပါပုံမရ။ အန်တီကြီးက ကုန်းပေါ်ပြေးသွားပြီး လူအချို့ကို အကူအညီတောင်းနေသည်။

သော်ကမာလာ ရေမကူးတတ်။ သို့ပေမယ့် သားဖောနှင့်မို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ။ အနီးမှ ဘောကွင်းတစ်ခုထဲဝင်ပြီး လက်နှင့်တောင်ယက်၊ မြောက်ယက် ယက်ရင်း သားရှိရာ လိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမဘောကွင်းက လိုရာသို့ မရောက်ချင်။

“သားရေ ခုန်မချနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ... ငြိမ်ငြိမ်လေး။ ဘောကွင်းကိုဖက်ပြီးနေ၊ မေမေလာပြီ... မေမေ လာပြီနော်”

အော်လည်းအော်၊ ရပ်လဲမရပ်။ ဘုရား... ဘုရား... သားလေးများ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ခုန်ချလိုက်မှဖြင့် ပင်လယ်လေကလည်း လောလောဆည် ငြိမ်သက်နေသဖြင့်သာ တော်ရောသည်။

သည်စဉ် တစ်ဖက်မှ လူနှစ်ဦး သားလေးရှိရာ ဘောကွင်းဆီသို့ ရောက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့စိတ်တွေဖြင့် မျက်လုံးတွေ ပြာနေမှုကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူများကို သူမခပ်ရေးရေးပဲ မြင်နေရသည်။ လူလုံးမသဲကွဲ။

သားကလေးကို လူတွေကယ်သွားပြီဆိုတော့ သူမ စိတ်အေးရသည်။ စိတ်လျော့မိသည်။

သည်တော့မှ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ် သုံးသပ်မိတော့သည်။ သူမ ကမ်းခြေနှင့် တော်တော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နေခဲ့ပါလား။

လူက ဘောကွင်းထဲမှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်တွယ်ထားသော်လည်း ခြေထောက်တွေက ဟာလာဟင်းလင်း။ သမုဒ္ဒရာရေကို ယုန်ထောက်လို မမိနိုင်သလို၊ ပင်လယ်ရေထုက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း။

ဘုရား... ဘုရား။ ရေအောက်က ပင်လယ်သတ္တဝါတွေ ကိုက်စားလိုက်ကြမှာလား။ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြတော့ဘူးလား။

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါ”... လို့ အော်ရင်လည်း မည်သူမျှ ကြားမည်မထင်။

ညက အချစ်စိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်မရခဲ့သည့် သူမ၏ဘဝ၊ သူ၏ကမ္ဘာသည် ယခုမှ ပင်လယ်ပြာအောက်တွင် လောဝရ

၂၇၆ (၈) ကြယ်စင်စူးစေ

ငြိမ်းချမ်းရတော့မည်ထင်သည်။

ပင်လယ်ဒီလိုင်းများကလည်း သူမ၏ဘောကွင်းလေးကို ကမ်းနှင့်ဝေးရာ ပင်လယ်ပြာဖက်သို့ ဆွဲ၍ဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားချေ တော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၉)

“ဘောဘီ... ဘောဘီ သတိပြုလား၊ သတိပြုလားဟင်”
နားထဲမှာ ကျွမ်းဝင်လှသော အသံချို့ရှရှကြောင့် ကြောက်
လန့်တကြား သူမ ထထိုင်မိသည်။

“အား”

“အရမ်းမထနဲ့လေ ... ဘောဘီရဲ့ အိပ်နေဦး ခဏ”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... သေသွားပြီလားဟင်၊ သား
... သားရော”

အသည်းပျက်စွယ် ခါးသီးသောဒုက္ခများကို ဆက်တိုက်
ကြုံခဲ့ရသဖြင့် သူမ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။

သော်ကမာလာ၏တစ်ကိုယ်လုံး ငှက်ဖျားတက်နေသည့်နှယ်။
ဆောက်တည်ရာမရခဲ့။

“မသေပါဘူး အချစ်ရဲ့ မင်းကို ကိုယ် လေ့နဲ့ဆယ်ခဲ့ပြီလေ။
သားလည်း ရှိတယ်။ အခန်းအပြင်မှာ”

သူပြောမှ သေချာကြည့်မိသည်။ အခန်းထဲမှာ သူမတို့နှစ်
ယောက်တည်း။

“ဒါ... ဒါ ဘယ်မှာလဲဟင်း လူ... လူတွေရော... ရှင့်
... ရှင့်မိန်းမရော၊ ညက ကျွန်မ အားလုံးမြင်ခဲ့ပြီ”

သူမ မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့ပြန်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတိထားမိလိုက်တော့လည်း သူမကိုယ်မှာ ရောမမျက်နှာသုတ်
စောင်ကြီးသာ ပတ်လျက်သာ။ သော်ကမာလာမှာ အကြောက်တွေ
သောကတွေဖြင့် တစ်ရှိုက်ရုံနဲ့။

“ “ဪ... မင်းတွေပြီးပြီကိုး။ အထင်မလွဲပါနဲ့ ဘေးဘီ
ရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ အဲဒါလေ။ သားနဲ့သမီးရဲ့
ဆန္ဒအရ ချောင်သာကို လိုက်ဖို့ရင်း ကိုယ့်မိန်းမဆီက ကွာရှင်းစာချုပ်
တောင်းရတယ်။ ရရှိင်ခွင့်တွေလည်း ဆွေးနွေးရတယ်လေ။ ဘယ်လို
လဲ ကိုယ့်မှာ အခု အခွံချည်း ကျန်တော့တယ်။ သူတို့ကို ခိုတဲ့ပစ္စည်း
အကုန်ပေးလိုက်ရပြီ။ လူချည်း ကျန်တဲ့ကိုယ့်ကို မင်း လက်ထပ်နိုင်
ပါ့မလား”

ဦးဘုန်းကျော်စော၏စကားကြောင့် သူမမှာ ယုံရမလိုလို၊
မယုံရမလိုလို။ ဒုက္ခတွေကတော့ အလုံးလိုက်၊ အရင်းလိုက်။ သူ့ကို
ရှောင်လွှဲထွက်ပြေးချင်သူက သူ့ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ယင်တစ်ကောင်လို
ပင့်ကူအိမ်မှာ တွယ်ငြိနေရပါပကော။

“ဖြေလေ... အချစ်ရဲ့ ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ”

ခက်တော့တာပါပဲနော်။ သူမမှာ ရှက်ပြီးရင်း ရှက်ရရင်း။
သူက တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့် သော်ကမာလာကို
ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ယူပစ်လိုက်သည်။ သူမ အားတင်းရချောတော့၏။

“ကျွန်မ... ကျွန်မကြောင့်... ရှင်တို့မိသားစု”

“ကျွတ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကွဲတာက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့
ကိုယ် ကွဲပြီးသား။ ဘယ်လိုမှ ဆုံစည်းလို့မရတော့ဘူး။ သားနဲ့သမီး
ကိုလည်း နားလည်အောင် ကျေနပ်အောင် ကိုယ်ရှင်းပြပြီးပါပြီ။
သူတို့ အခန်းရှေ့မှာ ရှိတယ်”

“ကျွန်မ အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“နတ်ပြည် အပေါ်ဆုံးထပ်၊ မြေညီထပ်က ရှေးကြီးလို့
နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာပဲ ရတယ်ခင်ဗျာ”

ရွတ်နောက်နောက် သူ့ရှစ်က ကြည်စင်စင်ပလျက် ရှိနေ
တော့ သော်ကမာလာမှာ အခါခါ ဖိုက်မိပစ်လိုက်မိချင်စရာ။

သူ့ရင်ထဲမှာ သူမအတွက် “အချစ်” အနည်းငယ်တော့

၂၈၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရှိမှာပါ။ သူ့ကောင်းကင်မှာ သူမဟာ လမင်းလား၊ တိမ်ပုပ်လား။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်ခွင့်ရလျှင်လည်း သူမ ကျေနပ်ပါပြီ။

“ကဲ ... ပြော အခွံကြီးကို ယူမှာလား”

သူက ယခုတိုင် ပွေ့ချီထားဆဲမို့ သူမ ရုန်းထွက်လျှောဆင်း မိတော့ မသေမသပ်။ ပတ်ပေးထားသည့် ဇရာမ မျက်နှာသုတ်ပင်၊ ကြီးက ပြေလှလှ။

“ဟိတ်ကောင်မလေး ငြိမ်ငြိမ်နေး၊ ရှက်ရင် ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါပဲလုပ်ပြီ”

သူမက ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူ့အမိန့်ဆို တစ်သက်လုံး တောင် နာခံနေမိတော့မှာမို့။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီချောင်းသာမှာပဲ အန်တီကြီးရွှေ့မောက်မှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေရဲ့ရွှေ့မောက်မှာ မောင်တို့ လက်ထပ်လိုက်ကြမယ်နော်၊ နောက်ပြီး သူတို့ပြန်ကြပေ။ မောင်တို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်ကတော့ ဒီချောင်းသာမှာ ပျော်သ လောက် ဆက်ပြီး နေကြမယ်နော်၊ ဟန်းနီးမွန်းပေါ့ကွာ”

သည်တစ်ခါလည်း သူမ ခေါင်းညိတ်ပြန်ပါသည်။

သော်ကမ္ဘာလာက သူ့အမိန့်ဆို တစ်သက်လုံး နာခံနေရင် မိတော့သည်မို့ဖြစ်သည်။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၂၀၁၅

ဧပြီလတွင် စတင်ပုံနှိပ်

မမသန္တီမောင်

အိမ်မက်တွေ ပြန်မက်ခွင့်ပေးလှည့်ပါ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပန်းကလေး၏ ကောင်းကင်

မိုးစက်ပွင့်

အာယာတကြီး

အလင်းသစ်

လမ်း

ခေတ်ပျိုဖြူ

ဗိုလ်မ

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ဤမှန်သောသစ္စာကြောင့်

www.burmeseclassic.com